

BOG

ČOVJEK

SOTONA

Dragan Kalinić

DUHOVNI TROKUT
I NJEGOVO SVRŠETAK

Nakladnik
KREATIVA
Zagreb
e-mail: kreativa@kreativa.hr

BIBLIOTEKA SPASENJA
www.spasenje.com.hr

Urednik
Mr. Dragan Kalinić

Recenzent
Mr. Ivan Đidara

Lektura
Ljerka Koren

Korektura
Branka Vukmanić

Tisak
ISPIS, Zagreb

Mr. Dragan Kalinić

DUHOVNI TROKUT I NJEGOV SVRŠETAK

Drugo izdanje

KREATIVA
Zagreb, 2009.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 705955

ISBN 978-953-55758-0-1

RIJEČ UNAPRIJED

Prije tridesetak godina putovao sam automobilom s trima osobama magistralom u blizini Slavonskog Broda. Padao je snijeg i temperatura je bila ispod ništice. Kretali smo se brzinom od 80 kilometara na sat. Pored ceste bio je drvored topola s razmakom od 11 metara između stabala. Izenenada je automobil naišao na zaleđeni dio kolnika, počeo se zanositi i mi smo bokom automobila iznenada krenuli ravno prema jednoj topoli. Pomislio sam da ćemo sigurno svi poginuti. Međutim, auto se prevrnuo preko krova i zaustavio se na kotačima u grabi pokraj ceste. Bio je oštećen, ali nama nije ništa nedostajalo i bili smo sretni zbog toga.

Što je tu čudno? Čudno je to što auto nije udario u topolu jer je po svim zakonima fizike, kinematike i dinamike nemoguće pri brzini od 80 kilometara na sat proći kroz drvored s razmakom stabala od 11 metara, a da auto ne udari barem u jedno stablo. Kada bismo to iznova pokušavali tisuću puta, sigurno se to više ne bi niti jednom dogodilo. Tada sam bio nastavnik prometne tehnike u srednjoj školi za prometne tehničare i sudski vještak za prometne nezgode. Dakle, imao sam i znanja i iskustva pri analizi prometnih nezgoda, ali ovaj slučaj nisam mogao objasniti. Naprotiv, bio sam siguran da je auto morao udariti u topolu, to više jer smo se prema njoj kretali pravocrtno, i to bočnim dijelom automobila.

Prošlo je više od dvadeset godina, a da ja nikako nisam mogao objasniti taj događaj. Neki prijatelji su mi govorili da me je “nešto” sačuvalo, ali to mi je bilo besmisleno jer nisam bio vjernik i nisam imao spoznaju o Bogu. Vjerovao sam samo u znanost.

Dvadeset godina nakon tog događaja postao sam vjernik na vrlo čudan način: Bog mi se osobno javio i uputio me na potrebu vjere. Pristupio sam ustrajnom proučavanju Božje ob-

jave u Bibliji i oduševljavao se novom spoznajom o jedinom i živom Bogu koji je stvorio sve u svemiru i koji sve savršeno održava. Postao sam sljedbenik Isusa Krista i to sam potvrdio biblijskim krštenjem.

Prošlo je još nekoliko godina dok nisam shvatio što se zapravo dogodilo kod Slavenskog Broda. Proučavajući Bibliju, shvatio sam da Bog sve vidi i sve zna, da svakom čovjeku vidi i prošlost i budućnost, i da Mu služi bezbroj anđela. Bog je sigurno vidio da ću jednoga dana postati oduševljeni vjernik, da ću držati predavanja iz Biblije, da ću čak pisati knjige o Njemu i na kraju dobiti vječni život. Pa kako bi Bog onda mogao dopustiti da prije toga poginem ne poznajući Njegovu objavu i budem izgubljen za vječnost? Pretpostavljam da je pozvao nekog anđela na Nebu i naredio mu: "Prema Slavonском Brodu se približava jedan žuti auto koji će na ledu proklizati i udariti u topolu. Ti budi ondje, skreni putanju auta i provuci ga između topola, da nitko ne pogine."

UVOD U DUHOVNE TROKUTE

Svi znamo što je trokut. Postoje različiti trokuti, ovisno o veličini kutova i stranicama. To su geometrijski likovi koji mogu biti nacrtani, a mogu se i napraviti od drveta ili plastike te tako dobivamo pomagalo za nastavu matematike.

U našem životu sve vrví od trokuta:

- Božji trokut, koji se sastoji od Oca, Sina i Svetog Duha, a zajedno čine jedinstvenog živoga Boga, Osobu;
- ljudski trokut, koji se sastoji od tijela, psihe i duha, a zajedno čine živu dušu;
- ljudski unutarnji trokut, koji je na relaciji ja–grieh–Bog, bojno polje u nama samima, u užem, osobnom smislu;
- ljudski vanjski ili biblijski trokut, koji se sastoji od Boga, čovjeka i Sotone, a zajedno čine veliku borbu koja dolazi iz vanjskoga svijeta, borbu na život i smrt, odnosno trokut duhovne borbe širokih razmjera.

Bog pri stvaranju nije zamislio da mi ljudi živimo u trokutu s grijehom u sebi, ili u trokutu sa Sotonom i njegovim palim anđelima – demonima. Zamislio je da živimo s Njim u raj u obliku geometrijskog kruga: samo On i mi. On u središtu, a mi i anđeli unutar kruga. Komunikacija bi bila obostrana i obje strane bi bile zadovoljne. On bi nam osigurao idealne uvjete za život, mi bismo Ga štovali, u svemu slušali i živjeli u potpunom blagostanju, dakle bez ikakvih trokuta, i to vječno. Ne bi bilo starenja tijela niti smrti, bolesti, trnja, komaraca, stršljena, požara, poplava, tornada, cunamija, epidemija, terorizma, nasilja, potresa i rata. Svijet ne bi bio okrutan, a život neizvjestan.

Ali pojavio se treći, Sotona, i pokvario rajski sklad. Iskorištivši njihovu sposobnost slobodnog izbora, zaveo je Evu i

Adama jer su pogrešno izabrali. Sotona se time nametnuo većini ljudi kao gospodar, knez tame, te sve više tlači ljude koji su samo bezvoljni promatrači jer nemaju snage sami se boriti. Budući da ne živimo u raj, naše biće je ogrezlo u bezakonju. Zato imamo bezbroj problema u životu, često stradavamo, patimo, događaju se elementarne nepogode, na kraju umiremo, a nakon dvaju naraštaja nitko nas se više ne sjeća.

Ako je tako, zar život ima smisla? Ako se naš život zauvijek završava, onda smo živjeli uzalud – jer što će nam nešto što se završava, što više ne postoji i ne ponavlja se. To ne smijemo dopustiti: bilo bi beskonačno glupo! Kako ipak živjeti u tome trokutu i biti pobjednik, odnosno kako i nakon ovoga ovozemaljskog života opet živjeti, i to vječno? Odgovor je jednostavan: vratiti se Stvoritelju, ali potpuno, ne djelomice, pa će na kraju opet sve biti u redu, onako kako je na početku zamislio Bog. Svi moramo umrijeti, ali važno je u kakvom duhovnom stanju ćemo umrijeti. Važno je umrijeti *u Kristu*, a onda će doći uskrsnuće i opet će biti kao na početku: samo mi kao anđeli s ostalim anđelima i Bog, sve kao na početku, u ljubavi, i više nema kraja, sve je idealno jer sve je po Bogu koji je savršen i apsolutan.

Prvi dio: ČOVJEK

1. Materijalna stvarnost

Većina ljudi živi isključivo u materijalnoj stvarnosti i post-modernom svijetu, bez strogih pravila ponašanja. Silnice kojima takva realnost privlači toliko su jake i privlačne da ljudi upadaju u začarani krug strasti, uživanja i materijalnog prestiža ne bi li zadovoljili svoju taštinu. Po inerciji smo zaraženi, naučeni od ljudi s kojima živimo da su materijalne vrijednosti najvažnije. Od malih nogu sudjelujemo u takvom načinu življenja i to nam je sasvim normalno. Razum su nadvladali osjećaji, moda i nametnute društvene vrijednosti. Oko sebe vidimo posljedice popuštanju osjetilnosti, strastima i komercijalnim utjecajima trgovačkih korporacija. Ljudi su istodobno Božji i grješni te vrlo često pokazuju da su zvižeri koje žele drugima nanijeti neko zlo. Bog nam je dao potrebu za spolnošću, a mi smo je zloporabili i izopačili. Dao nam je tîk i hranu, a mi smo postali proždrljivi; dao nam je sposobnost govora, a mi lažemo i psujemo; dao nam je grožđe i šljive, a mi smo postali pijanice. Dao nam je da imamo kuće, automobile i mobitele, a mi zbog svoje taštine želimo imati više i bolje nego drugi pa zbog toga zapadamo u nepoštene i nezakonite odnose. Zbog grijeha smo izopačili sve Božje darove i upali u začarani krug uzroka i posljedica popuštajući teku i strastima za materijalnim vrijednostima. Poštenje postaje nepoželjno, ali Bog drukčije misli: *“Lažna je mjera mrska Jahvi, a puna mjera mila mu je.”* (Izreke 11,1)

Ljudi su izgubljeni u brzom ritmu životnog tempa i želja koje ne mogu ispuniti pa postaju frustrirani. Okolina, odnosno društvo, sve više nameće iskrivljene vrijednosti koje mi prihvaćamo, uvjereni da se treba snalaziti u životu, i to na nemo-

ralan način. Biti uspješan je imperativ, bez obzira na to što kršimo zakon i pozitivne norme društvenog ponašanja. Zbog svega toga smo međusobno otuđeni i hladnog srca prema drugim ljudima. Postajemo sebični i zli, gledamo samo svoj interes istodobno zavideći uspješnijima od nas. Mnogi su frustrirani, depresivni, bezvoljni, emotivno prazni, apatični, zaokupljeni poslom i problemima u braku. U takvim okolnostima meteža, interesa i zakona velikih brojki ne možemo naći sreću koju tražimo samo za sebe te živimo bez budućnosti.

Sve u prirodi ima nagon za hranom, pićem i razmnožavanjem. Čovjeku je Bog dao nešto više od nagona: dao mu je sposobnost uživanja. Tijekom povijesti ljudi su se toliko prepustili zadovoljenju nagona i strasti da su otklonili granice dopuštenog ponašanja koje je Bog propisao odmah nakon stvaranja. Time su generacijski učinili veliki otklon od onoga što je Bog dopustio, pa čitav život provedu u grijehu. Materijalna stvarnost je tako silno ljepilo da ne želimo spoznaju o duhovnim vrijednostima, o normama Božjega zakona. Rezultat je katastrofalan. Pokraj nas prolaze ljudi izobličienog tijela i psihe. Širom svijeta prisutan je dubok osjećaj nesigurnosti, strepnje i straha. Svijet propada u pornografsku kaljužu, pokvarenost i propast braka i obitelji. Žitelji velikih gradova boje se izlaziti noću da ne bi bili opljačkani i ubijeni. Raste tjeskoba zbog nesigurne egzistencije i života uopće.

Odakle dolaze te grješne pobude? Odgovor nalazimo u Bibliji: *"... jer iz nutrine, iz ljudskog srca, izlaze: zle misli, razne vrste bluda, krađe, umorstva, preljuba, lakomstva, opačine; lukavstvo, razuzdanost, zavist; psovka, oholost, bezumlje. Sva ta zla izlaze iznutra i onečiste čovjeka."* (Marko 7,21-23) Milijuni ljudi su puni frustracija, nerveze, mržnje, ljubomore, srdžbe, zavisti i neprijateljstva. Sve to uporno i stalno kuca na vrata našega srca i vodi u sukob s drugima i sa samim sobom. Vlastitom snagom nismo sposobni vladati svojim mentalnim otrovima i poremećenom naravi. Samo uz Isusovu pomoć možemo steći mir i nadzor nad samim sobom. Samo Isusovom snagom možemo postati razumni i staviti svoje misli, riječi i djela pod vlast Božje volje. Ispravljaју se ružne

navike i negativne karakterne crte pa osjećamo sreću zbog te promjene. Svojim oplemenjenim razumom izbjegavamo svaki grijeh i zato imamo manje problema, kušnja i sukoba. Naš temperament se smiruje, a srce biva ispunjeno mirom.

Ljudi koji žive samo u materijalnoj stvarnosti podložni su grijehu. Ne žele nikakvu duhovnost, ne žele vladati svojim požudama i strastima i ne žele ugoditi Bogu. Savjest im je zamračena pa misle da je dobro ono što je zlo. U Rimljanima 8,7-8 piše: *“Zato je težnja tijela neprijateljstvo prema Bogu, jer se ne pokorava Božjem zakonu niti to može. Oni koji su u tijelu ne mogu ugoditi Bogu.”* U grabežljivoj jurnjavi za tjelesnim užiticima i materijalnim blagom mnogi žive nemoralno i u velikom nemiru. O tome govori redak iz Izreka 15,16: *“Bolje je malo sa strahom Gospodinovim nego veliko blago i s njime nemir.”*

U okruženju koje nam je svijet nametnuo, svi se zarazimo grijehom prilagođujući se sredini u kojoj živimo te uživamo u krađi, preljubu, korupciji, bogatstvu, modi, karijeri, raskoši, vlasti, ugledu i drugim izokrenutim vrijednostima. Zbog svakidašnjih problema ljudi se ne posvećuju svojem duhovnom razvoju i ne nalaze snage za duhovno i svako drugo izlječenje. Ništa od onoga što je svjetovno (požuda, zavist, oholost zbog materijalnih vrijednosti) ne dolazi od Boga. Mi starimo, život nam prolazi. Bez života sličnog Isusovom karakteru imamo psihičkih problema koje bez Boga ne možemo izliječiti, jer samo Bog može doći do samog uzroka problema i iscijeliti nas. I kada ostvarimo materijalne vrijednosti (novi stan, automobil, novi mobitel, dobar posao), osjećamo da nam ipak nešto nedostaje, nešto što će obogatiti naše duhovno stanje. Kada nam je popravljeno duhovno stanje, popravlja se i tjelesno i psihičko stanje.

Novac i materijalno bogatstvo može dobiti prvorazrednu važnost i postati božanstvo, a auto i mobitel mogu postati idoli kojima ćemo se klanjati i rušiti norme kršćanskog života. Savjest postaje svladana, vjera blijedi i posustaje. Svakoga trenutka moramo pokoravati svoju volju Božjoj volji i tražiti da On vlada našim grješnim željama. U tome materijalnom krugu tre-

bamo voditi računa o Božjim načelima danima u Bibliji. Apostol Pavao iznosi osnovno načelo koje treba upravljati našim cjelokupnim životom: *“Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo što drugo da činite, sve činite na slavu Božju!”* (1. Korinćanima 10,31) To znači da se treba suzdržavati od svakog nemorala, u svemu biti umjeren i ne povoditi se za svijetom koji je ogrezao u materijalizmu i bahatom stjecanju materijalnih vrijednosti.

Nažalost, danas ljudi više poštuju materijalne nego duhovne vrijednosti. Automobil sa svom opremom, dobar mobilni telefon i računalo postali su idoli na koje čovjek gubi vrijeme. U njemu se rađa ponos zbog ostvarenog, umjesto da se ponosi Gospodinom Isusom Kristom koji nas je stvorio i otkupio na križu tako da zapravo više nismo svoji. Jedemo opasne poslastice i pijemo gazirana pića koja nam upropaštavaju tijela. *“Ili zar ne znate da je vaše tijelo hram Duha Svetoga, koji stanuje u vama i koji vam je dan od Boga? Ne znate li da ne pripadate sami sebi jer ste kupljeni? Proslavite, dakle, Boga svojim tijelom!”* (1. Korinćanima 6,19.20) Prema tome, oprežno postupajmo prema svojem tijelu, jer je Bog njegov gospodar. Neka nam duhovne vrijednosti budu glavne, a materijalne sporedne: ionako će sve proći i na Nebo nećemo ponijeti ništa osim svojega duhovnog stanja. Apostol Pavao nas ozbiljno upozorava: *“Što tko sije, to će i žeti; tko sije u svoje tijelo, iz tijela će žeti propast, a tko sije u duh, iz duha će žeti život vječni.”* (Galaćanima 6,8)

2. Duhovna stvarnost

Duhovna stvarnost je mnogo važnija od materijalne stvarnosti. Važnije je raditi na svojem duhovnom stanju nego graditi materijalnu stvarnost oko sebe i stvarati vanjski dojam. Za duhovnu stvarnost najvažnija je odluka o prioritetu duhovnosti u našem životu i odluka da nas na tome putu vodi svemoguća moć Stvoritelja svega na Zemlji i nebu, živoga Boga. Na tome beskrajnom putu duhovnosti stvarnost egzistencije gledamo drukčije i u nama se događa duhovna evolucija. Mijenja

se percepcija: sebe i svijet oko sebe gledamo duhovnim očima, a o istini i tajnama života slušamo duhovnim ušima.

Dvije su vrste ušiju i očiju: materijalne i duhovne. Materijalne uši i oči svima su poznate, razvidne i razumljive jer se nalaze na glavi, lijepo su oblikovane, u boji, ukrašene vjeđama i trepavicama. Materijalnim ušima i očima čujemo i vidimo materijalnu stvarnost u svojem okruženju i smatramo je realnošću u trenutku percepcije. Iako smo ponajprije duhovna bića, gotovo svi ljudi na našem planetu žive samo u materijalnoj stvarnosti. Rijetki pristupaju u duhovnu stvarnost i nalaze sreću. Često se poistovjećujemo sa svijetom smatrajući to normalnim jer gledamo svjetovnim očima. Ljudi koji na sve gledaju samo materijalnim očima duhovni su slijepci. Pokušamo li gledati biblijskim očima, vidjet ćemo strahotu grijeha koji vlada oko nas. Duhovno je superiorno nad materijalnim. Tako i naš duh može postati superioran nad tijelom pa onda percipiramo pogubnu stvarnost koja je prisutna u ovome materijalnom svijetu.

A kakve su to duhovne uši i oči i kako ih imati? Nitko to ne može objasniti, ali duhovne uši i oči postoje. Neki ljudi posjeduju duhovne uši i oči, ali ih nitko iz okoline ne vidi niti ih može razumjeti. Duhovne uši i oči otvaraju se nakon dubokog duhovnog iskustva, kada Bog boravi u nama. Oni koji dođu do toga, čuju i vide Božju stvarnost, ali to ne mogu nikome objasniti, jer se ta stvarnost ne može izraziti riječima koje izlaze iz naših usta. Ti ljudi kao da promatraju svijet iz neke visine, iz ptičje perspektive, i vide kakav zapravo jest spoznavajući zakon uzroka i posljedica i Božju nazočnost u svemu što nas okružuje.

Bog nam daje te duhovne uši i oči, ali samo kada smo zaista potpuno zagledani u Njega, kada imamo veliku vjeru i divna djela. Čovjek je primorao električnu struju da mu svijetli, ali sâm ne može ostvariti svjetlo u duši i vidjeti duhovno svjetlo. Naprežemo se, ali nam samo Bog otvara uši i oči kojima vidimo nebesku stvarnost. Kada nam ih Bog otvori, drukčije gledamo i druge ljude, bolje ih razumijevamo. Drugi ljudi vide na nama promjene nabolje, ali mogu pomisliti i da nismo posve

normalni, čak i da smo ljudi. Ali to je samo njihov problem, jer nas ne mogu razumjeti. Ljudi koji žive u grijehu ne mogu svojim umom shvatiti duhovnu istinu, zapravo niti ne žele nikakvo duhovno svjetlo. Mi, koji želimo istinu i duhovno svjetlo, moramo zaista i činiti ono što od Boga čujemo da trebamo činiti. U nas se useljava Božji Duh, postajemo duhovna osoba i vladamo svojim tijelom. *“Oni koji žive po tijelu teže za tjelesnim stvarima, dok oni koji žive po Duhu teže za onim što je duhovno.”* (Rimljanima 8,5) Više ne živimo onako kako žive drugi ljudi. U Poslanici Rimljanima 6,6 Pavao poziva vjernike da uz Božju pomoć razapnu starog čovjeka *“da se uništi ovaj grešni čovjek”*.

Svaki čovjek se sastoji od tijela, psihe i duha. Sve tri cjeline Biblija naziva *“živa duša”* (Postanak 2,7). Tijelo i psihi dobijemo po roditeljima, a duh nam udahne Bog odmah po začecu. Ništa ne može živjeti bez Božjega Duha. Zadivljujuće je kako je Bog tako savršeno ukomponirao te tri dimenzije i učinio da smo svi različiti. Sve što je Bog stvorio u svemiru posve je različito i nema ničega što je potpuno isto. To je zoran dokaz da Bog postoji i da samo vrhunska Inteligencija može stvoriti sve različito, sve unikate. Sve tri sastavnice trebaju biti skladne i međusobno se podržavati. Ako jedna sastavnica oboli, i druge obolijevaju. Tijelo je fizičke naravi, a psiha je naša psihička narav koja se sastoji od temperamenta, karaktera, emocija, savjesti, strahova, ljubavi i drugih psihičkih sastavnica. Čovjek posjeduje i duhovnu dimenziju koja je od Boga i inicijalna je iskra svega života u svemiru.

Duhovna dimenzija u čovjeku jest božanska dimenzija. U trenutku začeca Bog udahnuje svoj Duh kao besmrtnu dimenziju. Ta dimenzija je apsolutna i nepromjenjiva i čini stup egzistencije tijela i psihe. Nikada ne umire, osim ako je sâm Bog ne usmrti. Kada čovjek umre, zapravo umre njegovo tijelo, a psiha nestane kao da je ishlapjela, ali kod Boga ostaje zapis o tijelu i psihi kao neki otisak. Duh koji je udahnut pri začecu, nakon smrti ostaje kod Boga. Pri svojem drugom dolasku Bog ga ponovno stavlja u fizičko tijelo i psihi koje smo imali prije smrti. Problem je u tome što to nije pravilo za

sve ljude. Cijela Biblija razotkriva tu odlučujuću i temeljnu istinu. Isus je rekao da se spašavamo samo žestokom borbom protiv grijeha: *“Samo najuporniji osvajaju kraljevstvo Božje.”* Svi oni koji ne prihvate kršćansku duhovnost i ne žive po Božjim zapovijedima, zauvijek će nestati i nikada ih više neće biti.

U doba postmodernizma i relativizma sve se može kritizirati i nijekati. Sve istine i društvene vrijednosti mogu se izokrenuti, a to stvara zbrku. U današnjem svijetu znanosti i računalnih sustava mnogi niječu postojanje Boga. Takve tvrdokorne nevjernike nazivamo ateistima. Za njih postoji samo materijalna stvarnost pa ne mogu razumjeti vjernike, čak ih omalovažavaju. Neki misle da je materijalna stvarnost primarna, a da duhovnost izvire iz materijalne stvarnosti. Oni malo “mekši” reći će da postoji neka sila u svemiru, ali nisu sigurni da je to Bog. Kada ih upitamo što je Bog, odgovaraju da nečega ima, ali ne znaju što je to i time su zadovoljni. Nažalost, većina ljudi je ravnodušna prema vječnom životu. Važniji im je ovaj zemaljski život u grijehu, koji traje osamdesetak godina, nego vječni život bez grijeha, koji traje milijarde i milijarde godina i nikada mu nema kraja. To je najveći užas gluposti silnog mnoštva ljudi i svjesno ili nesvjesno genocidno ponašanje prema samima sebi, jer ne žele slušati Boga. Ne žele priznati da imaju grješnu narav, ne žele ostaviti grješne navike i žive kao da nemaju razum koji bi to sve shvatio i odbacio, a prihvatio Isusa kao Gospodina i Spasitelja.

Postoje različite religije i sve imaju neki put koji vodi do nekog boga. U svemu tome najgore je to što oni koji vjeruju da postoji njihov Bog (ili da postoje njihovi bogovi), žive ravnodušni prema Bogu ne oslanjajući se na Njega i ne držeći se Njegovih zakona i načela. Većina je uronila u more grijeha, zarobljena iluzijama, materijalizmom, nemoralom i iskrivljenim vrijednostima. Ljudi su ostali bez nade u nešto bolje i u takvom stanju pribjegavaju mnogim materijalnim i duhovnim aktivnostima ne bi li barem malo popravili svoje stanje.

U duhovnom području je kao u modi: netko voli crvenu boju, netko zelenu, netko crnu. Danas postoji mnoštvo duhov-

nih i vjerskih aktivnosti i raznih nauka pa možemo nešto izabrati kao da smo u hotelu gdje poslužuju takozvani švedski stol s kojega možemo uzeti što hoćemo i koliko hoćemo, a možemo i ne uzeti ništa. Događa se da ne znamo što uzeti pa uzimamo od svega pomalo. Izaberemo nešto od mentalnih aktivnosti (autogeni trening, regresoterapiju, jogu i meditaciju), nešto od religijskog sadržaja, a nešto od ostalih nauka kao što su astrologija, psihoanaliza, evolucija, reinkarnacija. Takav švedski stol uporište je *new agea*, svjetskog pokreta čiji sljedbenici žive religioznost na vlastiti subjektivan način te iz samoposluživanja duhovnosti uzimaju samo ono što smatraju korisnim za ostvarenje osobnih materijalnih i prestižnih ambicija u ovome životu.

Mnogi ne uzmu ništa od toga i misle da su u pravu jer ne mogu vjerovati u nešto što ne vide te provedu život na čisto fizičkoj razini živeći po načelima poznate krilatice: u sebe, na sebe i pod sebe. Drugi uzmu nešto i ostanu u tome popravivši malo svoje psihičko stanje, a samo vrlo rijetki idu dokraja u pronalaženju prave istine i ostaju u njoj. Najveći je problem u tome što su ljudi nezadovoljni, frustrirani, puni stresova, nervozni i tjeskobni pa tražeći neki lijek za svoje probleme, završe u nečemu što je djelomice dobro, ali je zapravo isprazno i ima poguban konačni rezultat.

Najgore je to što je ponuda na početku dobra, ali kada više ne sumnjamo, jer po inerciji mislimo da će i dalje biti tako dobra, opustimo se, a nečastivi nam podmetne lažni nauk da bi nas zaveo i odvratio od prave istine. To je kao da nam na početku ponude čašu bistre vode. Kada je popijemo znajući da je pitka i bistra, dođe Sotona. Čim postanemo neoprezni, ulije kap otrova. Pijući vodu, uvjereni da je i dalje dobra, otrujemo se. Sotonin najvažniji cilj je da nitko ne dođe do prave istine, jer spasiti se možemo samo na jedan jedini način: preko prave istine.

Od svih strahova koji tlače našu dušu, najveći je strah od smrti. Sva slava ovoga svijeta i sve bogatstvo koje posjedujemo postaju bezvrijedni kada umremo, jer u grob ne nosimo ništa. Pitamo se zašto uopće živimo i ima li život smisla i svrhu ako

nema ništa dalje. Švedski stol duhovnosti nudi mnoge odgovore. Mnogi nauci nude različite odgovore da bi nas umirili u toj tjeskobi zbog straha od smrti. Prihvativši neki nauk, ljudi dobiju prihvatljiv odgovor da duša ne umire, i žive kao što su živjeli: s manje tjeskobe, u grijehu, smatrajući da je to u redu. Ali nije tako! Ne može biti više istina, može biti samo jedna istina. Istina mora sadržati Boga kao Stvoritelja, Otkupitelja i Spasitelja. I nije istina da možemo živjeti kako hoćemo, u grijehu, a imati pravo na vječni život. Zbog te zablude milijuni ljudi će završiti u vječnoj smrti.

3. Duhovna kuća — znanje, vjera i duhovnost

Svi imamo kuću i znamo da se ona sastoji od temelja, zidova i krova. Najosjetljiviji dio kuće je krov. Oluja ga može oštetiti te ga nakon svake oluje treba pregledati i popraviti. Kada gradimo kuću, predstoji nam vrlo dug i naporan put dok ne dodemo do krova koji će spriječiti da nam nevrijeme upropaštava zidove. Kada napokon pokrijemo kuću, slijedi ukrašavanje izvana i iznutra te opremanje interijera. Ukrašavanje kuće ličenjem, slikama, tepisima, cvijećem i pokućstvom predočava našu duhovnu zrelost i duhovno iskustvo koje dobivamo nakon žestoke borbe sa svim dijelovima svoje grješne naravi. Za sve te faze izgradnje naše duhovne kuće potrebno je neko vrijeme, a izgradnja traje sve dok smo živi.

Tako je i s duhovnom kućom. Put do njezine izgradnje nije brz ni jednostavan. To je hod po uzanoj i krivudavoj stazi koja vodi uzbrdo, do duhovnog svjetla. Samo jedna staza vodi do pravoga duhovnog svjetla, a ono vodi čovjeka u spasenje od pogubnog zakona uzroka i posljedica, u vječni život u kojemu više nema smrti. Svi putovi koji ne idu prema Isusu Kristu, vode u vječnu smrt. Zbog toga prvo treba spoznati pravu istinu, jer samo jedna istina može biti pravo znanje i istina, a zatim tu istinu od srca prihvatiti i vjerovati u nju te doživjeti promjenu i preobražaj od starog materijalnog u novog duhovnog čovjeka. Znanje o istini je prvi korak na tome putu i temelj je duhovne kuće.

Drugi korak je iskrena vjera da je sve ono što piše u Bibliji prava istina koja čini zidove duhovne kuće, a treći korak je naše stvarno ponašanje i praktičan kršćanski život po uzoru na našega Gospodina Isusa Krista.

Nekom čovjeku, koji je bio ateist i intenzivno se bavio transcendentalnom meditacijom, čudesno se obratio Bog. Često je razmišljao o životu, o tome tko ga je stvorio, zbog čega se rodio i što će biti kada umre. Od sveg srca želio je spoznati istinu. Znao je da postoji samo jedna istina, ali koja je prava, to nije znao. Bog mu se osobno obratio jer je razumio njegovu težnju za pravom istinom. Jednoga dana, dok je nakon dugotrajne meditacije ležao na krevetu, a mozak mu bio bistar kao kristal, počeo je razmišljati o tome da ipak postoji pravi Bog koji je sve stvorio i koji svime upravlja. Osjećao je i potrebu za ljubavlju, a ne samo bistrinu u glavi. Iznenada je u svojoj psihi čuo snažan glas, poput grmljavine snažnog baritona, kako mu govori: "Uzmi križ i polako otključavaj bravu!"

Bio je silno uplašen od tih riječi koje su došle niotkud. Smisao riječi bio mu je potpuno nejasan te je ustao, uzeo olovku i papir i zapisao ono što je čuo da ne bi zaboravio. Prva pomisao mu dođe da bi trebao kupiti križ. Otišao je na Kamenita vrata i kupio poveći metalni križ. Vratio se u stan i objesio ga na zid spavaće sobe. Gledao je križ i spontano se prvi put u životu prekrižio. Tijelo mu se streslo kao da je dodirnuo električni vod. I sâm se čudio da se kao okorjeli ateist prekrižio. Nema sumnje, u tome trenutku je shvatio da postoji Bog koji je stvorio sve što je na nebu i na Zemlji i da teorije o nastanku svijeta evolucijom nisu prava istina. Sve je to doživio kao potres u svojem biću. I tako se u njegovu životu začela vjera.

Počeo je svakodnevno proučavati Bibliju i sve više je postajao obraćenik prema pravom kršćanstvu. Prihvatio je biblijskog Boga za svojega Učitelja i Vodju. Svojim životom krenuo je u drugom duhovnom smjeru. Trenutak obraćenja je veliki unutarnji duhovni događaj, promjena uma u odnosu prema trajnim vrijednostima istine i pravde. Obraćenje može biti faza ili trenutak, ali to je samo početak u vjerskom životu. To je

prvo pravo krštenje odrasle i svjesne osobe, početak vjerskog i duhovnog razvoja, a dalje treba proći dugotrajan proces duhovnog sazrijevanja i pročišćenja, koji traje dok živimo. Mnogi se obrate kada imaju velikih životnih problema, kada im je teško, ali on se preobratio zbog težnje za istinom i duhovne gladi za ljubavi i dobrotom. Čim se upitao zašto živi i postoji li Bog, odmah je Bog našao način da mu se obrati. Poslije je u Bibliji našao objašnjenje o tome što se zapravo dogodilo. *“Tražit ćete me i naći me, jer ćete me tražiti svim srcem svojim.”* (Jeremija 29,13) Otkada je upoznao istinu, kao da je progledao i postao životno ispunjen. Bog je postao način njegova življenja i opazio je da se karakterno mijenja. Isus mu je postao radost i punina. Najvažnije mu je bilo to što je nadišao problem smrti jer je postojao Isus koji je u ljudskom obličju umro i zatim uskrsnuo, što je i nama obećao.

Bio je sve uvjereniji da proučava pravu duhovnost i sve gladniji Božje nazočnosti u sebi. Što je više čitao i napredovao u biblijskom nauku, shvaćao je da je sve što piše u Bibliji istina, a da gotovo sve što piše u drugim knjigama duhovne naravi proizlazi iz lažnih naučavanja. Kao da mu je Bog govorio. Na kršćanstvo je počeo gledati sasvim drukčije pa su svi drugi duhovni nauci pali u vodu. Umjesto da gleda u sebe, počeo je gledati u Isusa. Shvatio je da nema evolucije niti inkarnacije, nego da je Bog sve stvorio za šest dana, da imamo samo jedan život i da ga trebamo iskoristiti za dragovoljno prihvaćanje Božjih načela življenja te da onda slijedi ili nagrada ili kazna, vječni život ili vječna smrt.

Do potpunog razumijevanja poruke nije došao brzo. Trebalo mu je nekoliko godina proučavanja Biblije da bi stekao osnovna biblijska znanja i polako počeo shvaćati značenje Božje poruke: uzmi križ i polako otključavaj bravu. *Uzmi križ* znači: prihvati pravi nauk i Isusa kao Spasitelja i živi po Njegovim zakonima i načelima opisanima u Bibliji. *Polako otključavaj bravu* znači da treba uvećavati vjeru i duhovno rasti cijeloga života, karakterno napredovati i molitvom polako otključavati bravu. Brava je vjera koja mora postati snažna i odnosi se na sve aspekte života. Brava spasenja je vjera da je Isus zbog nas

grješnika dragovoljno dao svoj život i ponovno ga uzeo – uskrsnuo da bi nam pokazao kako će i nas uskrsnuti. Bez iskrene vjere u Isusovu žrtvu i uskrsnuće nema otključavanja vrata koja vode u vječni život.

Brava se otključava ključem. Ako se ne otključa, vrata ostaju zatvorena i ostajemo zarobljeni. Shvatio je da nema taj ključ kojim će otvoriti bravu i da mu je potrebna pomoć nekoga tko ima mnogo veću snagu. Ključ za otključavanje brave jest Isus Krist koji ima veliku snagu da otključa bravu naše vjere i uvede nas u drugu duhovnu stvarnost života. Kada Mu prepustimo da nas vodi i činimo sve što od nas traži, Isus nas vodi kroz ovozemaljski život i pomaže nam jačati vjeru i duhovno napredovati. Samo s Isusom možemo izgraditi svoju duhovnu kuću. Kada nam otključa bravu na ulaznim vratima naše duhovne kuće, Isus nam zapravo otvara vrata vječnog života. Nagrada je beskonačno velika, veća od svih materijalnih blaga na ovome svijetu: vječni život u kojemu nema smrti, u kojemu vlada pravda i nema grijeha i neprijatelja, u kojemu je prisutna samo ljubav, a živi se kreativno i razdragano. Bez Isusove pomoći ne možemo uskrsnuti.

a) Znanje

Znanje je vrlo važno: oslobađa, ali ne spašava. Možemo izvrsno poznavati filozofiju života i sve glavne istine opisane u Bibliji, ali nema nam spasenja samo po znanju. Znanje može biti bogatstvo, posjedovanje, može imati nešto u sebi. Ono je kao temelj kuće: ako je temelj slab, i kuća će biti nesigurna.

Znanje o istinama koje se nalaze u Svetom pismu najvažnije je znanje koje možemo steći u životu. Sveto pismo ili Biblija jedna je od najstarijih knjiga. Njezin sadržaj je ostao nepromijenjen. Prevedena je na više od 2500 jezika i svake godine se tiskaju novi milijuni primjeraka. To je knjiga nad knjigama, najveća literarna uspješnica. Biblija je knjiga u kojoj Bog otkriva sebe i daje nam zapovijedi i načela o tome kako trebamo živjeti da bi bilo najbolje za nas. Biblija nam daje upute kako se trebamo ponašati u ljubavi, braku, prema bliž-

njima, na poslu, prema psihičkom i fizičkom zdravlju. Mnogi koji su je čitali, izjavit će da im je Biblija svojim savjetima promijenila život nabolje i, što je najvažnije, uspostavila kvalitetan odnos s Bogom. Čitanje Biblije najvažnija je duhovna disciplina za duhovni razvoj. Kršćanski Bog nije lik iz mašte. On je stvarnost i aktivno je uključen u naš život. On, osobni Bog ljubavi, objavio se ljudima na najbolji način koji ljudi mogu podnijeti, a da ne izgore od tolike sile – kao Čovjek u liku Isusa Krista. To je učinio da bi ostvario prisnu zajednicu s nama, da On bude u nama i mi u Njemu. Biblija nas poziva da se klonimo zla i činimo dobro, ali ne sami, već u zajednici s Bogom: On i ja.

Većina ljudi, nažalost, nikada nije pročitala ništa iz Biblije pa su ostali duhovno nepismeni. Mnogi koji su je i čitali, reći će da je Biblija zbirka bajki te da vjeruju samo u ono što vide svojim očima i u ono što se znanstveno može dokazati. Kakva je to tragedija ljudskoga roda! Ljudi bi željeli imati nepogrješiv materijalni dokaz da je Biblija istinita, ali suvremena znanost ne može dokazati postojanje Boga niti može stvoriti život. Ograničenost naše spoznaje ne može dokazati i razumjeti beskonačnost i apsolutnost, osnovne Božje osobine. Kada bismo imali neprijeporne znanstvene dokaze te jasno vidjeli Boga i dodirnuli Ga, ne bi nam trebala vjera. Bog nam ne želi dokazivati svoje postojanje kroz materijalnu stvarnost, nego nam unutarnjim duhovnim svjedočenjem preko Svetoga Duha govori što je istina. Potrebno je samo biti neutralan prema istini, ne sugerirati svojom voljom što jest, a što nije istina pa će Bog ući u našu dušu preko naše savjesti, a mi ćemo spontano sve više vjerovati da je istina sve ono što je napisano u Bibliji. Božje postojanje ni u čemu ne smeta znanstvenom radu. Ako je prihvatimo kao istinu, Biblija postaje potpora mnogim znanstvenim disciplinama. Znanstvenici pak mogu potkrijepiti biblijske istine i mnogo toga dokazati na slavu Božju.

Dokazana je gotovo sva povijest opisana u Bibliji. Točnost tih dokaza zapanjuje arheologe i povjesničare. Svatko tko istraži mnoštvo biblijskih tvrdnji, mora ustvrditi da je Biblija istinita knjiga.

Skeptici će reći da su Bibliju pisali obični ljudi i pritom izmišljali. Problem je u tome što je oni sami ne čitaju, jer kada bi je proučavali, vidjeli bi da ljudi ne bi mogli napisati toliko mudrosti. Ne žele prihvatiti činjenicu da je to u cijelosti Božja knjiga i da ništa u njoj nisu napisali ljudi po svojoj mudrosti. Ljudi su je napisali, ali potpuno nadahnuti Bogom koji je govorio preko njih. Od Boga nadahnuta knjiga znači da ju je preko ljudi pisao sâm Bog. U 2. Petrovoj 1,20.21 jasno piše: *“Prije svega ovo znajte: nijedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja, jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskog htijenja, nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga.”* Bez obzira na to što svaki pisac ima svoj stil pisanja, međusobno nisu proturječni, što je za današnje pojmove pravo čudo. A čudo i jest, jer je razumnom čovjeku jasno da je govorio samo jedan – Bog. Svi ti pisci su živjeli u razdoblju dužem od 1600 godina, bili su pripadnici različitih društvenih slojeva i svi su govorili o istoj istini. Čitajući Bibliju, vidimo da je od početka do kraja dosljedna u svojoj poruci. Govoreći o Psalmima, Isus je rekao o nadahnuću: *“Ta David, potaknut od Duha Svetoga, veli...”* (Marko 12,36) Apostol Pavao tvrdi: *“Svako je pismo od Boga nadahnuto.”* (2. Timoteju 3,16) U Starom zavjetu Bog govori proroku Jeremiji: *“Evo, u usta tvoja stavljam riječi svoje.”* (Jeremija 1,9) Oko tri tisuće puta u Bibliji nalazimo riječi: *“Gospodin reče”*.

Najdojmljivije istine napisane u Bibliji su proročanstva, Božji pečat kojim On potvrđuje istinitost Biblije. Čovjeku nije dano da može predvidjeti budućnost, a Biblija proriče događaje tisućama godina unaprijed. Ona je predvidjela sva velika svjetska carstva, njihov nastanak, rast, slavu, propast i uzroke propasti. To je najbolje objašnjeno u Knjizi proroka Daniela i u Otkrivenju.

Razuman čovjek koji želi znati pravu istinu može nakon proučavanja Biblije zaključiti da Bog zaista postoji. To dokazuje i biblijska povijest jer se proučava i u školi kroz predmet povijest, a nisu u međusobnoj proturječnosti. Dokazuju to i arheološka iskanja koja nepogrješivo potvrđuju sve ono što

piše u Bibliji. To dokazuju i sva proročanstva, jer samo je Bog mogao do pojedinosti predvidjeti buduće događaje. Kada promatramo sve biljne i životinjske vrste – kako su različite, kako niti dva lista nisu jednaka, a kamoli dva čovjeka – moramo zaključiti da je to sve stvorio beskonačni um, Bog. Iz takve spoznaje lako se grade zidovi vjere: da je istina i ono što ne vidimo, a napisano je u Bibliji.

U svojoj tisućgodišnjoj povijesti Biblija nije pretrpjela nikakve promjene osim samim prevodenjem na različite jezike, što je normalno. Kada nešto prevodimo, primjerice s engleskog jezika, neku rečenicu ne možemo doslovno prevesti na hrvatski, već je moramo prepričati da bi bila razumljiva. U Evanđelju po Mateju 5,18 Isus kaže: *“Jer, zaista, kažem vam, dok opstoji nebo i zemlja, ni jedna jota, ni jedna kovčica slova iz Zakona sigurno neće nestati, a da se sve ne ostvari.”* *“... a Pismo se ne može uništiti.”* (Ivan 10,35)

Biblija se sastoji od Starog i Novog zavjeta. Stari zavjet je temelj triju religija: kršćanstva, judaizma i islama. Čitajući Novi zavjet, vidimo da Isus u cijelosti prihvaća Stari zavjet. Preko svojih apostola koje je nadahnuo, Isus u Novom zavjetu govori sve ono što je govorio dok je boravio u ljudskom tijelu. Budući da je Isus bio Bog, Novi zavjet je pridodan Starom zavjetu i tako je nastala Biblija.

Poznavanje onoga što piše u Bibliji daje mudrost čovjeku i, slikovito rečeno, može simbolizirati temelj kuće. Poznavanje prave istine koja spašava i vodi u vječni život temelj je napravljen na stijeni ili na čvrstom tlu. Kuća koja nema temelj napravljen na čvrstom tlu, nagne se i propadne, jer nije stabilna. Ako duhovnu kuću gradimo na pogrešnom nauku, gradimo je uzalud i ona se na kraju života raspline i nestane u ništavilu.

b) Vjera

Vjera je mnogo više od znanja, ali ni ona ne vodi sigurno u spasenje. Na našoj duhovnoj kući vjera simbolizira zidove. Bez vjere nije moguće ugoditi Bogu (Hebrejima 11,6). Vjera može biti mala, osrednja, velika i vrlo velika, kao što i zidovi

mogu biti stabilni i jaki, ali i tanki i nesigurni. Možemo imati znanje i vjeru u Boga, ali ako tu vjeru ne primjenjujemo u svakodnevnom životu, opet ništa. Ako kuća nema krova, ubrzo će propasti i urušiti se. Bez dobrih djela milosrđa i ljubavi prema bližnjima vjera je uzaludna jer nije dostatna za spasenje.

U svijetu je mnogo nepismenih ljudi koji ne znaju ni pisati ni čitati. To nije dobro, ali je mnogo opasnija vjerska nepismenost: nepoznavanje pravoga Boga i život u grijehu. Čovjek koji nije stekao vjeru u Boga uzalud se i rodio i uzalud živi, uzalud jede i pije i uživa jer će to sve proći i više neće biti ničega. Ono što završava nema nikakvu vrijednost jednostavno zato što više ne postoji. Roditelji koji u svoju djecu ne usade vjeru, uzalud su ih imali jer će bez vjere sve nestati u ništavilu.

Većina ljudi vjeruje samo u ono što vidi i opravdavaju se time da nisu vidjeli Boga. Isus ne misli tako: *“Blago onima koji će vjerovati, a da nisu vidjeli!”* (Ivan 20,29) Isusu je najvažnije da vjerujemo u Njega da je Bog i u sve ono što je rekao. Tada vjera oslobađa protok Božje snage i mudrosti i Bog nas uvodi u stvarnost koja nadilazi ljudska shvaćanja o životu. Vjera mora biti bez ikakve sumnje. Moramo živjeti u potpunosti poslušnosti Božjim zakonima i načelima. Onda smo Božji miljenici već u ovome prolaznom životu jer smo svoje postojanje stavili u Njegove ruke. Moramo znati da je vjera Božji dar i često Ga moliti da nam je uvećava.

Kada proučavamo nekoliko knjiga na početku Biblije (od Izlaska do Jošue), zapaziti ćemo da je Izraelcima od izlaska iz egipatskog ropstva do Obećane zemlje Kanaana trebalo četrdeset godina. Prva zapreka bio im je egipatski faraon koji se koristio cjelokupnom moći svoje države da bi spriječio odlazak Izraelaca iz Egipta. Nakon odlaska iz Egipta preko Crvenog mora mukotrpno su živjeli u pustinji četrdeset godina jer nisu bili poslušni Bogu. Nakon četrdeset godina lutanja po pustinji poumivali su svi oni koji su bili neposlušni Bogu. Stasio je novi naraštaj koji je postao poslušan Bogu i On im je dopustio da konačno uđu u Obećanu zemlju. Pod Jošuinim vodstvom Bog je proveo sve Izraelce preko zaustavljene rijeke Jordan

tako da nitko nije niti obuću smočio. Zatim su morali ratovati s divovima, rušiti zidine utvrđenih gradova, pobijediti trideset jednog kralja i tek nakon velikih muka zaposjesti Obećanu zemlju. Stalno su bili poslušni Bogu i izvršavali sve što je od njih tražio. Ni mi ne možemo doći u kraljevstvo nebesko odmah, bez truda, odricanja, padova, poraza, malodušnosti, borbe i, što je najvažnije, bez obilne Božje pomoći. Kada vjerom prihvatimo Isusa za svojega Spasitelja, to je kao da smo tek krenuli iz ropstva grijeha, kao da smo tek na početku. Treba nam puno vremena da se borimo s grijesima koji su se čvrsto ukorijenili u mnogobrojnim crtama našega karaktera. Moramo se suočiti s duhovnom pustinjom u svojoj nutrini, prijeći mnoge "Jordane" i svladati mnoge utvrde grijeha u svojoj naravi, usmrtniti divove grješnih pobuda i strasti. Ti "Jordani", utvrde i divovi su u našem tijelu i u našoj psihi: predrasude, mržnja, oholost, zavist, arogancija, srdžba, nevjera, neopraštanje, uvredljivost, ogovaranje i sve ono što Bogu nije drago. Sve je to u pustinji našega bića koje vapi za ispunjenjem Božjeg sadržaja ljubavi, sućuti, praštanja, mira i tjelesnog i psihičkog zdravlja. Cijeloga života vjerom i molitvom otključavamo bravu na vratima svojega srca, a ona vode u spasenje, u vječni život.

U svojim osjećajima i ponašanjima cijeloga života otkrivamo duhovne zapreke koje trebamo svladavati suradujući s Bogom, čak i više puta iznova. Kada se najmanje nadamo, otkrijemo, primjerice, zavist i iznenadimo se da je tako silnog intenziteta. Znanac je kupio dobar auto ili jahtu, a mi shvatimo da smo mu silno zavidni. A vjernici smo mnogo godina. To znači da taj grijeh još nismo s Isusom pribili na križ. Mnogima se ne dá spoznati u sebi tu grješnu emociju pa kupuju još bolji auto ili jahtu dižući kredite koje ne mogu vratiti te sve dublje zapadaju u duhovnu bijedu. Time zaključavaju bravu prema nebeskom Ocu i ostaju u duhovnoj pustinji. Trebali su biti zadovoljni onim što posjeduju, uživati u tome i moliti Boga da iz njih izbriše tu negativnu duhovnu utvrdu i zapreku. Možemo i ostarjeti kao vjernici, a u sebi otkriti da nekome ne možemo nešto oprostiti. I to je veliki div u nama. Zajedno s Bogom trebamo ga svladati i očistiti svoje srce. To se odnosi

i na oholost, mržnju i srdžbu. Ta, ali i mnoga druga negativna stanja naše psihe i tijela mogu se pojaviti kada se tome najmanje nadamo.

Do pobjede nad samima sobom često nam treba mnogo molitve i hrvanja s divovima ružnih osobina i navika u sebi. Molitve trebaju biti rezultat vjere da će nam Bog zaista pomoći i da će nas očistiti, ali potrebna je i naša strpljivost, jer kada bi Bog odmah ispunjavao sve želje, svi ljudi bi bili vjernici – ali iz interesa. Prava je samo ona vjera koja izvire iz naše ljubavi prema Bogu i izlazi iz našega srca. Odlučujuća je i poslušnost Bogu, onakva kakvu su pokazali Jošua i Izraelci kada su osvajali Obećanu zemlju. Trebamo se do potankosti držati svega što nam Bog zapovjeda i tek tada će nam On ispuniti molbe za duhovnim iscjeljenjem. Za poslušnost Bogu i vjeru u Njega trebamo se moliti: “Gospodine Bože, želim Ti biti poslušan. Bože, daj mi veliku vjeru.” Te molitve možemo uputiti Bogu kada god poželimo i koliko god puta želimo.

Kada imamo veliku vjeru u Boga, ništa nam nije nemoguće. Vjerom možemo liječiti sebe i druge ljude i otklanjati sve zdravstvene tegobe. Kada bi nam vjera bila potpuna, mogli bismo hoditi po vodi. Vrlo je malo ljudi s tako velikom vjerom, bez imalo sumnje u srcu. Što je naša vjera veća, to nam i Bog više uslišava naše molitve, pa makar to bila i čuda. Bilo je takvih ljudi u povijesti. Neki od njih su proglašeni svecima jer su bili vatreni vjernici i činili su čuda. Danas je manje tih čuda vjere jer mediji, željni senzacija, sve pokvare, a Bog to ne želi. Vjera mora biti profinjena, samozatajna i isključivo u funkciji spašavanja ljudi od grijeha i iskrene poslušnosti Bogu iz ljubavi. Dubokom vjerom možemo poboljšati sve moguće aspekte svakodnevnog življenja. Ako vjerujemo u ljubav, bit će nam ljubav; vjerujemo li da smo zdravi, bit ćemo zdravi; ako vjerujemo da ćemo dobiti posao, dobit ćemo ga; vjerujemo li da ćemo dobiti dobru suprugu, dobit ćemo je; ako vjerujemo da smo dobri u ljubavi, bit ćemo takvi. I sve tako, ali samo kada zaista i sigurno vjerujemo da će nam Bog to dati. Koliko vjerujemo da će nas Bog ozdraviti, toliko će nas i ozdraviti. Ako vjerujemo da će nas potpuno ozdraviti, potpuno će nas i

ozdraviti. Vjera sa sumnjom ili površna vjera ne može ništa – može nas odvesti u razočaranje.

Neki ljudi ne mogu biti vjernici zbog slabosti svoje želje za vjerom i jer ne žele promjenu u svojem životu. Kada se prvi put susretnu sa životnim problemom, s prvom zaprekom, mnogi više ne žele biti vjerni Bogu i ostaju u duhovnoj pustinji. Želja za vjerom mora biti jaka, kao što je jaka želja za hranom kada smo gladni. Treba željeti govoriti o Isusu, željeti psihičko i tjelesno iscjeljenje, promjenu naravi, bolje odnose s okolinom. Prava vjera je kada čeznemo za sve većim duhovnim darovima i tražimo ih od Boga: *“Čeznite za većim darovima!”* (1. Korinćanima 12,31) Isus nam tvrdi: *“Tražite duhovne darove, a ostalo će vam se nadodati.”* Trebamo stalno tražiti i čeznuti za što više darova, ne ostati tamo gdje jesmo, odano željeti veliku vjeru: *“Vruće čeznite za duhovnim darovima...”* (1. Korinćanima 14,1) bez obzira na napor i probleme. Kada osjetimo da nas tlače nečiste sile, moramo biti hrabri i tražiti od Boga da u nama ruši utvrde grijeha i divove loših crta naše naravi, da nas čisti, i to sve do kraja ovozemaljskog života. Naša vjera se mora stalno obnavljati kao što se priroda obnavlja svakoga proljeća. Svakodnevno trebamo obnavljati djetinju vjeru, moliti i nikada ne klonuti, odnosno stalno moramo otključavati bravu vječnoga života.

c) Duhovnost

Duhovnost je najviša instancija. Predočava vrlo jaku vjeru, čvrst odnos s Bogom i dobra djela koja izviru iz vjere i ljubavi prema Bogu i ljudima, krov naše duhovne kuće. Možemo reći da je duhovnost profinjena vjera, potpuna predanost Bogu, a predočava primjenu vjere u svakodnevnom življenju. Duhovnost je druženje s Bogom na svim našim putovima i u svim prilikama. *“Svi su oni koje vodi Božji Duh sinovi Božji.”* (Rimljanima 8,14) Ako smo duhovni, naše tijelo je mrtvo grijehu i već se nalazimo u raju, jer raj nije samo mjesto, nego ponajprije stanje naše duše ujedinjene s Božjom voljom. Naša duša ne može biti čista ako nije sjedinjena s Bogom. Samo iz

Boga izvire prava ljubav i čistoća i On nas je spreman duhovno čistiti, ali samo uz uvjet da to sami tražimo kroz molitvu. Možemo fizički biti na najljepšem mjestu na svijetu, uživati u ljepoti morskog i pješčanog žala na nekom otoku Tajlanda, Polinezije ili Indonezije, ali ako nam duša nije očišćena Božjom silom, svojim grješnim ponašanjem pokvarit ćemo taj prirodni raj. Nećemo biti sretni bez Boga i otići ćemo nezadovoljni. U zajednici s Bogom i u svojemu malom i skromnom stanu bit ćemo kao u raj, sretni i u skromnosti, jer sretni smo samo kada u duši osjećamo sreću. Obuzeti smo radošću, blagošću, skromnošću i milosrđem. Živimo sretni bez obzira na negativne okolnosti koje nas povremeno snalaze u životu.

Duhovan čovjek potpuno otvara svoje srce Bogu i postaje sličan svojemu Gospodinu Isusu Kristu. Naša stara narav je time pokopana u Isusu Kristu i postali smo novi ljudi koji neprestano traže koga bi usrećili. Kao kod spojenih posuda: što više usrećujemo druge, to više grijeha usmrćujemo u sebi.

Duhovan čovjek nikada ni o kome ne priča i ne razmišlja negativno, nikoga ne ogovara, već nalazi samo ono što je božansko u nekoj osobi. Čovjek utemeljen u vjeri zna da ga Bog čuva i da ga iscjeljuje od svih bolesti tijela i psihe. Nestaju svi iracionalni strahovi i živimo spokojno u miru koji nadilazi sav razum. To je zato jer smo postali duhovna osoba i u cijelosti dopustili Svetom Duhu da gospodari našim tijelom i našom psihom. Bez snage Svetog Duha ne možemo biti duhovni i živjeti odvojeno od grijeha. Duhovna osoba se ne boji smrti jer zna da je spašena i da će je Isus uskrisiti.

Duhovan čovjek jasno vidi Isusa na križu kako pati i umire u najgorim mukama. Vidi Ga i u Svetinji nad svetinjama kako u slavi Božjoj sudi živima i mrtvima i sprema se ponovno doći na naš planet i preuzeti one koji su se odazvali.

Duhovan čovjek ne gleda u druge ljude niti se zagleda u sebe, već duhovnim očima gleda samo u Isusa i ponaša se onako kako se Isus ponašao dok je boravio na Zemlji. Duhovan čovjek zna da može stradati i on i njegovi bližnji i ne posrće u vjeri zbog gubitaka, jer je siguran da će Bog sve izvesti na dobro. Potpuno vjeruje da svemogući Bog ima snagu

za svaki njegov problem. Danomice blista i osjeća se lagano kao da lebdi. Suprotstavlja se ovome svijetu i ne dopušta da ga svijet svojim izokrenutim vrijednostima i gledištima zarobi u mrežu grijeha.

Bog nam je dao Deset zapovijedi kojih se moramo držati. To je temelj kršćanske duhovnosti. Za pravu duhovnost trebamo ostvariti i neka načela koja nam je Isus zorno predočio svojim životom dok je kao Čovjek i Bog hodio po našoj Zemlji. Najvažnija načela Isusovog života bila su: poniznost prema Bogu i ljudima te oprost, ali iz ljubavi prema bližnjima i uz molitvu za njih.

Kada Bog po našoj volji gospodari nama, najvažniji rezultat našega ponašanja, uz držanje svih Božjih zapovijedi, mora biti poniznost i praštanje. Tek iz potpune poniznosti prema Bogu izvire prave dubinske molitve. Ponizni trebamo biti i pred ljudima, kao da smo posljednji i posve nevažni, a drugima davati prednost i čast. Svaka i najmanja oholost nas odvaja od Boga. Nijedan duhovni dar od Boga ne smije nas uzoholiti da se pravimo važni. Ne smijemo ni drugima dopustiti da nas uzdižu i hvale jer to nas može duhovno iskvariti. Bližnjima trebamo pomagati kao da smo njihove sluge i sluškinje ne tražeći ništa zauzvat.

Oprostiti bližnjima može biti težak proces jer nas vrlo jake emocije mogu potpuno duhovno blokirati i onemoćati da išta poduzmemo. Svaka uvreda nam može nanijeti rane na srcu koje nam mogu oduzeti psihičku i duhovnu snagu i blokirati nam odnos prema nekoj osobi, ali i prema Bogu. Od tih rana se ne možemo oporaviti ako nismo oprostili. Trebamo se pokušati izdignuti iznad toga duhovnog gliba i odozgo promotriti problem. S visine ćemo uočiti razloge zašto nam je netko učinio nepravdu, razumjet ćemo tu osobu, žaliti je i vidjeti razloge zašto je takva. Moramo se ustrajno moliti Bogu da nam dâ ljubavi i otkloni iz nas tu negativnu emociju. Kada molimo Boga za ljubav, u svojoj nutринi možemo osjetiti borbu ljubavi s mržnjom. Ljubav će pobijediti jer je jača i jer je od Boga. Duhovnost najbolje očitujemo u obitelji i na poslu. Ako možemo biti dobri kršćani u domu i na poslu, možemo i na bilo

kojemu drugom mjestu. Kada se ponizimo i svima praštamo, Sveti Duh kroz nas djeluje preobražavajućom silom i potpuno prožima naš život.

Duh praštanja i poniznosti u nama glavna je osobina duhovnosti odozdo, koja ide ususret duhovnosti odozgo pa se onda kaže da smo mi u Kristu i Krist je u nama; a onda sve što činimo – na slavu Božju činimo. Duhovna smo osoba kada priznamo da smo slabi, ali da s Bogom možemo biti jaki: “*Jer kada god sam slab, onda sam jak.*” (2. Korinćanima 12,10) Kada smo u svakodnevnim situacijama ponizni te svima od srca praštamo i molimo se za one koji nam nanose neko zlo, možemo reći da je naša duhovnost vrlo velika i da pozitivno duhovno djelujemo na druge ljude. Ako samo na trenutak nekome ne oprostimo zbog nepravde koju smo pretrpjeli, duhovno smo posrnuli i od Boga trebamo žurno tražiti ljubav jer ljubav “*zaboravlja i prašta zlo.*” (1. Korinćanima 13,5) Poniznost, ljubav i oprost trebaju biti stalno stanje našega bića i znak da smo duhovni divovi bez obzira na to što o nama mislili ljudi koji imaju izokrenute vrijednosti. To ne znači da trebamo dopustiti da ljudi pokvareno zlorabljuju te naše duhovne vrijednosti za svoju osobnu korist. Zato nam je Bog i dao razum da pravilno odlučujemo o svojim postupcima.

Naši najveći problemi su nevidljive naravi, to što smo iznutra nečisti. Kako se osloboditi tjelesnih požuda i strasti, srdžbe, bijesa, nervoze, psihoze, laži, negativnih misli i mržnje? To sami zaista ne možemo, ali ima Netko tko to može. Bog je prije 2000 godina čudesno, preko djevice Marije, sišao na naš planet u liku Isusa Krista i na križu umro ljudskom smrću u najvećim mukama. Prihvaćanjem te Žrtve otvaramo prostor Bogu da djeluje na nas i da nam pomogne.

U Ivanu 7,63 Isus jednostavno objašnjava kako se postiže duhovnost: “*Duh je onaj koji oživljava, a tijelo ne vrijedi ništa. Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život.*” Kada mislimo na Isusa, redovito proučavamo Bibliju i praktično živimo po Isusovim riječima, svi se ti problemi automatski smanjuju, a u nama prevladava mir, ljubav i duhovnost. Kada živimo i radimo u zajednici s Gospodinom Isusom Kristom, živi-

mo duhovno. To se najbolje očituje kroz djela milosrđa i pomaganje bližnjima.

Na sve treba gledati duhovnim očima, onako kako Bog gleda. Bog nema negativnih emocija, osim što mrzi grijeh, a takvi budimo i mi. Otklonimo sve blokade duhovnog razvoja: nepoštivanje Božjih zapovijedi, ogorčenost, umišljenost, mlakost u vjeri, šurovanje s lažnim naucima i spiritističkim praksama. Najvažnije je uspostaviti duhovni krug ljubavi. Oganj ljubavi izvire od Boga i prenosi se na nas, a mi tu ljubav širimo na svoje bližnje. Ako je Isus bio ponizan, budimo i mi ponizni; ako je Isus potpuno otvorio srce Bogu Ocu, otvorimo i mi svoje srce Bogu; ako je Isus poznao Boga Oca, upoznajmo i mi dobro Isusa po kojemu je sve stvoreno i koji nas je otkupio na križu. Stalno hodimo s Isusom: i kada je sve u redu i kada imamo problema i kada smo razočarani. Što više, to bolje. Za duhovno pročišćenje potrebno je dugotrajno proučavanje Biblije i svakodnevna molitva.

Kada nam je srce čisto, u nama prebiva Sveti Duh i onda smo duhovni, ali ne po sebi, već po Svetom Duhu. Tako smo zauzdali oluju grijeha pa smo zaštićeni od grijeha kao patka koja je masnim perjem zaštićena od vode. Onda po svijetu hodimo kao da smo zaljubljeni. Naša duhovnost očituje se kroz radost u zjenici oka zbog sjedinjenosti s Bogom. Ljudi oko nas lako je otkrivaju kao što lako otkrivaju da je netko zaljubljen.

Što je najteže u duhovnom životu? Najteže se ponašati i odnositi prema drugima onako kako želimo da se i drugi prema nama ponašaju i odnose. Duhovan čovjek omogućuje drugima ono što sami žele postići: mir, ljubav, napredak, čast, poštovanje, osjećaj sigurnosti. Takvo duhovno stanje možemo postići tek nakon puno vježbi u zajednici sa svojim Učiteljem Isusom Kristom.

Što je najvažnije u životu? Najvažnije je prihvatiti Isusa Krista kao svojega Spasitelja. Duhovan čovjek je u potpunosti prepušten utjecaju Svetoga Duha i ničega se ne boji, jer zna da je Bog tu, da će ga čuvati na svim putovima. Bog govori preko njegove savjesti. Takav čovjek propovjeda drugima, jer dopu-

šta Bogu da govori kroz njega. Izravno i jednostavno komunicira s Bogom o Božjim tajnama. Njegove molitve imaju velik utjecaj jer su sjedinjene s Bogom. Takav čovjek stalno ima blag osmijeh na licu jer neprestano osjeća ljubav i sreću u Božjem okrilju. Svi ga čudno gledaju. Njegov mozak je bistar kao kristal, a u srcu stalno osjeća ljubav prema svima jer i njemu je Bog dao ljubav. Nema nikakvih predrasuda prema ljudima, ne izgovara ružne riječi, blag je, ne kritizira, već samo govori o pravdi i ispravnim putovima slaveći Isusovo ime.

Stalna je opasnost da iznenada puhne jak vjetar i s naše duhovne kuće odnese par "crjepova" pa u nju padne kiša, odnosno grijeh koji nam može uništiti zidove vjere. Možemo naglo duhovno pasti, ali se s Isusom brzo i podignuti, popraviti krov duhovne kuće i opet biti duhovni.

4. Rodovi grijeha i duhovni rodovi

Bog je stvorio čovjeka da bude i materijalan i duhovan. Duhovan čovjek mrzi svaki grijeh koji kalja materijalno tijelo. Božja volja je da živimo bez grijeha i On za to traži duhovne dragovoljce. Uzrok svih naših problema najčešće je duboko u nama jer su svi ljudi beziznimno podložni grijehu. Grijeh je urođen svakome od nas. Počevši od Adama i Eve, mnogostruko se umnožio do današnjih dana i počiva u svakome od nas. *"A ne radiš li pravo, grijeh ti je kao zvijer na pragu što na te vreba..."* (Postanak 4,7) Svakoga trenutka u nama se može pojaviti kušnja i pokrenuti našu bujnu maštu i tjelesne strasti te nas navesti da zgriješimo.

Sve patnje u svijetu su posljedice grijeha. Kako možemo objasniti grijeh? Riječ *grijeh*, kako je uporabljena u Novom zavjetu, potječe od grčke riječi koja doslovno znači promašiti cilj, odnosno raditi nešto nepravilno i štetno. Mnoštvo grijeha činimo nesvjesno, ali neke i sasvim svjesno. Grijeh je kao divovska hobotnica koja nas obujmi svojim ljepljivim kracima. Život u grijehu je poput boravka u dubokom tunelu i na obzorju vidimo samo jedan svijetli krug, a sve drugo nam je u mraku. Kada bismo izišli iz tunela, vidokrug bi bio širok i sve

bismo drukčije uočavali. Grijeh je i kada hotimice kršimo Zakon (1. Ivanova 3,4). Dakle, to je namjerno i svjesno učinjen prekršaj, odnosno promašeno je ono što je pozitivno, što nije po Božjoj volji. Tko je sve sagriješio? *"... Jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave..."* (Rimljanima 3,23) Znači, svi ljudi u čitavoj povijesti počinjali su grijeh. Posljedica grijeha je duhovna smrt koja nastaje kada se odvojimo od Boga. Ako ništa ne poduzmemo da bismo se duhovno spojili s Bogom i ne griješili više, nakon fizičke smrti za nas sve nestaje jer samo duhovna veza s Bogom oživljava: *"... jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem."* (Rimljanima 6,23)

Svi ljudi su zaraženi grijehom koji im zamračuje um i odvaja ih od Boga. Apostol Pavao zorno opisuje tu stvarnost: *"Ovo sada velim i zaklinjem u Gospodinu da više ne provodite život kako ga provode i pogani, u ispraznosti svoga mišljenja, zamračeni u svom razumu, otuđeni od Božjeg života zbog neznanja koje u njima vlada i zbog okorjelosti njihova srca; oni su se, izgubivši svaki čudoredni osjećaj, predali raspuštenosti da sa svom pohlepom čine nečistoću svake vrste."* (Efežanima 4,17-19) Isus je rekao da iz srca izlaze zle misli, krađe, umorstva, preljubi, lakomstva, lukavosti i sve drugo (Marko 7,21.22).

Živimo na planetu na kojemu su se iskarili i ljudi i priroda, što prate teške posljedice. To je zato što većina ljudi, počevši od Eve i Adama, stalno donosi sebične, štetne i pogrešne odluke. Ljudska narav je postala vrlo zla i izaziva ratove, robovanje, izrabljivanje, terorizam, nasilje, hedonizam. Grijeh nas vodi i ne dopušta da dođemo do istine. Posljedice nepoštivanja Božjih zapovijedi i načela ponašanja i života očituju se ne samo u moralnoj sferi, već i u poremećaju klime, okoliša i stanju biljnog i životinjskog svijeta. Ljudi su bolesni fizički i psihički, a bolesna je i priroda. Samo jedemo, pijemo, ogovaramo, svadamo se, bludničimo, kockamo, vozimo prebrzo i sebično otimamo drugima prostor, varamo, lažemo, mrzimo, gomilamo bogatstva na nepošten način, zadužujemo se bez pokrića... A kada nas snađe zlo, kada snosimo posljedice takvog ponaša-

nja, onda optužujemo Boga da nije pravedan i pitamo se zašto dopušta da stradamo. Bog bi mogao spriječiti naše ponašanje i posljedice, ali to ne čini jer bi time pogazio našu slobodnu volju i otklonio mogućnost stvaranja vrhunske zajednice između sebe i ljudi.

Možemo se upitati zašto je Bog dopustio grijeh ili zašto nas nije "programirao" da ne činimo zlo. Bog je dopustio sve kušnje, jer nije želio slijepu poslušnost. On želi da Mu dragovoljno budemo vjerni. Sebični smo i htjeli bismo steći veliku slavu vječnog života bez napora. Borba je velika, jer grijeh hrani sâm sebe, a posljedica je sve veće odvajanje od Boga. Zato je osobito važno ne činiti nikakav grijeh. Ako smo samovoljni i kroz život idemo samo po svojem nahođenju, bit ćemo bez Božje pomoći, a rezultat će biti često činjenje grijeha: "... samovolja je kao zločin s idolima." (1. Samuelova 15,23)

Grijeh je ponajprije ne vjerovati u Boga, odnosno u Isusa (Ivan 16,9). Evin i Adamov grijeh je prekinuo zajednicu s Bogom, a time se pokvarila i njihova narav. Ljudi se rađaju u grijehu, usmjereni su na sebe i ponašaju se kao da nema Boga. Robovi su grijeha i bez Božje pomoći ne mogu se osloboditi ropstva. Mehanizam grijeha razvidan je u redcima:

"Prema tome, kao što po jednom čovjeku uđe grijeh u svijet a po grijehu smrt, tako smrt prijede na sve ljude... Dakle, kao što je prekršajem jednoga osuđenje došlo na sve ljude, tako izvršenjem zapovijedi od jednoga dolazi na sve ljude opravdanje koje se sastoji u životu." (Rimljanima 5,12.18)

Na svakih dvadesetak stranica Biblije nalazimo da se Bog gnuša nad grijehom preljuba. Čitava Biblija odzvanja: *"Bježite od bludnosti."* (1. Korinćanima 6,18) Grijeh je čak i pogledati ženu s požudom (Matej 5,28). Svaki današnji muškarac može biti zbunjen tom Isusovom porukom. Kako ne pogledati s požudom žene kada neprestano šetaju ispred nas odjevene tako da se gotovo sve vidi, kao da su gole i poručuju: uzmi me. Pa što je onda činiti muškarcima, kako ne gledati kada imamo oči za gledanje? U redu, možda gledanje nije grijeh ako se ne javi želja. Ali kako ću biti siguran da se nije javila i želja? Nešto

je sasvim sigurno: ako duže gledamo u neku ženu u oskudnoj odjeći, želja će se svakako javiti! To se zorno vidi na Davidovu primjeru kada je ugledao obnaženu ženu. Umjesto da skrene pogled, on je gledao i gledao. Pojavila se želja, a zatim i odluka da posjeduje tu ženu. Rezultat toga grijeha bio je strašan. Tako i mi, da ne bismo zgriješili kao David, ženu koja nam dođe u vidno polje možemo pogledati samo vrlo kratko, dok traje naša percepcija. Znanstveno je dokazano da percepcija pri opasnosti u prometu od trenutka pojave nekog objekta, primjerice pješaka na cesti, pa do trenutka kada počnemo kočiti, iznosi jednu sekundu, a naziva se psihička sekunda. Neka to bude pravilo i u tim situacijama: ženu možemo i moramo pogledati, ali neka to gledanje traje samo dok je percipiramo, oko jedne sekunde, a onda skrenimo pogled bez umišljaja da se u nama neće pojaviti želja.

To što Biblija najčešće upozorava na grijeh preljuba govori da je to i najpogubniji grijeh. Mnogi kraljevi i generali su gubili položaje zbog težnje tijela za bludnošću, a danas je u svijetu to sasvim normalna, čak i poželjna pojava, jer vrijednosti življenja su posve izokrenute. Rezultati su katastrofalni: u razvijenim zemljama rastavi se gotovo svaki drugi brak, a i oni koji su u braku, teško se podnose. Sve je to zbog težnje tijela za uživanjem i psihe za samostalnim odlučivanjem. Supružnici ne žele podnositi jedno drugo, stvara se sve veća nesnošljivost, nestaje ljubavi i brak se raspada. Bog zna da je seksualnost lijepa i da je za nas rizično ako joj se prepustimo bez nadzora. Zato nas tako učestalo i opominje preko svoje Knjige, Biblije, da volimo i želimo samo svoju ženu i da izbjegavamo svaki povod koji bi nas mogao odvesti u grijeh.

Oholost je također neoprostiv grijeh pred Bogom. Gotovo svi podsvjesno ili svjesno težimo za isticanjem i želimo biti bolji od drugih. Volimo biti priznati u društvu, drago nam je da nas ljudi gledaju s divljenjem. Ohol čovjek je umišljen da je iznad drugih ljudi, prezire ih, a u konačnici umisli da je i iznad Boga. Smatra da je svatko kriv za svoje probleme. Oholost je strašna duhovna bolest i treba je dugotrajno i uporno liječiti. Bogu se gadi oholost. Oholi ljudi teško mogu vjerovati

u Boga. Oni imaju smrtonosan problem i potrebno im je veliko preobraćenje: čitanje Biblije i molitva u svakoj prigodi, a razumom moraju stalno analizirati svoje reakcije prema drugim ljudima. Pristupe li tako toj velikoj borbi protiv samih sebe, rezultat neće izostati. Sila Svetog Duha može posve preobraziti oholog čovjeka tako da on postane potpuno nova ličnost, nesebičan, ljubazan i suosjećajan pa ga znanci teško mogu prepoznati.

U ovim redcima nalazimo objašnjenje o tome što se u nama zbiva: *“Naprotiv, svakoga napastuje njegova vlastita požuda. Ona ga izvlači i mami. Zatim požuda, pošto začne, rada grijeh, a grijeh, kad je gotov, rada smrt.”* (Jakov 1,14.15) Smrt koja se spominje vječna je smrt, jer Bogu u Njegovu kraljevstvu ne trebaju osobe koje su sklone grijehu. Apostol Pavao je napisao: *“Ja, naime, znam da nikakvo dobro ne stanuje u meni, to jest u mom tijelu. Zaista, htjeti dobro jest u mojoj moći, ali nije činiti ga.”* (Rimljanima 7,18). Evo odgovora na pitanje odakle dolaze grješne pobude: *“Ono što izlazi iz čovjeka, to onečisti čovjeka, jer iz nutrine, iz ljudskog srca, izlaze: zle misli, razne vrste bluda, krađe, umorstva, preljuba, lakomstva, opacine; lukavstvo, razuzdanost, zavist; psovka, oholost, bezumlje. Sva ta zla izlaze iznutra i onečiste čovjeka.”* (Marko 7,21-23)

Živeći u okruženju koje nam je svijet nametnuo, svi se onečišćujemo grijehom i prilagođujemo sredini. Požuda tijela, požuda očiju, zavist, oholost i taština zbog materijalnih vrijednosti ne dolaze od Boga. Starimo, život nam prolazi. Bez života sličnog Isusovom karakteru u konačnici zauvijek završavamo život. Bog je Bog ljubavi, ali i Bog ljutnje, srdžbe prema grijehu. Bog ima plan na kraju uništiti grijeh, a time i ljude koji ostanu u grijehu. Kada gledamo ljude oko sebe i vidimo da gotovo svi imaju zle misli, čini se da se nitko neće spasiti. Na mnogim mjestima u Bibliji zaista se i govori o tome da će se spasiti samo manji broj ljudi koji žive neporočno i pravedno. Kada je riječ o grijehu, iz iskustva znamo da su najvažnije tri stvari:

- čvrsta odluka da ne činimo nikakav grijeh,
- na samome početku ne dati grijehu nikakva povoda; ako mu damo povoda, on začne i raste,
- u svakoj kušnji odmah moliti Boga za pomoć, jer jedini On nije rob grijeha, može ga nadjačati i umanjiti nam patnju.

O tome govore redci: *“Tko dakle može dobro činiti, a ne čini, počinja grijeh.”* (Jakov 4,17) Ako težimo konformizmu, ne želimo istinu, udovoljavamo težnji tijela, ako ne razmislimo o onome što ćemo reći, ako nam se ne čita Biblija i ne želimo činiti dobro, grijeh je pred vratima. Zaključak je vrlo kratak: *“Svaka je nepravедnost grijeh...”* (1. Ivanova 5,17)

Sve grijehе koje smo počinili moramo jasno priznati Bogu na koljenima, u osami svoje sobe, i zamoliti Ga za oprost (Matej 6,6). David je napisao: *“Tad grijeh svoj tebi priznah i krivnju svoju više ne skrivah. Rekoh: ‘Priznat ću Jahvi prijestup svoj’, i ti si mi krivnju grijehа oprostio.”* Bog oprašta onome tko iskreno žali, tko se kaje i više ne čini te grijehе jer su mu postali odurni.

Na našem planetu živi više od šest milijarda stanovnika. Malo ljudi zna istinu da živi u moru grijehа i da je izlaz u velikom trudu u molitvi i poštivanju svega onoga što je napisano u Bibliji. Mnogi gomilaju grijeh na grijeh i svoju krivnju prebacuju na drugoga. U Otkrivenju 18,4 nalazimo da je jedina nada za nas odgovoriti na Božji poziv: *“Izidite iz nje, moj narode, da ne postanete sudionicima njezinih grijehа i da ne dijelite njezinih zala!”* To znači da moramo izići iz sustava lažnih vrijednosti čiji je glavni pokretač materijalni probitak i udovoljavanje tijelu, pri čemu živimo u grijehu: *“... tko god čini grijeh, rob je grijehа...”* (Ivan 8,34) Prihvatimo li duhovne istine i budemo li živjeli po njima, nagrada će biti izvanredno velika. Ako živimo po kriterijima ljudi oko sebe, nagrada će biti vječna smrt.

Kada govorimo o grijehu, moramo spomenuti jezik kao organ koji čini mnoge smutnje i probleme. Jezik je malen ud, a mnogo čini. Mala vatra, a kako veliku šumu sažeže! Onečišćuje cijelo tijelo gurajući ga u pakao (Jakov 3,5.6). Apostol Pavao

opisao je ljude koji će živjeti na kraju ljudske povijesti: *“Ali ovo znaj: u posljednje će doba nastati teška vremena, jer će ljudi biti samoživci, lakomi, umišljeni, oholi, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni, bezvjernici, bez ljubavi, nepomirljivi, klevetnici, razuzdani, neotesani, neprijatelji dobra, izdajnici, naprasiti, bahati, ljubitelji požude mjesto ljubitelji Boga. Oni će sačuvati vanjski oblik pobožnosti iako su se odrekli njezine sile.”* (2. Timoteju 3,1-5)

Dakle, rodovi grijeha su:

- mržnja,
- prijezir,
- oholost,
- nevjera,
- taština,
- ravnodušnost,
- preljub,
- laž,
- krađa,
- srebroljublje,
- osveta,
- zavist,
- gnjev,
- lijenost,
- zavodljivost,
- lakomost,
- ogovaranje.

Duhovni rodovi su:

- ljubav,
- krotkost,
- vjera,
- nevezanost uz materijalno i uz ego,
- dobrota,
- poniznost,
- oprost,
- iskrenost,

- smirenost,
- poštenje,
- darežljivost,
- milosrđe,
- strpljivost,
- umjerenost,
- veselost,
- umiljatost,
- uvažavanje,
- sućut.

Tko će riješiti problem grijeha i kada? Grijeh može uništiti samo Bog. Kada ga bude uništavao, Bog će morati uništiti i sve one koji žive u grijehu. To se odnosi na demone i, nažalost, na ljude koji tvrdoglavo odbijaju živjeti u skladu s biblijskom objavom. Bog poštuje slobodnu volju ljudi. Premda Mu je beskonačno žao jer voli i grješne ljude, morat će uništiti grijeh zajedno s njima. A kada će to biti, govore nam biblijski redci: *“Ali će doći dan Gospodnji kao lopov; u taj će dan nebesa iščeznuti s velikom lomljinom, ljudska djela će se u ognju rastopiti... Ali mi očekujemo, prema njegovu obećanju, nova nebesa i novu zemlju, gdje prebiva pravednost.”* (2. Petrova 3,10.13) I grijeha više nikada neće biti. Dotad budimo ponizni kao naš Gospodin Isus Krist dok je boravio u ljudskom tijelu na našem planetu. Isus nas jednostavno poziva da budemo kao On: *“Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama, jer jaram je moj sladak, a moje breme lako.”* (Matej 11,29.30) Isus nam tim savjetom želi reći da nije teško živjeti pravedno i čisto. Treba samo odlučiti i biti poslušan Isusu pa će nam svi problemi biti lagani. A nagrada je nevjerojatno velika: vječni život s Isusom.

5. Potreba čišćenja psihe

Stalno moramo nešto čistiti. Čistimo pod u stanu, čistimo cipele, auto, tipkovnicu računala i tako dalje. Želimo očistiti i

svoju psihu da bismo imali mir u duši i ljubili bližnje i Boga. Želimo se očistiti od grijeha u sebi pa zato čitamo Bibliju, molimo se Bogu i odlazimo u crkvu. Nismo zadovoljni jer u sebi i u drugim ljudima vidimo loše postupke u ponašanju, skloni smo grijehu i nikako ga se ne možemo riješiti.

Osjećamo veliki nemir. Teško ga je očistiti, a do ostvarenja čistoće svoje duše moramo dosta "plakati" i voditi unutar-nju borbu. Preko "suza" se uvodimo u istinu koja će nas spasiti vječnog umiranja. U ovome životu ne možemo dostići posve dobro psihotjelesno stanje, ali težnjom za poboljšanjem i istinom i duhovnom aktivnošću možemo ostvariti veliko poboljšanje i izlječenje duše.

To je kao da imamo vrt s rajčicom, lukom, mrkvom, paprikom i mahunama pa ga moramo više puta plijeviti, okopavati i čupati korov. Počupamo sav korov, ali nakon dva-tri tjedna korov opet poraste te ga opet moramo počupati jer ono što smo posijali inače neće donijeti roda. Korov je puno lakše počupati dok je malen, dok mu je korijen malen i slabašan. Kada korov poraste, korijen mu ojača. Čupajući takav korov, ne iščupamo mu korijen te on ubrzo opet nikne još silnije. Tako je i s grijehom: lakše ga je otkloniti dok je manji, dok ne "začne".

U Bibliji se dosta govori o posebnoj vrsti korova koji ima gorak korijen i za nas je najopasniji. Kada smo se krstili u Isusa Krista, postali smo novi ljudi jer smo Ga prihvatili kao svojega Spasitelja. Tu počinje borba u nama samima jer naša urođena i stečena grješna narav ne želi ostati mrtva. Postoje vrlo loše psihičke osobine koje mogu zatvoriti naša duhovna vrata prema Isusu Kristu. U našem srcu uvijek postoje skriveni dijelovi koje još nije prožela vjera, koje još nismo osvijestili i "pribili na križ". Kada prihvatimo Isusa Krista za svojega Učitelja, svi dijelovi naše osobe ne reagiraju jednako i neki ostanu prikriveni. Gorak korijen je ljuta rana u našoj psihi, a može proizročiti pravu negativnu duhovnu oluju. Nastaje pravi cunami koji u nama napravi veliku mentalnu i duhovnu štetu pa nam nakon toga treba vrlo mnogo vremena da zacijelimo to duhovno razaranje. To su najgore vrste misli i emocija: mržnja, za-

vist, šovinizam, ogorčenost, srdžba, sebičnost, ljubomora, predrasude, razočaranost u ljude i Boga. Zbog takvoga korova u svojoj psihi možemo ostati bez mogućnosti spasenja i vječnog života. Svaki gorki korijen je usahnuo kada smo se krstili u Isusa Krista, ali nas Bog poziva da pazimo da ti gorki korijeni ponovno ne prokljaju i zaraze i nas i mnoge oko nas: *“Budno pazite da tko ne ostane bez milosti Božje, da ‘ne prokljaja koji gorki korijen’ i da ne unese zabunu i ne zarazi cijelo mnoštvo!”* (Hebrejima 12,15) To su tako opasni korijeni da njima možemo zaraziti i druge ljude i udaljiti ih od Boga. Ta duhovna oluja može pogoditi iiskusne vjernike ako u začetku klijanja gorkog korijena ne počnu zazivati Boga da ih oslobodi toga korova.

Zato moramo danonoćno moliti Boga da iz nas počupa taj opasni korijen kako ne bi duhovno uništio nas i druge. *“Neka se ukloni od vas svaka vrsta gorčine, gnjeva, srdžbe, vike i psovke, sa svakom vrstom zloće!”* (Efežanima 4,31) Pali anđeli – demoni oslanjaju se na svaki naš grijeh, na svaki korijen korova naših zlih navika i preko njih provode svoju volju nasuprot našoj volji. Demonima ne otvara vrata samo mržnja, nego i srdžba koje se nismo oslobodili, po preporuci Biblije “do zalaska sunca”. Svaku i najmanju našu laž demoni vješto iskoriste da nam što više zagorče život.

Kada smo s Isusom, sve korove mržnje, nesnošljivosti, predrasuda, strasti i požuda vjerom moramo pribiti na križ: *“Oni koji pripadaju Kristu Isusu razapeli su svoje tijelo s njegovim strastima i požudama.”* (Galaćanima 5,24) Sve treba raditi Bogu na slavu, a ne po svojim naumima. Trebamo uvijek razmišljati pozitivno, svima praštati, nikoga ne osuđivati i sve prepustiti Bogu koji nam je odmah spreman pomoći. Apostol Pavao je napisao: *“Iz dana u dan mrem...”* (1. Korinćanima 15,31) Duhovnu zrelost postizemo kada u srcu osjetimo mržnju prema svakom korovu grijeha koji smo u sebi otkrili. Moramo se oslobadati sveg gorkog korijenja isključivo tijekom života i povjeriti svoje brige Isusu.

Gorke korijene u srcu najlakše s Isusom pribijamo na križ molitvom Bogu. Ljubav je najveći Božji dar, Božja stvarnost i

snaga koja može neutralizirati i spaliti svaki korov mržnje, nesnošljivosti i predrasuda. Za tu vrstu problema najbolja bi bila molitva: "Isuse, napuni mi srce ljubavlju!"

Nije dovoljno molitvu izreći jednom ili dvaput te odustati. Bog cijeni kada smo uporni i ne odustajemo. Treba biti uporan u ponavljanju molitve sve dok ne osjetimo da nas je obuzela ljubav i da volimo sve ljude na svijetu. Upornost je potrebna zbog toga što će mržnja pružati velik otpor, a ljubav će je polako uništavati i spaljivati.

Svaki dobar vjernik i duhovan čovjek, kao što je Isus poručio, na ovome svijetu treba biti stranac i ne vezivati se uz nametnute vrijednosti koje nemaju nikakve veze s Biblijom. Valja se kloniti *-izama* jer svi jednostrano gledaju na društvene probleme i u interesu su određenih grupacija koje iz toga crpe moć, vlast i bogatstvo. To su i komunizam i fašizam i nacionalizam i sve drugo što završava na *-izam*. Svi *-izmi* uvijek nas navode da druge osuđujemo i mrzimo, da preziremo strance i druge nacije, a sebe uzdižemo i osjećamo se uznošito. Ti vrlo gorki korijeni u duši nas duhovno razaraju i temeljito odvajaju od Božje ljubavi i milosti. Bogu trebaju samo osobe čista srca i samo će one baštiniti kraljevstvo nebesko. Ako smo uz Božju pomoć svega toga oslobođeni, može se reći da smo duhovno zreli i uspješni vjernici. Gorko korijenje zamijenimo ljubavlju prema Bogu i svim ljudima na svijetu. Ako imamo ljubav u sebi, zajedno s Božjom ljubavlju činimo nepobjedivi bedem ljubavi.

Kada molimo Boga da počupa korov grijeha iz nas, Bog ga počupa. Ali se zbog naše ljudske naravi korov grijeha opet pojavljuje, i opet moramo moliti Boga da ga iz nas počupa. Što češće molimo Boga da iz nas počupa korov, grijeh će imati sve slabiji korijen i mi ćemo biti očišćeniji. Ne treba očekivati da će se požude tijela ili naše taštine potpuno umiriti. U ovome grješnom životu to je nemoguće jer će nas grijeh u nama i oko nas stalno tlačiti. Ali ako često mislimo na Boga i prisjećamo Ga se, grijeh će gubiti snagu. Grijeh će biti pokošen kao što se pokosi okućnica ili livada, a livadu moramo često kositi da bi lijepo izgledala. Ne smijemo dopustiti da korov jako izraste,

da ojača, jer je onda čvrst i velik pa nam zakloni pogled na Boga i na sve ono što je dobro i humano. Što češće kosimo okućnicu, okruženje će nam biti čišće i ljepše, a radost će sijati iz nas. Tako pokošene i oslabljene, grješne sklonosti postaju pobijedene. Tako Bog postaje Iscjelitelj naše psihe i našega tijela.

Bog će potpuno uništiti grijeh po drugom dolasku na naš planet. I grijeh (korov) i dobra djela (pšenica) ostat će živjeti sve do žetve, a onda će Isus reći žeteocima: *"Pokupite najprije ljulj te ga svežite u snopove da se spali, a pšenicu saspite u moju žitnicu!"* (Matej 13,30) Korov, ili ljulj, je svojim korijenjem gusto isprepleten s pšenicom. Ne može se iščupati samo korijen korova, grijeha u sebi, a da se ne ošteti korijenje pšenice, dobroga u sebi. Bogu je važno da aktivno izražavamo težnju da budemo bolji, a ono što svojim trudom ne uspijemo, On će nam nadoknaditi: postupno će otklanjati sve nedostatke našega karaktera sve dok smo živi. Mnogi dijelelovi naše stare naravi, korijeni grijeha, i dalje su prisutni i djeluju na svoj grješni način. Promatrajući crte svoje naravi, možemo uočiti korov grijeha koji raste u nama i prkosi našoj i Božjoj volji. Cijeloga života trebamo se truditi i moliti Boga da nas očisti od grješnih navika, da sve svoje nedostatke pobijedimo uz Njegovu pomoć i da budemo sveti kao naš Gospodin Isus Krist.

Kada bude uništavao korijene grijeha, Bog će morati, nažalost, uništiti i sve ljude koji žive u grijehu. Bog poštuje slobodnu volju ljudi i ne miješa se u naš izbor grijeha i pravde. Iako Mu je beskonačno žao, jer voli i grješne ljude, morat će uništiti grijeh zajedno s njima. A kada i kako će to biti, govore nam redci: *"Ali će doći dan Gospodnji kao lopov; u taj će dan nebesa iščeznuti s velikom lomljavinom, počela će se u ognju rastopiti... Ali mi očekujemo, prema njegovu obećanju, nova nebesa i novu zemlju, gdje prebiva pravednost."* (2. Petrova 3,10.13)

Grijeha više nikada neće biti! Sve negativno, sve što nije po Božjoj volji, bit će konačno usmrćeno po Isusovom drugom dolasku na naš planet.

6. Problem volje

Bog je pri stvaranju života na Zemlji obdario čovjeka najvećim darom od svih darova – slobodom odlučivanja. Sloboda odlučivanja je velika slava za sve ljude stvorene na Božju sliku. Bog ne želi da čovjek bude bezumno stvorenje koje će kao robot ili dresirana životinja slijepo slijediti svojega gospodara. Volja je sposobnost odlučivanja, odnosno biranja između dobra i zla. O svakom problemu možemo razmišljati, analizirati ga i odlučiti što ćemo i kako nešto ostvariti. Bog nam je dao slobodu da budemo potpuno izvan Njegova utjecaja. Naše odluke mogu biti dobre, ali i potpuno pogrešne, što ovisi o mnoštvu čimbenika koji mogu biti jasni, djelomice jasni ili posve skriveni od naše percepcije.

Ako naš izbor nije pravilan, ako nije po Božjim zakonima i načelima, moramo se suočiti s Božjim zakonom uzroka i posljedica, odnosno sa stradanjem.

Slobodnu volju imaju svi ljudi, uključujući poglavare zemalja i vođe stranaka koji mogu za sobom povući čitave narode i grupacije da postupaju loše. Bog se ne miješa ni u čiju slobodnu volju jer je takav Njegov Zakon. Temelj je Božjeg stvaranja to što nam je podario slobodnu volju, a sebe ograničio da na nju utječe samo ako to voljno želimo. Nama je to čudno, jer na našu volju utječu prvo roditelji, pa učitelji i nastavnici, onda zapovjednici u vojsci, poglavari država i vođe stranaka, šefovi u poduzeću, bračni partner, poslije i djeca, susjedi, rođaci, političari, televizija, internet i još mnogo toga. Zato i ima toliko zla jer ljudi sve rade po svojem razumu ne poštujući Božju volju.

Stoga ne stoji pitanje gdje je Bog dok ljudi stradaju, jer On dopušta očitovanje slobodne volje pojedinaca i vođa i ne želi se miješati u njihove odluke. Isus nas samo poziva: *“Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast, i mnogo ih je koji idu njim. Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze!”* (Matej 7,13.14) Dakle, Bog nam je dopustio da potpuno samostalno odlučujemo hoćemo li sada živjeti kako hoćemo i zaraditi vječnu

smrt, ili ćemo živjeti po Božjim zakonima i načelima i primiti vječni život: "... *neka bude volja tvoja.*" (Matej 26,42)

U mnoštvu raznih utjecaja na našu slobodnu volju, Bog kao da stoji na udaljenosti jer poštuje našu volju i čeka da dragovoljno komuniciramo s Njim, da Ga molimo za pomoć. On kuca na vrata našega srca i čeka da Ga pozovemo, da Sveti Duh uđe kroz vrata i ostane u nama i da nam tiho, preko naše savjesti, šapće kako se trebamo ponašati. Ako Ga ne pozovemo, Bog neće ući jer je takva Njegova volja da komunicira s nama samo ako to dragovoljno hoćemo. Kada Ga molimo, priznajemo vjeru da On postoji, a On želi da mi znamo da postoji. Nema veće snage u nama od snage vjere i kontakta s Bogom. On ne želi da Ga samo priznajemo, nego i da Mu se potpuno predamo, da voljno pristanemo na sve ono što On hoće za nas. Ono što Bog hoće za nas, zasigurno je za nas najbolje. Kada to shvatimo, više ne idemo po stazama svoje volje, već po stazama koje je Bog odredio, a rezultati su sklad i mir u duši i u konačnici spasenje od prolaznosti ovoga života – do vječnog života bez starenja i bolesti.

"Bez mene ne možete ništa", kaže Bog, ali nigdje ne kaže da mi ne moramo baš ništa i da će On sve učiniti. To bi bilo smiješno. Zašto nas je onda stvorio na svoju sliku i dao nam slobodnu volju, a mi da samo ležimo i čekamo da On sve obavi umjesto nas? Znači, sâm ne mogu ništa. Niti Bog ne može ništa sâm jer poštuje svoj zakon da ne utječe na našu slobodnu volju; ali On i ja zajedno možemo sve. Bog nam je dao moć uma kojom se trebamo maksimalno koristiti, ali ta moć je ograničenog dosega: nije dovoljna da popravimo svoju bolešnu i nestabilnu psihu. Bog kao da nam kaže: ti učini to, a ja ću ono; ti učini to što možeš, a ja ću ono što ti ne možeš i tako ćemo se susresti. Naša moć mora biti udružena s Božjom moći i tek onda su moguća čuda. On i ja možemo ostvariti velike rezultate.

Neki ljudi misle da je nemoguće biti spašen. To tvrde jer ne žele mijenjati svoje štetne navike, ne žele svjetlo u svom životu, žele i dalje živjeti u grijehu. Istina je zapravo da je lako biti spašen – samo treba željeti odlučiti. Mnoštvo ljudi ne žele

odlučiti i to će ih stajati vječnog života. Kada svoju volju predamo Isusu, On nas preobražava korak po korak. U tome procesu i dalje imamo problema, i dalje možemo počiniti grijeh zbog naše ljudske naravi. Neke grijeh odbacimo, ali onda uvidimo da imamo neke druge kojih se tek trebamo riješiti.

Najveća čovjekova snaga je upravo u tome što je svjestan svojih slabosti te traži Božju pomoć. Molitvom Bogu u čovjeka se useljava silna nebeska snaga, razum i čistoća. O tome govori apostol Pavao u Filipljanima 4,13: *“Sve mogu u onome koji mi daje snagu.”* Treba samo učiniti prvi korak i od Isusa tražiti pomoć.

Umom trebamo oslušivati svoju psihi i tijelo, promatrati svoje reakcije i postupke i stalno ih nadzirati. Treba ih osjetiti i predvidjeti prije nego što emocija nastupi i odgoditi reakciju, zastati, razmisliti i pomoliti se Bogu. Odgađanje negativne emocije, govora i postupka nadzire se umom. Problem treba osvijestiti koordinacijom uma i emocija ili tjelesnog nagona. Ne smijemo dopustiti da se išta događa bez uvida uma u sve aktivnosti psihe i tijela. Iako to nije lako postići, potrebno je vježbati i biti uporan. Ako vidimo da nam to ne ide, u mislima zovemo Boga da nam pomogne iz jednostavnog razloga jer nam ne ide. *“Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.”* (2. Korinćanima 5,17)

Na temelju onoga što je rečeno, možemo zaključiti da postoje tri razine reakcija:

PRVA RAZINA:

- reagiram ,odmah bez razmišljanja.

DRUGA RAZINA:

- reagiram sa zadržkom, prvo razmislim pa onda reagiram.

TREĆA RAZINA:

- reagiram sa zadržkom i nakon kratke molitve.

Treća razina je svakako najbolja jer će naše reakcije biti pravilne, u skladu s karakterom našega Gospodina Isusa Krista: mir ostaje u nama jer nam ga Bog daje i mi ga širimo na

druge ljude kao miomiris. Bog preko nas djeluje u skladu sa svojom voljom koja je zasigurno najsvetija i najbolja za sve nas. Kada svoju volju pokorimo Božjoj volji, udružujemo se s nebeskom silom koja je sveobuhvatna i najveća. Bog posvećuje našu volju svojom nazočnošću i vodi nas kroz život, a mi živimo s osjećajem stalne Isusove nazočnosti. Naše misli, riječi i djela postaju posvećene. Ako odvajamo vrijeme za razmišljanje o Bogu, za molitvu i čitanje Biblije, činit ćemo ono što je ispravno. Zakon uzroka i posljedice kaže: ako sijemo dobro, niknut će dobro. Isus je bio potpuno oslobođen svojega “Ja” i potpuno se prepustio Očevu vodstvu. Prihvatio je sve Božje planove određene za Njega. Tako se i mi moramo ponašati. Trebamo imati neke planove za svoje aktivnosti, ali nikada bez stavljanja tih planova pred Boga i čekanja da nas na neki način upozori na njihovu ispravnost. Neki znak će nam svakako dati, ali samo nakon molitve. To će značiti da smo svoju volju predali Njegovoj volji, da smo postali ponizni i prepustili se poznatoj Isusovoj izjavi: “Budi volja Tvoja.” Neka naše malo “ja” bude u okrilju Božjega velikog “Ja”. Onda prepuštamo Bogu sve posljedice onoga što činimo po Njegovoj volji. Ako što radimo po svojoj volji, Bog nas prepušta zakonu uzroka i posljedica.

7. Naš osobni duhovni trokut

Svaki čovjek se sastoji od triju cjelina: od tijela, psihe i duha. To je egzistencijalni trokut, naš život, naša “duša živa”. Zadivljujuće je kako je Bog savršeno ukomponirao te tri dimenzije i učinio da smo svi različiti. Sve što je Bog stvorio u svemiru posve je različito i nema ničega što je potpuno isto. Sve tri dimenzije trebaju biti u skladu i međusobno se podržavati. Ako jedna oboli, i druge obolijevaju. Tijelo je fizičke naravi, duša je naša psiha, odnosno psihička narav koja se sastoji od temperamenta, karaktera, emocija, savjesti, strahova, ljubavi i drugih psihičkih sastavnica. Čovjek posjeduje i duhovnu dimenziju. Duhovna dimenzija u čovjeku jest božanska dimenzija.

Naša duša je kao bojište. Tamo gdje je Bog posebice nazočan, pojavljuje se agresivni i bahati Sotona. Na tome bojištu smo Bog, mi i Sotona, a naše srce postaje bojno polje i mjesto gdje se odlučuje između dobra i zla. Nas troje činimo trokut i svi sudjelujemo u toj opakoj borbi. Svi smo aktivni i svi tražimo svoje ostvarenje i prioritete. U svakoj duši za pobjedu se bore tri sile. Prvo ratujemo unutar sebe sa samima sobom, jer naš um, naša rasudna moć, ratuje protiv naših emocija, strasti i nagona. U tome sukobu um uglavnom gubi bitke i rat jer su emocije i strasti kao oganj koji sažije našu pamet i lišava nas Božje slave koju nam je Bog odredio pri stvaranju ljudske vrste. Ako smo okrenuti sebi i zaokupljeni sobom, naš um je okrenut od Boga, život nam teče kao u košmaru. Živimo bez korijena života, činimo mnogobrojne pogreške, padamo sve dublje i na kraju završavamo u ništavilu.

Slušamo li Boga koji nam preko svoje svete Knjige i preko naše savjesti šapće i govori kako se trebamo ponašati i živjeti, naše mogućnosti za duhovni i svaki drugi razvoj su velike. Ako se i u molitvama svakodnevno družimo s Bogom u svim mogućim aktivnostima, izići ćemo iz duhovnog trokuta i postati Božji miljenici. Bog će nas na kraju ljudske povijesti nagraditi najvećom nagradom koja postoji u čitavom svemiru, a to je vječni život. Družeci se s Bogom, kao da se nanovo rađamo, postajemo novi ljudi jer nema onoga trećeg što nas odvlači od Boga. Što se više približimo Bogu, to ćemo više uvidati koliko smo psihički loši, krhki i podložni kušnji i svojega tijela i Sotone. Jedina uspješna sila u toj borbi bit će Božja sila: *“Jer bez mene ne možete ništa učiniti”*, rekao je Isus u Ivanu 15,5. I apostol Pavao nas poziva: *“Ubuduće budite jaki u Gospodinu i njegovoj moćnoj sili!”* (2. Efežanima 6,10)

Practiciranjem vjere svakodnevno, oslobađamo se svojih pogubnih strasti, grješne naravi, pobuda i iluzija, a to znači da se oslobađamo samih sebe u svojem unutarnjem trokutu. Oslobađamo se i djelovanja demona u vanjskom trokutu, jer kada spomenemo ime Božje, oni se razbježe i ostave našu duhovnu kuću čistom. Oni koji se dovoljno utječu Bogu, donosit će i plodove: *“Ijubav, radost, mir, strpljivost, blagost, do-*

brotu, vjernost, krotkost, suzdržljivost" (Galaćanima 5,22.23), a to znači da će svoju volju podrediti Božjoj volji. Kada smo zagledani u Boga, zatvara se svaki prilaz nečistim mislima, riječima i djelima. U tome miru, bez naših strasti i vlastitog ega i bez djelovanja demona, Bog nam tiho šapće što je istina i kako je najbolje živjeti, čisti nas i priprema za svoj slavni dolazak, kada će nam dati novo tijelo bez pogubnih strasti i mana, a smrti više neće biti. To trebamo činiti dok smo živi, jer ako prekinemo, možemo poništiti sav duhovni napredak i vratiti se svojim požudama i utjecaju demona.

8. Duhovna vrata

Svaki čovjek ima problema sa samim sobom i u komunikaciji s drugim ljudima. Mnoštvo je odgovora na pitanje zbog čega imamo problema. Neki će reći da problemi proizlaze iz ljudskih slabosti, ponajprije iz slabosti fizičkog tijela, a i ograničenosti naše svijesti i slabosti psihe, odnosno naravi. Osim nezdrave hrane i vode te nečistog zraka, najopasniji uzročnici većine bolesti izviru iz čovjekova emotivnog života. Isus u Evandeljima kaže da su to zle misli koje izlaze iz čovjekova srca. Manji broj ljudi, koji na problem gledaju uglavnom teološki, reći će da nas to tlače pali anđeli na čelu sa Sotonom. Istina je i jedno i drugo: mi smo slabi i skloni grijehu, a demoni čine sve što je u njihovoj moći da nas skrenu s pravoga puta istine. Te dvije aktivnosti događaju se usporedno. Ne znamo kada koja prevladava, ali je sigurno da djeluju istodobno. Po svojoj naravi ne možemo biti dovoljno dobri za sebe i prema drugima zbog grijeha s kojima smo rođeni i koji stalno djeluju u nama. Tijelo je jače od naše volje, to znamo iz svakodnevnog života. Čim se u nama pojavi negativna emocija ili zla misao, demoni to odmah vješto iskoriste i čine sve da ta emocija ili misao bude što više u funkciji grijeha.

Svakodnevno prolazimo kroz neka vrata ili ih nekome otvaramo. Otvaramo materijalna vrata: ulazna vrata kuće, vrata kupaonice, vrata auta. Kroz njih prolaze različite osobe, članovi obitelji i prijatelji. Može doći i neprijatelj, a i lopov, i sve

nam pokrasti i uništiti. U našoj duhovnoj kući također postoje vrata, ali ne materijalna, već duhovna ili mentalna vrata, kojima sami upravljamo djelovanjem svoje volje. To su nevidljiva mentalna vrata koja se nalaze u našem biću, u srcu, odnosno u našim mislima.

I kroz ta vrata može proći prijatelj, ali i neprijatelj. Kroz njih svakodnevno prolaze negativne crte našega karaktera i naravi pa često "uhvatimo" da smo zli. Vidjet ćemo da kroz ta vrata može proći i Isus, ali samo ako Ga pozovemo da uđe. Kroz njih mogu ući i pali anđeli – demoni ako ih i ne zovemo. Isus kaže: *"Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom."* (Otkrivenje 3,19.20) To je Božji zakon: Bog poštuje našu volju da odlučujemo i pojavljuje se u nama samo ako Ga odlučimo potražiti. Mi smo gospodari tih mentalnih, duhovnih vrata.

Što se događa s čovjekom kada se odvoji od Isusa i ide po svojoj zamisli, možemo vidjeti u retku: *"... odmah uđe u ovoga Sotona."* (Ivan 13,27) Sotona najviše vreba naše ranjene duše kada smo frustrirani zbog mnogobrojnih problema, zbog izgubljenih nada, kada smo razočarani zbog prolaznosti života, starenja, bolesti i očekivanja smrti, kada ne tražimo od Isusa da nam pomogne, kada se ne oslanjamo na Njega. Kada odlučimo ne slijediti Isusa, demoni ulaze u nas i opsjedaju nas a da toga nismo niti svjesni.

Kada Sotona sa svojim demonima provaljuje vrata i ulazi u naš um? Sotona dolazi kada zaboravimo na Isusa i živimo po svojem, kada smo mi sami sebi gospodari. Grijeh u nama sâm od sebe otvara vrata demonima. Nažalost, to je bolna stvarnost. Najbolji teren za demone je kada ljudi žive bez vjere ili s površnom vjerom, kada se oslanjaju na sebe i kada žive u materijalnoj i duhovnoj nečistoći, pojednostavnjeno rečeno: u grijehu.

Čim se probudimo, najvažnije je moliti Isusa da toga dana bude s nama i da nas štiti od naših slabosti, od zlih ljudi i od napada palih anđela – demona. Kada ujutro pomislimo na Isusa, to je kao da nas obasja sunce i podari nam svjetlo i

toplinu u duši. Osjetit ćemo sreću i raspoloženje, jer znamo da u nas ulazi Isus sa svojom beskonačnom silom. Navečer prije spavanja trebamo se zahvaliti Bogu što nas je čuvao i analizirati svoje ponašanje toga dana. Ako smo učinili nešto loše, priznajmo to Bogu i molimo Ga da nam oprost i pomogne da to više ne činimo.

Tijekom cijeloga dana moramo bdjeti nad svojim emocijama i postupcima kao stražari. Čim primijetimo da imamo negativnih emocija i da nepravilno postupamo, moramo se odmah obratiti Isusu da nam pomogne. Ako ne budemo stalno na straži svojih mentalnih vrata, kroz njih će lako ući svakovršni grijesi i nečastivi demoni. Zato Isus daje važan savjet: *“Bdijte i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu onomu što se ima dogoditi i održati se pred Sinom Čovječjim.”* (Luka 21,36) Duhovna budnost bit će jamstvo naše opće sigurnosti, a molitva će odbijati napade svih vrsta. Ne dopustimo da nam dan završi u srdžbi i da drugima ne oprostimo sve grijehe, jer će se naša duša zatrovati i blokirati duhovni rast.

Kada smo u dvojbi kako nešto učiniti, dovoljno se u sebi zapitati: kako bi to na momemu mjestu učinio Isus? Čim pomislimo na Isusa, otvaramo Mu svoja duhovna vrata. On nam preko naše savjesti govori kako nešto trebamo reći ili učiniti.

Ako svoju volju zaista predamo Bogu, Isus će izjednačiti naše želje sa svojim željama, a mi ćemo živjeti životom stalne poslušnosti Bogu jer sve radimo po Njegovoj volji. To je dobro i zbog toga što Bog mnogo bolje od nas zna što je za nas najbolje.

Molimo se nasamo, ali i pri svakodnevnom radu. Bog će čuti i odgovoriti na molitvu svojih vjernih sljedbenika i time onemogućiti svaki pristup nečistim mislima, željama i demonima. U takvom stanju trebamo liječnika koji će nas očistiti od obilja grijeha.

Liječnik Isus Krist čeka da Mu samo dopustimo ući kroz naša mentalna vrata kako bi nas polako mijenjao, i to sve dok smo živi. U našoj okolini i u nama samima vodi se bespoštedna borba između dobra i zla. Bog nam osigurava pomoć samo ako često proučavamo Bibliju i molimo se, ako razmišljamo i

govorimo drugima o tome. Isus mijenja naše osjećaje i ponašanje. On zaista živi u nama kad Mu širom otvorimo vrata, pa još u ovome životu živimo kao u raju.

Drugi dio: BOG I ANĐELI

1. Božji trokut

Na Nebu, odnosno u cijelom svemiru, postoji Božji trokut: Bog Otac, Bog Isus Krist i Bog Sveti Duh. To su tri Osobe, Sveto Trojstvo, sastavnice Jednoga jedinstvenoga Boga: apsolutnog, beskonačnog i idealnog. Možemo reći da postoji samo jedan Bog, ali u trima različitim očitovanjima. To je slično trokutu kao geometrijskom liku: jedan je trokut, ali se sastoji od triju stranica koje čine tri kuta. Slično je s vodom: voda kao tekućina, voda kao led, voda kao vodena para. Voda kao tekućina gotovo je nevidljiva, voda kao led je vidljiva, a voda kao vodena para je nevidljiva. Te dvije usporedbe su vrlo grube, ali nemamo drugog načina barem približno dočarati Božju stvarnost. Mi ljudi smo naviknuli percipirati samo ono što vidimo: led je vidljiv, odnosno Isus Krist kao dio Trojstva bio je vidljiv kada je prvi put boravio na našem planetu, a bit će vidljiv i po drugom dolasku. Znači, Isus Krist je očitovani Bog, ali nemoguće je to dobro objasniti, jer nijedno živo biće u svemiru ne može objasniti i spoznati što je to apsolutno, beskonačno, idealno i stvarno.

Sve tri Osobe jedinstvenog Boga se prožimaju i čine nedjeljivu cjelinu. Nama ljudima to je teško shvatiti jer je nemoguće spoznati Božje biće. Vidjet ćemo samo Isusa, a nikada Oca i Duha Svetoga. Za nas je najvažnije to da je Isus Krist, naš Spasitelj, oličenje i Boga Oca i Svetog Duha: *“Tko je vidio mene, vidio je i Oca. ... Zar ne vjeruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Ja ne govorim sam od sebe riječi koje vam kažem: Otac koji boravi u meni čini svoja djela. Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac je u meni! Ako ne inače, vjerujte zbog samih djela.”* (Ivan 14,9-11)

Bog je izvan vremena i prostora, ali očitovani Bog, Isus Krist kao Mesija, utjelovio se na našem planetu u određenom vremenu i na određenom prostoru. Isus Krist je Bog koji je napravio iskorak prema nama ljudima da nam pokaže kakav je Bog iznutra, kakav je po karakteru i kolika Mu je ljubav. Kada se ispunilo određeno vrijeme, na svijet je došao Čovjek koji je za sebe rekao: *“Ja sam put, istina i život.”* (Ivan 14,6) Te riječi su temelj vjere kršćana. U Djelima apostolskim 4,10-12 apostol Petar kaže o Isusu: *“... jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.”* Isus je rekao: *“Ja sam uskrsnuće i život”* (Ivan 11,25) i ono najradosnije: *“... vratit ću se da vas uzmem k sebi...”* (Ivan 14,3)

Da je Sveti Duh u Trojstvu s Ocem i Sinom, razvidno je iz redaka: *“A Branitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati zbog mene, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoh.”* (Ivan 14,26) Isusova smrt na križu za naše grijehе bît je istine jer je najvažnija za nas ljude. Sveti Duh nas uvodi u tu istinu jer boravi u nama, a kada On boravi u nama, u nama boravi čitavo Božje Trojstvo jer su jedno. Bez Isusove smrti umjesto naše smrti nitko se ne bi mogao spasiti, a bez Svetog Duha koji nam stalno šapće tu istinu, nitko to ne bi razumio. Da bismo došli do toga, potrebna je naša otvorenost za istinu, a ne da je sami zamišljamo.

Bog postoji oduvijek, beskonačno. Mi, koji uskrsnemo, također ćemo živjeti beskonačno jer više neće biti smrti. Kada uskrsnemo, gledat ćemo Boga Sina Isusa Krista u materijalnom obliku sa slavnim tijelom.

Bog se u Isusu pokazao u našem fizičkom obličju i govorio o sebi. Nitko u povijesti svijeta nije o samome sebi govorio kao Isus. Muhamed je priznao da je grijeshio, Buda nije ni govorio o Bogu niti je tražio da Ga se štuje. Isus za sebe kaže da je od početka i da su Bog Otac i On jedno, da je On zapravo Bog, Božji Sin koji je dragovoljno sišao na Zemlju u liku Isusa, po majci Mariji, da bi postao kao ljudi, Sin Čovječji. Bog se spustio na našu razinu da se ljudi ne bi uplašili Božje sile, došao je kao čovjek i svima pokazao da čovjek može živjeti bez grijeha.

Nama ljudima je najvažnije to što je Isus za nas umro i za nas uskrsnuo. Moramo uskliknuti od radosti što je Isus uskrsnuo i time dokazao da posjeduje božansku silu i slavu. Isus se nakon uskrsnuća dvanaest puta ukazivao učenicima, ženama na grobu i mnogim svjedocima, i konačno, preobražen u slavi, i budućem apostolu Pavlu na putu u Damask.

U najboljim godinama života, u punoj životnoj snazi, Isus je dragovoljno dopustio da Ga obični ljudi uhvate, muče, razapnu i da Mu fizičko tijelo umre. Stavili su Ga u grobnicu u kojoj je proveo tri dana, ali je svojim božanstvom opet oživio to tijelo i ustao. Četrdeset dana se kretao među ljudima, svjedocima budućim naraštajima. Na dar nama Isus je na križu dao svoj dragocjeni i pravedni život zbog nas koji Ga nismo dostojni.

Isus je bio nevina žrtva kao nevino janje. On zamjenjuje sve dotad žrtvovane životinje koje su Židovi klali i prinosili na žrtvenik u zamjenu za oprost od svojih grijeha. Životinje su morale biti bez mane. I Isus je bio bez mane, potpuno zdrav i bez ijednog grijeha u svojem zemaljskom životu. Bio je savršena Žrtva, jednom prinesena za sve ljude. Smrt Božjega Sina jedino je sredstvo s pomoću kojega mi grješnici možemo dobiti oprostenje grijeha i pravo na život, jer je Isus zauzeo naše mjesto i time premostio provaliju između ljudi i Boga. Zato možemo obnoviti zajednicu s Bogom. Apostol Pavao kaže: *“Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Isus Krist koji daje samog sebe kao otkup mjesto sviju.”* (1. Timoteju 2,5.6)

Zbog svojih grijeha svi bismo bili osuđeni na smrt i zauvijek bismo propali. Da bismo bili oslobođeni te osude na temelju Deset Božjih zapovijedi, Božjeg zakona, sâm Stvoritelj i Sudac primio je krivnju na sebe i time ispunio riječi proroka Izaije: *“A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo... Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna – radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.”* (Izaija 53,4.5)

Isusa su prvo pretukli rimski vojnici, a zatim su Mu na glavu pritisnuli vijenac spleten od trnja. Trnje Mu je izranja-

valo glavu. Vojnici su Ga i dalje užasno bičevali i rugali Mu se. Krv je tekla. Klinovima su Ga pribili na križ. Zatim su podigli križ i nabili ga u pripremljenu rupu. Kada je križ udario o dno rupe, težina Tijela objesila se o klinove na rukama i nogama. Isus je visio na križu, krv Mu je tekla iz izranjanih sljepoočnica. Znoj, pomiješan s krvlju, curio je niz Tijelo. Muhe su puzale po otvorenim ranama. Iz Njegovih ruku i nogu kapala je krv po prašini u podnožju križa. Rane nastale od klinova kojima su bile probodene Njegove ruke, širile su se pod težinom Tijela. Disanje je bilo sve teže jer je težina Tijela smanjivala obujam pluća. Najteže Mu je bilo u duši jer je osjećao svu težinu grijeha cijeloga svijeta. Odvojen od Oca, prepusten samome sebi, uzviknuo je: *“Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?”* (Matej 27,46)

U zajednici s Isusom možemo od Njega dobiti dar vječnoga života. U Ivanu 6,54-56 piše: *“Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni. I ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Tijelo je moje pravo jelo i krv je moja pravo piće. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu.”*

Što čini Isusova krv za nas u svemirskom zakonu uzroka i posljedica? Odgovor daju redci: *“Ali ako u svjetlu živimo, kao što je on u svjetlu, u zajednici smo jedan s drugim, i krv nas njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijeha.”* (1. Ivanova 1,7) Zbog grijeha koji je u nama i koji često činimo, zaslužili smo nestati iz svemira, ali nam Isusova prolivena krv briše i uzroke i posljedice grijeha pa dobivamo mogućnost vječnog života. Isusova žrtva na križu, Njegova prolivena krv i uskrsnuće, bît su istine kršćanskog nauka. Mnogi znaju što se dogodilo na križu, ali ne razumiju što to znači za njihov život. Ako ne shvatimo da je Isus dragovoljno, zbog nas, strahovito patio i fizički i psihički te krvario da bi nama mogli biti oprošteni grijesi i da bismo imali pravo na vječni život, nismo došli do biti istine.

Mnogi razumiju da je Isus to učinio zbog njihovih grijeha, ali ne ispunjavaju ono što od njih traži Bog. Ako u praksi ne živimo po Božjim zakonima i načelima, vjera nam je uzaludna.

Što dobivamo razumijevanjem Isusove žrtve, prolijevanja Njegove krvi i uskrsnuća? Vječni život! To je Radosna vijest. Isus je uskrsnuo i time pokazao da ima moć i nas uskrisiti. Ta Radosna vijest vrijedi samo za one koji zbog te žrtve dragovoljno ispunjavaju sve što od njih traži Otkupitelj. Bog nam daruje vječni život kao Spasitelj. Zato čamcem svojega života moramo veslati dvama veslima, veslom vjere i veslom djela koja su u skladu s Deset Božjih zapovijedi i s mnogim načelima života opisanima u Svetom pismu, osobito u Evandeljima. Ako prihvatimo Božji dar vječnog života, možemo dobiti besmrtnost. Taj dar je uvjetovan našom iskrenom spremnošću da činimo sve ono što od nas traži Bog. Taj dar od Boga dobit ćemo kada se Isus drugi put pojavi pred očima cijelog svijeta i k sebi uzme vjerne. Ostali će propasti iz jednostavnog razloga što su izabrali takav kraj ne želeći se pokoriti Božjem zakonu. Zato još sada moramo slaviti Boga i svojim tijelom i svojom dušom, jer ako kaljamo tijelo, kaljamo i dušu, i obratno.

Izabrani će u vječnosti stanovati na ovoj istoj Zemlji na kojoj sada živimo. Naš planet bit će očišćen od svih grijeha, a mi ćemo biti preobraženog tijela i uma. Kada prihvatimo vjeru u Isusa kao Spasitelja, ispunjavajući sve što nam je preporučio, mijenjamo se već u ovome životu te postajemo bolji, blaži, vjerniji, krotkiji, strpljiviji, suzdržljiviji i pošteniji. U takvom duhovnom stanju imamo manje problema i mirno živimo bez stresova. *“Kraljevstvo se Božje ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, miru i radosti po Duhu Svetom.”* (Rimljanima 14,16)

Isus je govorio da će ponovno doći na ovaj svijet, ali ne u običnom ljudskom tijelu, već u velikoj slavi, kao Sudac i Spasitelj vjernih: *“Kad Sin Čovječji dođe sa svojim sjajem u pratnji svih anđela... Tada će se pred njim skupiti svi narodi, a on će ih razlučiti jedne od drugih...”* (Matej 25,31) Vjernima i pravednima će reći: *“Dođite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!”* (Matej 25,34) O sebi je rekao: *“Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska.”* (Matej 28,18) Prikazuje se kao Gospodar nad svim anđelima, nad svim zakonima prirode

i Biblija Ga konačno naziva Kralj kraljeva, Gospodar gospodarâ (1. Timoteju 6,15). Kada čitajući Bibliju vidimo Isusa, zapravo vidimo i Boga Oca, jer Isus je materijalni odraz sveopćeg Boga.

Tko može opraštati grijehе osim Boga? Tko može ljudima pokloniti vječni život osim samoga Boga? Tko može uskrisiti mrtve osim Boga? Za sebe kaže: *"Izišao sam od Oca i došao na svijet. Sada ostavljam svijet i idem k Ocu."* (Ivan 16,27.28) Budući da je izišao od Oca, Isus je jedno s Ocem i ima iste moći i prava: *"Jer Otac ne sudi nikomu, već je sav sud dao Sinu, da svi poštuju Sina kao što poštuju Oca. Tko ne poštuje Sina, ne poštuje ni Oca koji ga poslao."* (Ivan 5,23)

Biblija tvrdi da će se samo malobrojni spasiti i vječno živjeti. Bog udjeljuje milost vječnog života, a mi želimo biti među spašenima, inače smo se uzalud rodili i živjeli. *"Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast, i mnogo je onih koji idu njim. Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze! Čuvajte se lažnih proroka što vam dolaze u ovčjem runu, a unutra su grabežljivi vuci!"* (Matej 7,13-15) Iz tih biblijskih redaka vidimo da moramo biti oprezni i odgovorni za svoj život, da ga ne proživimo bez utemeljenja vjere u Isusu Kristu.

Koji je to tijesni put i što je to prava istina? *"Jer, Zakon bijaše dan po Mojsiju, a po Isusu Kristu dođe milost i istina."* (Ivan 1,17) Dakle, put do istine vodi samo preko jedne Osobe, preko jednoga Boga, Isusa Krista. Kada konačno znamo što je istina, mnogo je lakše: ostaje nam samo krenuti u proučavanje Biblije i dobro upoznati svojega Boga, moliti Mu se i tražiti da nas popravlja i priprema za vječni život.

Kad Isus opet dođe u velikoj nebeskoj slavi, zapovjedit će anđelima da obave žetvu i uzmu k sebi samo one koji su Mu bili vjerni i koji su opravdani. Ponovno će okupiti nesretno razdvojene obitelji i svi ćemo s Njim biti radosni u vijeke vjekova, dakle svu beskrajnu vječnost.

2. Strahopoštovanje prema Bogu

U prethodnom poglavlju razmatrali smo glavne Božje osobine. Kada razmišljamo o Bogu, što bismo drugo nego osjetili strahopoštovanje? U odnosu na nas Bog je kao ocean prema kapi vode koja se zbog vjetra odvaja od oceana i onda se u njega vraća. Ta što je kap prema oceanu? Po veličini neznatna, ali Bog – ocean, voli svaku svoju kap i želi je zadržati da ne ispari u ništavilu beznada.

Bit naše duhovnosti je što više shvatiti i osjetiti svu Božju silinu. Nikada Ga ne možemo potpuno shvatiti. Ne mogu to ni anđeli. Bog je beskonačan, apsolutan i savršen. Bog je svemoguć, Bog je silna ljubav, Bog je sve stvorio. Bog nam omogućuje da živimo, Bog je milosrdan i dobar... i mnogo toga – nemoguće je sve izreći. Bog je svugdje nazočan, sve vidi i zna. Promatra sva naša djela i misli, dobre i zle, i prati sva područja našega života. Božja nazočnost ne ovisi o čovjekovoj volji. On je uvijek tu. Duhovno najviše napredujemo kada mislima, riječima i djelima slavimo Boga. Tada smo duhovno kao ocean. Bog se useljava u nas jer to mi tražimo. Postajemo kao mladice loze na duhovnom trsu. Isus je trs, a Sveti Duh je hranjivi sok koji nama mladicama daje živu vodu. Bog nam s nebesa baca duhovne ljestve po kojima se možemo penjati prema Njemu. Važna je naša nakana, a duhovni razvoj dolazi od Boga.

“Ja sam Alfa i Omega, veli Gospodin Bog, koji jest, koji bijaše i koji će doći, Svemogućí.” (Otkrivenje 1,8) Alfa je prvo, a omega posljednje slovo grčkog alfabeta. Znači, Bog je sve, od početka do kraja, sva slova, sva sila. Mi ljudi smo samo jedno slovo, mala sila, premda smo često umišljeni da smo velika sila te postajemo bezrazložno oholi, što je grijeh pred Bogom. To je kao kada dodemo u podnožje Velebita te gledamo tu divlju i lijepu planinu pa osjetimo strahopoštovanje prema toj veličini, jer shvatimo koliko smo maleni i jadni prema njoj. Tako i pred Bogom shvatimo koliko smo sićušni, jadni, grješni, a Bog je tako velik, pravedan, silan, sveobuhvatan. Nema kutka na Zemlji i u svemiru, a da u njemu Bog nije

nazočan. Sve vidi, sve zna, a mi kao da smo u gustom magli: vidimo sve pomalo pa se čini da ništa i ne znamo.

Mi smo kao plamen svijeće, a Bog je kao sunce. Sunce silno i vječno sja dajući toplinu, a mi smo tek plamen svijeće koji ugasne kada svijeća dogori, ako ga prije toga ne ugasi vjetar.

Središnje mjesto u našim molitvama mora biti slavljenje Boga. Kvalitetna molitva je kada emotivno doživimo Božju veličinu i dobrotu. Da bismo emotivno doživjeli Boga, moramo Ga zazivati i razmišljati o Njemu, a najbolje Ga je slaviti molitvom. Molitvom slavimo i razmišljamo općenito o Bogu kao o Trojstvu, posebice o Isusu kao o Bogu Sinu koji je stradao u ljudskom tijelu. Osoba Isusa Krista nam je mnogo bliža jer je potanko opisana u Novom zavjetu kao Čovjek i kao Božanstvo.

U molitvi možemo izraziti strahopoštovanje, razmišljanje i slavljenje Boga; bol, ali i veliku radost:

Gospodine Bože, koji si na nebesima,
 Sveti se ime Tvoje, budi volja Tvoja,
 Koji si svugdje prisutan,
 Koji sve vidiš i znaš,
 Koji si Alfa i Omega,
 Koji si svemoguć,
 Koji si sve stvorio i na nebu i na Zemlji,
 Koji si stvorio beskonačan broj biljnih i životinjskih vrsta,
 Koji si sve stvorio različito, i ničega nema istoga, sve je unikat,
 Koji si stvorio bezbroj lijepih cvjetova što ukrašavaju Zemlju,
 Koji si oganj ljubavi i spor na gnjevu,
 Koji si živa dobrota.
 Bože, koji si sišao s Neba i rodio se kao čovjek zbog nas,
 Isuse, koji si nam dao primjer kako živjeti bez grijeha,
 Isuse, koji si kritizirao farizeje i pismoznance da i mi ne budemo hladni kao oni,
 Isuse, koji si ozdravljao sve koji su u Tebe vjerovali,

Koji si ponizno služio drugima i učenicima prao noge,
Isuse, koji si izbrazdan oštrim bičevima,
Isuse, okrunjen vijencem od trnja i osuđen na najstrašnju
smrt,

Koji si padao pod težinom križa nošenim za sve nas,
Koji si čavlima pribijen na križ i uzdignut između dvojice
razbojnika,

Isuse, koji si sve to mogao izbjeći, a nisi,
Isuse, koji si se ponizio i za nas stradao na križu,
Koji si kao umiljato janje odveden na žrtvu.
Isuse, koji si patio i žrtvovao se za sve nas,
Koji si na križu za sve nas preminuo,
Koji si nakon tri dana uskrsnuo,
Koji si opet užišao na Nebo u slavu,
Isuse, koji si pobijedio smrt,
Isuse, koji ćeš nam opet doći u velikoj slavi,
Koji ćeš nas preobraziti i dati nam život vječni,
S kojim ćemo vječno živjeti, razgovarati i družiti se,
Gledati ono što oko još nije vidjelo i slušati što uho još
nije čulo.

Nakon ovakvog prisjećanja i slavljenja Boga, molitva kojom nešto tražimo postaje iskrenija, emotivnija i s većom vjernošću da će nas Bog uslišati i ispuniti ono što tražimo od Njega. U drugom dijelu molitve tražimo od Njega duhovne darove: ljubav, mir, vjeru, Svetog Duha i ostalo da nas prati i vodi na svim našim putovima toga dana. Na kraju molimo pomoć za svoje svakodnevne konkretne zdravstvene i druge potrebe.

Psalmist David u Psalmu 9,2.3 izražava strahopoštovanje i ovako slavi Boga: *“Slavim te, Jahve, svim srcem svojim, ispovijedam sva čudesna djela tvoja. Radujem se i kličem tebi, pjevam imenu tvome, Svevišnji!”*

3. Isus Krist kao naš Gospodar

Sve što je stvorio, Bog je stvorio različito. Na svijetu ne postoje dva ista čovjeka ni po tjelesnim ni po psihičkim

osobinama. Svi smo Božji unikati. Stvorio je bezbroj fizičkih zakona koji djeluju u svemiru i na našem planetu. Neki zakoni su nam jasni, primjerice sila gravitacije, ali mnoge stvari su nam nejasne.

Neki vjernik je često razmišljao o tome kako to Bog sve vidi i sve zna, čak vidi i zna što mislimo, kako to da je baš svugdje nazočan, u svakom čovjeku, na svakom mjestu u svemiru. Razmišljao je o tome kako Bog može vidjeti ako on nešto ukrade ili misli negativno o nekoj osobi, ako misli na neki grijeh koji ga privlači.

Ležao je u krevetu razmišljajući o tome kako Bog sve vidi i zna. U sebi je čuo glas, kao da je netko s njim u sobi: *Ja vidim očima svih ljudi na svijetu, čujem ušima svih ljudi na svijetu, mislim mozgovima svih ljudi na svijetu...*

Bio je silno iznenađen tom nadnaravnom pojavom i tvrdnjom. Onda je počeo razmišljati o računalima u banci. Mnogo ih je i sva su umrežena, imaju server, zajedničko jače računalo u kojemu se pohranjuju svi podaci i koje se nikada ne isključuje. Počeo je razmišljati o funkcioniranju interneta na umreženim računalima čitavoga svijeta, o tome kako se svi na svijetu mogu spojiti s bankom svih podataka te sve vidjeti i čuti. Analogno tome, svi smo umreženi i povezani na nekom "Božjem internetu" koji je neusporedivo savršeniji od našega zemaljskog interneta. Ta spoznaja ga je uplašila, ali i obradovala. Shvatio je da ubuduće mora voditi više računa o svojem ponašanju, o riječima koje izgovara, čak i o mislima kojih je imao mnoštvo po cijeli dan. U Bibliji pronalazimo riječi koje to potvrđuju: "O, znam dobro kakve vaše su namjere, kakve zlosti protiv mene vi snujete" (Job 21,27) i "Ja dobro poznajem njihova djela i namjere njihove." (Izaija 66,18)

Bog je svemoguć, sveprisutan i sve zna; i On želi utjecati na naš život. Možemo li napraviti granicu prema Bogu? Možemo li Ga onemogućiti da djeluje u našem životu, možemo li napraviti pregradu ili se skriti pod stakleno zvono da Bog ne može djelovati na nas? Možemo li isključiti svoje računalo da više ne bismo imali vezu sa središnjim računalom, s Bogom? Ako ne otvaramo vrata svojega uma Bogu, ako Ga ne želimo,

On stoji ispred naših duhovnih vrata i kuca, ali ne ulazi ako Mu ne otvorimo. Zbog čega je tako? Zato što je to Božja volja, odnosno Božji zakon. Stvorio nas je na svoju sliku, dao nam razum, slobodnu volju – i čeka. Čeka da Mu se dragovoljno i samoinicijativno obratimo, da Ga zazovemo i tražimo pomoć. Čim pomislimo na Boga, to je kao da na računalu kliknemo tipku i uspostavimo kontakt sa središnjim računalom. Ta tipka je duhovne naravi. Treba samo pomisliti na Stvoritelja i Spasitelja i veza je uspostavljena. Onda nam On kao središnje računalo, kao server, šalje svoje informacije, svoj razum i svoju ljubav, upravlja našim mislima, obavještava nas kako djeluju pravda i milosrđe. Popravlja nas u svakom pogledu i preobražava nam um. Ako uronimo u tu Božju stvaralačku silu u mislima na Boga i na sve ono što piše u Bibliji, ako svakodnevno čitamo Bibliju i drugima govorimo o Bogu, ako se molimo i, što je najvažnije, ako činimo djela milosrđa, postajemo sudionici Božjega sustava i božanske zajednice. Što Ga više tražimo, više Ga volimo, a time više volimo i bližnje. Bog nas sve više preobražava na svoju slavu obnovom našega uma, ali samo kada to želimo i tražimo.

Ako želimo da Isus bude Gospodar našega života, moramo Mu to dopustiti i moliti da nam On to bude. To je osnovni način otvaranja vrata našega srca, pozivanje Isusa da uđe u nas i bude nam Gospodar mijenjajući našu posrnulu narav i naše negativne osobine te povećavajući našu vjeru. Isus želi da Ga pozovemo, jer On stoji pred vratima našega srca, kuca i čeka. Čeka da Ga pozovemo molitvom: "Isuse Kriste, otvaram Ti vrata svojega srca, Isuse Kriste, uđi u mene i budi stalno u meni!"

Kada mladić voli svoju zaručnicu, ili djevojka zaručnika, svakodnevno s ljubavlju govori o njemu ili o njoj. To je zbog ljubavne zanesenosti. Biblija na mnogim mjestima govori o tome da je Isus naš duhovni Zaručnik. Ako volimo Boga, svakodnevno ćemo nekome govoriti o Njemu i slaviti Ga. Razmišljajući o Njegovoj slavi, ostvarujemo najbolji duhovni napredak.

Nije dobro gledati u sebe, u svoju narav, osobine i probleme koje svi imamo, jer se možemo razočarati onim što vidimo

u sebi i izgubiti nadu da možemo biti bolji. Neki ljudi misle da sve znaju, da su dobri i bolji od drugih te se uzohole i time zapriječe svoj duhovni razvoj. Na oba načina, gledajući u sebe, vežemo se uz same sebe i zaboravimo na Božju silu. Tako se ogradimo od Boga, raskinemo duhovnu vezu i više duhovno ne napredujemo, odnosno ostajemo na početku duhovnog razvoja.

Najbolji duhovni razvoj ne postiže se gledanjem u sebe, nego gledanjem u Isusa. Često imamo problema jer previše promatramo svoju psihu, kao da pipamo osinje gnijezdo, i imamo još više problema. Kada razmišljamo o Bogu koji je beskonačno velika sila i moć, spajamo se s tom silom i duhovno rastemo. Duhovna osoba postajemo samo kada dopustimo Bogu da gospodari našim tijelom i našom psihom, kada razmišljamo o Isusu, o Njegovom poslanju, o Njegovoj muc i žrtvi, o tome kako je uskrsnuo, kako je sada na Nebu i kako se sprema ponovno nas pohoditi. Što više razmišljamo o Bogu, sve smo Mu bliže i reagiramo bolje nego prije, dok o Njemu nismo razmišljali, dok se nismo molili i čitali Bibliju. To pravilo vrijedi za svaki dan: svaki dan se iznova radamo u Bogu. Ako u međuvremenu zanemarimo Boga, opet se u nama budi onaj stari čovjek, ona naša ružna narav, i opet imamo probleme koje smo prije imali. U duhovnom trokutu vodi se opet bespoštedna borba između naše naravi, tjelesnih želja i djelovanja demona koji jedva čekaju da se otklonimo od Boga da ponovno zagospodare našim umovima. Ako uspostavimo čvrstu liniju u smjeru Boga, naše tijelo odustaje od grješnih želja, narav se popravlja, psiha se čisti, a demoni odlaze od nas. Taj silno veliki Bog iscjeljuje nas od svih bolesti, ispravlja našu narav, ulijeva ljubav u naša srca, puni nas snagom, čisti nam um i štiti nas od svih neprijatelja.

Bog treba biti gospodar naših misli i naše mašte; ali On je to samo onda kada Ga zazivamo. Zato se usred vreve života i svijeta moramo sjetiti gospodara misli, Isusa Krista. Dovoljno je samo pomisliti na Isusa ili uputiti kratku molitvu: Isuse, pomози! – pa da se naše grješne misli rasplinu kao mjehur od sapunice. Ali treba se sjetiti. Ako se ne sjetimo, naša duhovna

vrata prema Bogu su zatvorena pa funkcioniramo po svojim navikama, strastima, običajima i vanjskim utjecajima. Čim se sjetimo Boga, dobijemo silno duhovno oružje i lako se borimo protiv nesvetih i ružnih misli i sila tame. Ako to stalno činimo, srce nam se čisti i obnavlja se razum pa sve lakše uspostavljamo duhovnu vezu s Bogom.

4. Anđeli

Bog je negdje u beskonačnom svemiru ustrojio Božje kraljevstvo. Biblija na mnogim mjestima opisuje to kraljevstvo s mnoštvom anđela. U Psalmu 33,6 piše: *“Jahvinom su riječju nebesa sazdana i dahom usta njegovih sva vojska njihova.”* Realno je zaključiti da u svemiru postoji mnogo planeta na kojima živi mnoštvo živih bića, neka nama vidljiva, a neka nevidljiva.

Božja kreacija je tako silno velika da je moguće sve što pomislimo. U Nehemiji 9,6 sa strahopoštovanjem se govori o Božjoj kreaciji: *“Ti si, Jahve, jedini! Ti si stvorio nebo, i nebesa nad nebesima, i vojsku njihovu, zemlju i sve što je na njoj, mora i što je u njima. Ti sve oživljavaš i vojske se nebeske tebi klanjaju.”* Nebeski anđeli se u Bibliji različito nazivaju: kerubini, serafini, prijestolja, gospodstva, anđeli, vrhovništva, vlasti, arkandeli... Svi imaju imena kao i mi ljudi: Gabriel, Rafael, Mihael itd.

Kao rukovoditelj i zapovjednik Bog je savršen u svemu. Sve što radi, Bog radi savršeno dobro. Čini ono što drugi ne mogu učiniti i traži od svih stvorenja da se koriste svojim umnim i tjelesnim potencijalom, ali po Njegovim zakonima i načelima. Od svih razumnih stvorenja zahtijeva da rade za Njegove potrebe, a najveća Njegova potreba je pomagati svim stvorenjima. Mnoštvo anđela ima zadatak pomagati nama ljudima, čuvati nas i spašavati na svim našim putovima, ali prije svega na putovima vjere i Božje čistoće. Anđeli pomažu onima koji su dragovoljno odlučili živjeti po Božjim zahtjevima. Anđeli rade i kao čuvari Isusove Crkve da ostane čista u nauku. Na kraju ljudske povijesti, kada nas Isus ponovno pohodi u

velikoj slavi, anđeli će biti Božji žeteoci najprije pšenice, odnosno ljudi koji su poslušni Bogu, a onda i kukolja, odnosno ljudi koji su živjeli u grijehu i bili neposlušni Bogu (Matej 13,30). O nama ovisi hoćemo li biti pšenica i hoće li nas anđeli odnijeti u Božje kraljevstvo, ili ćemo biti kukolja koji će biti spaljen u ognju i nestati u ništavilu pakla.

Riječ anđeo znači vjesnik ili glasonoša. U Bibliji se najviše spominju anđeli glasnici radosnih vijesti. Anđeli su duhovna bića, drukčije su naravi od naše. Nije nam dano da ih možemo percipirati tjelesnim očima i shvatiti njihovu stvarnost: kao da je Bog stavio zavjesu da ih ne možemo vidjeti, kao što ne možemo vidjeti ultraljubičasto i infracrveno svjetlo. Anđeli su nam nevidljivi, ali to ne znači da u određenim okolnostima ne mogu postati vidljivi. I elektromagnetni valovi su nevidljivi, ali na televizijskim ekranima mogu postati pokretne slike. Anđeli nam se mogu na sličan način otkriti ako je to potrebno, ali samo u skladu s Božjom voljom. Kada budemo u raj, u Božjem kraljevstvu, sigurno ćemo ih vidjeti i s njima se družiti. Tek tada ćemo shvatiti njihovu narav.

Mnoge biblijske osobe su vidjele anđele koji su došli kao Božji vjesnici da im pomognu i savjetuju ih. Bog je nakratko otvorio oči sluzi proroka Elizeja u 2. Kraljevima 6,17: *"I Jahve otvori oči momku, i on vidje: gora oko Elizeja sva pokrivena ognjenim konjima i kolima!"* I prorok Daniel je vidio anđela: *"Podigoh oči da vidim, i gle: Čovjek odjeven u lanene haljine, oko pasa mu pojas od zlata ofirskoga, tijelo mu poput krizolita, lice kao munja, oči kao baklje ognjene, ruke i noge poput mjedi ugladene, zvuk riječi njegovih kao žamor mnoštva."* (Daniel 10,5.6)

Anđeo se obratio i Zahariji, ocu Ivana Krstitelja. Premda njegova pojava nije bila tako zastrašujuća kao kod Daniela, i Zaharija, iskusni svećenik, uznemirio se i obuzeo ga je strah (Luka 1,12-13). Anđeo se javio i djevici Mariji, ali u obliku svjetla, blago, da ne bi izazvao strah i odbojnost kod neiskusne djevojke. Zato joj je rekao: *"Ne boj se, Marijo, jer si našla milost kod Boga..."* (Luka 1,26-30) Pri Isusovu rođenju anđeli su se javili pastirima, a nad otvorenim grobom uskrslog Isusa

prisutnim ženama. Morali su im reći da se ne boje, jer su se uplašili nečega nepoznatoga, što bi se i nama danas dogodilo.

O anđelima se najviše govori u posljednjoj biblijskoj knjizi koja je napisana za posljednje naraštaje, da znaju da se približilo Božje kraljevstvo. Apostol Ivan vidio je oko Božjega prijestolja mnoštvo različitih anđela s različitim dužnostima. Svi su slavili Boga. Kada su se pokazivali ljudima, anđeli su ih upozoravali da se ne treba klanjati njima, nego da treba štovati Boga i klanjati se samo Njemu.

Adam i Eva su od Boga dobili veliku čast, vlast i moć, ali su padom u grijeh to izgubili. *“Ti ga učini malo manjim od Boga, slavom i sjajem njega okruni. Vlast mu dade nad djelima ruku svojih, njemu pod noge sve podloži.”* (Psalam 8,6-7) Nakon pada u grijeh Adam i Eva su izgubili slavu i čast da budu gospodari svega na Zemlji. Pali su na mnogo nižu razinu od anđela. I mi danas, živeći u svijetu grijeha, znatno smo niža bića od anđela; ali po dolasku našega Gospodina Isusa Krista, kada nas u trenutku preobrazi, imat ćemo njihovu slavu. Čovjek preobražen Kristom opet će biti sličan anđelu, odjeven u Kristovu slavu, neraspadljiv i s velikim sposobnostima kojima će služiti Bogu po Njegovoj volji.

I anđeli, kao i ljudi, posjeduju slobodnu volju i sposobnost da rade. Sveti i bezgrješni, stoje nam na raspolaganju kao što liječnici stoje na raspolaganju svojim pacijentima pri liječenju i očuvanju zdravlja. Ali ne svakome, samo onima koji su vjerni Bogu: *“Zar nisu svi (anđeli) službujući duhovi što se običavaju slati da služe onima koji imaju baštiniti spasenje?”* (Hebrejima 1,14) Anđeli na Nebu slave Boga, a na Zemlji izvršavaju Božje zapovijedi pomažući ljudima.

Pred Abrahamom su se pojavila tri anđela i prorekli su mu da će dobiti sina. To se zaista dogodilo: Abraham je dobio sina i nazvao ga Izak, koji je postao praotac Hebreja (Postanak 18,1-7). Kada je Abraham na Božji zahtjev pošao žrtvovati sina Izaka kao janje na žrtveniku, pojavio se nebeski anđeo koji je Abrahamu rekao: *“Ne spuštaj ruku na dječaka – reče – niti mu što čini! Sad, evo, znam da se Boga bojiš, jer nisi uskraćio ni svog sina, jedinca svoga.”* (Postanak 22,12)

Bog je poslao dva anđela da iz grada Sodome, u kojemu je vladao potpuni nemoral, izvedu Lota i njegovu obitelj kako ne bi izgorjeli u ognju s ostalim bezbožnim stanovnicima grada.

Anđeo je spasio od sigurne smrti tri mladića u usijanoj peći (Daniel 3,28). Drugom zgodom spasio je Daniela iz lavske jame u koju je bio bačen zbog toga jer se nije htio odreći vjere u pravoga Boga. Anđeli su učinili da lavovi budu umiljati kao janjci. Začudenom kralju Dariju Daniel je rekao: *“Moj je Bog poslao svog Anđela; zatvorio je ralje lavovima, te mi ne naudiše, jer sam nedužan pred njim. Pa i pred tobom, o kralju, ja sam bez krivice.”* (Daniel 6,23) Anđeli koji rade po Božjim zamislima imaju velike moći: čine čuda, štite nas od sile koju oslobađa vatra, lavovima zaustavljaju nagon za jelom. Anđeli će i nama učiniti razna čuda da bi nas spasili, ali samo kada smo čisti i nevini pred Bogom.

I mi ljudi možemo biti slični anđelima. Kada činimo djela milosrđa, kada posjetimo bolesnu osobu, kada pomognemo siromahu, to je kao da je Bog poslao anđela i pomogao toj osobi. Kada svojim savjetom nekoga oslobodimo briga i olakšamo mu dušu, to je kao da je Bog pohodio tu osobu kako bi joj očistio dušu. Kada nekome propovijedamo o vjeri i uskrsnuću, to je kao da je tu osobu pohodio sâm Isus.

Treći dio: SOTONA I DEMONI

1. Sotona i demoni

“Zatim se pokaza drugi znak na nebu: velik Zmaj plamene boje sa sedam glava i deset rogova. Na glavama mu sedam kruna. Njegov rep pomete trećinu nebeskih zvi-jezda i surva ih na zemlju.” (Otkrivenje 12,3.4) Lucifer se uzoholio i uzdignuo iznad Boga, svojega Stvoritelja. Prevario je i poveo za sobom trećinu Božjih anđela koje nazivamo pali anđeli, nečiste sile ili demoni. Lucifer, to jest Sotona, i ti anđeli, to jest demoni, potpuno su promijenili svoju narav. I oni su stvoreni na Božju sliku, ali su postali nečisti, zli, grubi, zavodljivi, prijeverni, mrzitelji Boga i ljudi. *“Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.”* (Efežanima 6,12) Iz tih riječi može se jasno vidjeti da su demoni tu, na našem planetu, da posjeduju veliku prijevernu silu i da ratuju protiv nas ljudi i protiv Boga od kojega su se odmetnuli i kojega su omrznuili. Organizirani su po hijerarhiji, po vladajućoj piramidi, po raznim područjima, te organizirano djeluju protiv ljudi ne bi li u potpunost pokvarili Božji plan da i mi ljudi jednoga dana živimo poput bezgrješnih anđela koji su ostali na Nebu i vjerni su Bogu.

Sotona i pali anđeli – demoni ne mogu se izravno osvetiti Bogu što su zbačeni s Neba. Ne mogu se osvetiti ni nebeskim anđelima. Ostali su im samo ljudi koje je Bog stvorio s osobitom ljubavi. I baš zbog te prevelike Božje ljubavi prema čovjeku Sotona je sa svojim zlim anđelima postao čovjekomrzac te se osvećuje Bogu udarom na čovjeka koji je nemoćan da bi se zaštitio od njihova djelovanja. Osnovna sredstva djelovanja

su mu lukavstvo, varanje, mržnja i laž. Glavni ciljevi napada su mu vjera u Isusa Krista kao Božanstvo, uništenje ljubavi u svim ljudima, razaranja braka i obitelji kao Božjih ustanova, izazivanje mlakosti kod vjernika, izazivanje mržnje među narodima... Dakle: lukavstvom, lažima i mržnjom – protiv istine i ljubavi. Rezultat je katastrofalan, jer svi koji ne vjeruju u Boga, koji gaje mržnju u srcu i mlaki su vjernici, neće vidjeti nebesko kraljevstvo. U današnjem svijetu prevladavaju mržnja, lukavstvo i laži, a ljubav i istina su potisnute. Oholost, mržnja i laži su poput zaraze: ljudi se lako zaraze, a ljubavi su krhke i nestaju kao jutarnje magle.

Ostvaruje se sukob između ljubavi i mržnje. Bog Stvoritelj može u svakom trenutku uništiti sve pale anđele i mržnju, ali smo Mu potrebni mi ljudi kao svjedoci pred cijelim svemirom da potvrdimo svu negativnost, okrutnost i rušilačku narav tih mračnih sila. Bog želi dokazati cijelom svemiru da je pravedan, a da je Sotona zao i varalica. Dokazat će to, uz ostalo, i s pomoću nas kao svjedoka. Dok se ne dogodi taj strašni sud, bit ćemo uključeni u taj sukob u duhovnom trokutu svemirskih razmjera.

Vjernici, posebice mladi ljudi, sve češće osjećaju odbojnost prema tradicionalnoj Crkvi. Ne znaju što piše u Bibliji, češće se povode za drugim ljudima, svjetovnim običajima i ljudskim tradicijama. Demoni lako svladaju ljude površne osobne vjere jer su odličan medij da ih pokolebaju, prevare, zavedu i zavladaju njima. Ljudi su prevareni od prijevarnih duhova, sotonskih nauka i podmuklih lažaca. Sotona je tijekom cijele ljudske povijesti varao ljude i sijao lažni nauk pa su se ljudi kvarili i smišljali zlo i grijeh. Sotona nadahne neke ljude da napišu lažni nauk, a oni tim lažnim naukom zaraze druge ljude. Pravilo je da prvo ponude istinu, zatim mješavinu istine i laži, a na kraju potpunu laž. Demoni potiču strah u tim ljudima da ne bi napustili lažni nauk i pripadajuću udrugu i sugeriraju im da moraju ostati u tome jer će ih inače snaći velika nesreća. Sotona je iskusen lovac ljudi, ali ne kao Isusovi apostoli koji su bili ribari ljudi zbog njihova spasenja, nego radi njihove propasti. Manji broj ljudi završi u sljedbama koje prak-

ticiraju crne mise štovanja Sotone, poglavara svih demona. Sotona je zaveo naše praroditelje Evu i Adama i time im oduzeo zakonito vlasništvo nad našim planetom. Zato se i kaže da je Sotona knez tame ovoga planeta; ali postoji i Knez svjetla i istine, Isus Krist, koji ima potpun božanski autoritet.

Biblija je puna izvještaja o tome da su demoni opsjedali ljude. I danas je tako. Nitko nije pošteđen. *“Vaš protivnik, đavao, obilazi kao ričući lav”*, kaže apostol Petar (1. Petrova 5,8), i uvijek se nalazi u našoj blizini i u nama samima. Ne možemo vidjeti demone jer nam to nije dano. Oni žive u drugoj stvarnosti, ali nam se čini da nam sjede na ramenu ili su u našoj glavi i stalno nas nagovaraju na grijeh. Njihovo stanište u nama je naša nevjera, sumnja, ljubomora, mržnja, bijes, oholost, umišljenost, taština, osveta, želja za bogatstvom, sve ono što nije po Božjim načelima. Sve naše slabosti i grijesi znatno se povećavaju zbog njihova djelovanja pa se u čovjeku može javiti mržnja prema drugim osobama ili narodnostima, a mnogi si na njihov nagovor oduzimaju život.

Mi ljudi imamo mnogo manje znanja i iskustva nego Sotona i demoni. Oni žive tisućama godina i stalno stječu prijevarena znanja i iskustva, dok mi ljudi učimo i stječemo iskustva samo sedamdeset do osamdeset godina. Zbog toga ne smijemo nikada pomisliti da se protiv njih možemo boriti sami, svojom mudrošću. Demoni najviše djeluju na naš um želeći nam nadzirati misli, emocije i odluke. Nastoje nam nametnuti lažne nauke u kojima nema Isusa. Odlučujući cilj im je skriti Isusa kao Božjeg Sina, a ako to već ne mogu, svakako nijeću Isusovo božanstvo i uskrsnuće, što je temelj kršćanske vjere: *“Duh izričito veli da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i pristati uz prijevarne duhove i đavolske nauke, podmukle lašce...”* (1. Timoteju 4,1.2) Protiv takvih prevaranata možemo se boriti samo držanjem i navođenjem onoga što piše u Bibliji i neprestanom molitvom.

Danas demoni najviše djeluju na čitavu svjetsku populaciju preko javnih medija, posebice kroz agresivne, nemoralne i bizarne televizijske sadržaje koji nas inficiraju kušnjama i odvlače daleko od Boga i Božjeg zakona. Gotovo svi, pa i naj-

siromašniji ljudi na svijetu, imaju mogućnost gledati televiziju i zaraziti se svim zlima što zatrpavaju i blokiraju utjecaj stvariteljske sile na naš duh koji je od Boga. Svi na svijetu gledaju kako se ozakonjuju istospolni brakovi, i sve više ljudi misli da je to normalno, sve više ljudi prihvaća sve nemoralno kao normalno. Sve se više govori o tome da Isus nije Božji Sin, već da je samo jedan od proroka i da nije uskrsnuo. Rezultat takvog postmodernističkog društva je da se sve vrijednosti društva izokreću i stvaraju suprotne vrijednosti. Bog poštuje slobodan izbor ljudi i prepušta ih njihovoj mašti: *“Zato ih je Bog predao sramotnim strastima...”* (Rimljanima 1,24-27)

Neki misle da sve negativno u našem karakteru dolazi od demona. To nije točno. *“Nema ništa izvan čovjeka što bi ga moglo onečistiti kad uđe u njega; nego ono što izlazi iz čovjeka, to onečisti čovjeka.”* (Marko 7,15) Naši urođeni i stečeni grijesi, slabosti tijela i psihe su hrana i stanište demonima. Mržnja, strah, zavist, sebičnost, laži, blud, pakost, svade, srdžba, pohlepa, oholost, predrasude, frustracija, nervoza i sve negativno u nama plod je naših nečistih srdaca (Galaćanima 5,19.20), a demoni to vješto zlorabe te se prilijepe na te negativne osobine kao na utvrde i njima se hrane. U mislima možemo napraviti negativnu misaonu utvrdu koja nema veze sa stvarnom istinom, a demoni se prikvače za nju jer imaju duhovnu hranu koja ih potiče da budu što negativniji. Te utvrde grijeha u nama koriste im za napade koji još više potiču negativne vatre što zamagljuje i dimom zavijaju našu duhovnost. Oni nalaze svoj dom samo u odajama naših grješnih misli i navika koje još nismo zajedno s Isusom pribili na križ.

Sotona šalje velike formacije demona, čitave legije, na Isusove Crkve diljem svijeta ne bi li ih ohladio u vjeri i iskvario zdrav Božji nauk. Koriste se lukavstvom i vješto se “prilijepe” na nezadovoljstvo, ogorčenost, sumnje, kritike i osobne ambicije vjernika koji rade u crkvi. Cilj im je da svi vjernici postanu nezadovoljni i da im vjera postane mlaka jer znaju da Bog prizna samo vruću vjeru, a da Mu se mlaka vjera gadi: *“Poznam djela tvoja: niti si studen niti vruć! Oh kad bi bio studen ili vruć! Ali, jer si mlak – ni vruć ni studen – izbacit*

ću te iz svojih usta." (Otkrivenje 3,15.16) Sotona želi u svakoj Crkvi oformiti takozvanu sivu eminenciju koja njome prikriveno upravlja, čak i takozvanu crnu eminenciju od vjernika koji i nisu vjernici, a u crkvu dolaze samo formalno, radi njezina podrivanja.

Sotona šalje velike i silne formacije demona, organizirane po vrhovništvima i poglavarstvima, na pojedine nacije i regije koje su zaražene mržnjom i potiču ih da čine velika zlodjela i genocide u ime neke fikcije ili bolesne ambicije vođe ili stranke. U povijesti nalazimo bezbroj takvih slučajeva. Svaki naraštaj doživi barem dvije-tri takve traume. Te silne formacije opsjedaju više nacija odjednom, po načelu: što gore, to bolje. Ne možemo se oteti dojmu da Sotona stalno seli iz jednog kraja u drugi. Najviše želi što više ljudi trajno zaraziti mržnjom koja kao epidemija duhovno ubija mnoštvo ljudi jer u takvom stanju ne mogu pred Boga budući da ih On i ne poznaje. Bog poznaje samo ljude čista srca i samo takvi vjernici će baštiniti kraljevstvo nebesko. Možemo posve sigurno zaključiti da je Sotona na planu duhovnog usmrćivanja ljudi ostvario velike rezultate i da je duhovni genocid veći od svih tjelesnih genocida u cijeloj povijesti. Na mnogim mjestima u Bibliji piše: *"Tko ima uši, neka čuje."* Ne dajmo se pokoriti ni prohtjevima tijela ni ljudskim predajama, mitovima, iluzijama i znanju! Pokorimo se samo Bogu jer nas je samo On stvorio, otkupio na križu i posvetio. Za ljude čista srca On priprema stanove u svojem kraljevstvu. Zato trebamo biti stranci na ovoj Zemlji na kojoj živimo privremeno.

Ljude slabe u vjeri demoni mogu potpuno opsjesti, a kod ljudi jake vjere traže područja života i grješne naravi koje uz Božju pomoć još nisu uklonili iz svojega života. To je kao kada imamo upalu pluća, a ostalo tijelo je zdravo. Bolje rečeno, kao kada smo vjerni Bogu, a ipak želimo bogatstvo, puno novca. Onda se demoni pojavljuju i navode nas na određene aktivnosti, čak nam pomažu da se nepošteno obogatimo, a cilj im je zapravo osramotiti nas pred Bogom i duhovno uništiti. Oni djeluju na loše crte naše naravi kojih se u hodu prema Isusu još nismo oslobodili. Démoni nam žele povećati negativne

osobine i zaustaviti nas u daljnjem duhovnom napredovanju. Ohole ljude demoni stalno napadaju da bi im povećali oholost. Dobro znaju da oholi ljudi ne mogu biti spašeni jer oholost je veliki grijeh pred Bogom. Na oholosti i srdžbi ustoličujemo tiranina – demona. Bit ćemo pod njegovom vlašću, a sve što učinimo, bit će pogrešno. I kod najboljih vjernika nečisti duh može biti nakratko nazočan kada se pojave negativne emocije, jer demoni vrebaju bilo koju priliku da bi nam napakostili. Prilijepe se na sve ono u našoj naravi što još nije čisto, što još nismo “pribili na križ”, zaposjedaju to, time se hrane i raspiruju da bude još lošije i izvan dosega naše volje. Bitka protiv njihova djelovanja može početi samo kada molitvama voljno dopustimo Bogu da nas očisti. Molitva je disanje duše, a znamo da bez disanja možemo živjeti samo nekoliko minuta.

Bog nas može potpuno očistiti od demonskih utjecaja, ali ako se opustimo u vjeri, oni se mogu vratiti u još većem broju i s većom silom ne bi li nas opet stavili pod svoj utjecaj: *“Kad nečisti duh iziđe iz čovjeka, luta pustim mjestima tražeći pokoja. Ali ga ne nalazi! Tada veli: ‘Povratit ću se u svoju kuću iz koje sam izišao.’ Kad stigne, nađe kuću praznu, pometenu i uređenu. Tada ode i uzme sa sobom sedam drugih duhova, gorih od sebe, te uđe i tu se nastani. Tim bude posljednje stanje onoga čovjeka gore od prvoga.”* (Matej 12,43-45) Dok smo živi na ovome zarobljenom planetu, svakodnevno moramo duhovno živjeti uzdajući se u Gospodina Isusa Krista.

Demonske sile vrlo su opasne, a obično su nazočne kada se netko bavi duhovnošću koja nije u skladu s Biblijom. Najviše ih susrećemo u crnoj magiji, spiritizmu, vraćanju i parapsihologiji. Najčešći oblik crne magije nalazimo u urocima, vješticijskim zapisima i pripravcima. Najproširenija magija očituje se kroz gatanje tarot kartama. Tako ljudi najlakše ulaze u svijet demona jer osoba koja gata, predviđa budućnost uz pomoć demona koji su je opsjeli ili stanuju u njoj. Mnogi maštaju o nadnaravnim moćima i snazi pa završavaju razne tečajeve o davanju energije drugima za ozdravljenje. Sve je popularnije educiranje o zlorabi negativne energije pri utjecaju na tuđu

psihu, posebice pri prodaji roba i usluga i zavodenja osoba suprotnog ili istog spola.

Okultizam je posebice prisutan među mladima. Ako se bavimo okultnim aktivnostima, automatski smo zašli u demonско područje i demoni se s pravom useljavaju u nas. Kada hotimice tražimo kontakt s okultnim silama, vrlo brzo otkrivamo da je postojanje demona stvarno. Na seansama prizivanja duhova umrlih razgovor se zapravo vodi s demonima koji oponašaju glas pokojnika. Nema života nakon smrti. Kada umremo, Bog istoga trenutka uzima naš duh k sebi i pohranjuje ga poput podataka s diskete, a naše tijelo se raspada. Ta "disketa" našega duha čeka opće uskrsnuće koje će se dogoditi po dolasku našega Gospodina Isusa Krista. Nema ni ponovnog rađanja. Samo smo jednom dobili mogućnost prihvatiti pravoga Boga. Danas će i mnogi vjernici reći da postoji reinkarnacija i da mrtvi žive i nakon smrti, ali na drugoj razini. To zlorabljuju demoni zavodeći mnoštvo ljudi i odvođeći ih u propast. Potrebna je samo naša želja da razgovaramo s "dušama" umrlih, to jest s demonima, i to će nam svakako uspjeti. Sve je na načelu slobodne volje: ako želimo biti s demonima, bit ćemo s njima. Želimo li biti samo uz Boga, bit ćemo uz Boga i On će biti uz nas. Načelo je jednostavno, ali mnoštvo ljudi je naivno i zavedeno, kao što je i Eva bila naivna i zavedena. O tome govore redci: *"Duh izričito veli da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i pristati uz prijevarne duhove i đavolske nauke..."* (1. Timoteju 4,1)

Demoni nas užasno mrze zbog toga jer nas Bog silno voli. Što nas Bog više voli jer Ga štujemo i slušamo Njegove zapovijedi, to nas demoni više mrze i žešće nasrcu na nas da bi nas pokolebali u vjeri, zaveli i uništili. Svi demoni imaju zajednički cilj: upropastiti što više ljudi radi osvete Isusu koji ih je zbacio s Neba jer su se pobunili protiv Božjeg autoriteta. Isus želi da se spasi što više ljudi i da žive s Njim u Božjem kraljevstvu. Demonii žele da tih spašenih bude što manje. Oteli su i sve više otimaju narod od Boga. Zato se taj sukob naziva velika borba svemirskih dimenzija. Zbiva se na našem planetu jer su svi demoni na čelu sa Sotonom zbačeni upravo na naš planet.

Borba traje već šest tisuća godina i pri samom je kraju. Isus će po svojem drugom dolasku u velikoj sili i slavi zauvijek uništiti sve pale anđele, sve ljude koji se vjerom nisu očistili od duhovnog smeća. Uništiti će i grijeh i u svemiru ga više nikada neće biti.

Biblija zorno govori o karakteru demona. U Efežanima 6,12 piše: *“Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mraknog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.”* Demoni najučinkovitije djeluju na naše spontane misli i osjećaje te u njih ucjepljuju svoje ideje, kao što imela raste na jabuci, ili zarobe naše misli poput slaka koji puzeći zarobi drugu biljku. Prije nego što čovjek djeluje, misao bude onečišćena i onemogućena, a djelovanje negativno i pogrešno. Demoni siju negativne i prljave misli u našoj psihi, jer to je njihovo područje djelovanja. To je kao da neprijatelj na našu njivu zasijanu pšenicom posije korov koji zaguši našu pšenicu, odnosno naše pozitivne misli. Demonsko djelovanje očituje se tako da ljudi misle, govore i djeluju, ali ne od sebe, već demoni misle i govore preko njih jer su nasilno zagospodarili čovjekom. Oni zamaraju čovjeka, zavode ga i iscrpljuju, potiču mu bolesnu maštu i zaposjedaju dušu. Najlakše opsjedaju psihički labilne osobe i osobe koje nisu utemeljene u vjeri.

Demoni nas najlakše mogu opsjesti nakon posjeta gatarama, vračaricama i osobama koje izrađuju horoskope te pri prakticiranju spiritizma. Ljudi su nervozni i tjeskobni zbog gubitka posla i novca. Neki se odlučuju posjetiti gataru ili astrologa. Gatare, vračarice, vidovnjaci i astrolozi sve su popularniji “dušobrižnici”. Sve te osobe zasigurno ne rade u pravoj vjeri, jer nikada nas neće navesti da vjerujemo u Isusa Krista, nego samo da se oslanjamo na njihove savjete i da se uzdamo u sve, samo ne u pravoga Boga. Demoni i gatare zajedno na neki čudan način ponude čovjeku uspjeh, vlast i bogatstvo, sreću i užitke u grješnim navikama. Kada čovjek nepošteno utone u mrežu svega obećanog, demoni mu napadaju dušu i uništavaju sve što su mu posredno dali. Mnogima je tada jedini lijek alkoholizam ili samoubojstvo.

Mnogi ljudi sebe nazivaju sotonisti, vjeruju u demone, tajno se okupljaju i obavljaju obrede. Svi spominju boga, ali nitko ne spominje Isusa Krista jer su Njegovim uskrsnućem demoni pobijedeni. Ostalo im je još malo vremena do konačnog uništenja, pa idu kao ričući lavovi da bi uništili što više ljudi. Sotonisti vjeruju u demone, prizivaju ih, u njih se uzdaju i od njih očekuju veliku potporu. Preko demona crpe veliku snagu i inteligenciju, a neki i vidovitost. Što im se više vjeruje, to veću snagu daju, jer bez vjere je nemoguće dobiti naklonost njihova gospodara Sotone. I oni, kao i Bog, traže poniznost i privrženost i tek onda imamo velike koristi od njih. Njihova ponuda je fantastična, ali nakratko. Odnosi se samo na ovaj naš kratki život. Žele da ih obožavamo. To je opasna granica nakon koje možda nema povratka. Kupuju nam dušu i postajemo njihovi robovi jer u cijelosti preuzimaju nadzor nad našim umom. Okrutnost postaje izvor njihove radosti, a sve bogatstvo i slavu što nam na čudne načine priskrbe, na kraju oduzimaju i daju novom sljedbeniku.

Demoni mogu djelovati protiv nas i preko drugih ljudi koji nam donose ružne misli, rat, terorizam, zablude, sumnje i lažne nauke da bi ljude odveli što dalje od Boga. Najradije se koriste osobama iz naše najuže okoline, koje će nas osuđivati zbog naših vjerskih uvjerenja, aktivnosti i navika pokušavajući u nama izazvati negativne psihotjelesne reakcije. Najradije se koriste bračnim partnerom želeći uništiti prvu i najvažniju Božju ustanovu, brak. Utječu i na djecu da bi ih otrgnuli iz kršćanskog odgoja, zaveli lažnim naukom i nagovorili na roditeljski i kršćanski neposluh.

2. Zaštita od demona

Ne vidimo demone, jer nam Bog nije dao tu sposobnost. Sastoje se od neke druge stvarnosti koja nije kompatibilna našoj. Oni nisu tijelo i krv kao mi (Efežanima 6,12), već nešto sasvim drugo, što mi ne možemo shvatiti ni vidjeti. I anđele i demone zovemo duhovi iz jednostavnog razloga što ih ne vidimo. Svojom silom se ne možemo boriti protiv njih jer su

nam nevidljivi, a time i superiorni u odnosu na ljude. Demoni su bezobzirni, okrutni i jaki neprijatelji. Sami nemamo nikakvih izgleda u borbi protiv njih, ali sila s Neba kuca na naša duhovna vrata i čeka da je pozovemo. *“Jer bez mene ne možete učiniti ništa”*, rekao je Isus (Ivan 15,5). Svü borbu protiv demona moramo prepustiti Stvoritelju i Njegovoj silnoj moći. U Zahariji 4,6 Bog jasno kaže: *“Ne silom niti snagom, već duhom mojim!”* Dakle, možemo biti jaki samo ako je Isus s nama i radi za naše oslobođenje od demonskih sila. Ako sami nešto pokušavamo na bilo koji drugi način, bit ćemo zasigurno pobijedeni.

Demoni su imperatori u našem životu. Nemamo sredstva kojima se oni služe da bismo im se suprotstavili. Ali ako u sebi ili naglas povičemo: *“Isuse Kriste, pomoz mi!”*, sve demonske ideje koje su vješto ubačene u naš razum otpadaju iz naših misli i one postaju čiste. Tada spoznajemo što je pozitivno i djelujemo na slavu Božju. Bog očisti *“imelu”* i *“slak”* iz naše psihe i potjera demone iz nas. U takvim situacijama možemo se moliti Bogu da nas spasi od ispada naše ružne naravi preko koje nas i napadaju demoni. To možemo samo ako smo u čvrstom odnosu s Bogom, ako smo se zaista odlučili za Njega i nastojimo ne činiti nikakve grijehë. Najbolja zaštita od demona je vjera u Isusa Krista kao Boga. Sotonu i sve demone je pobijedio Isus na križu. Stoga molitva Isusu ima oslobađajući utjecaj. Demonima se opiremo molitvom i od njih se branimo poznavanjem Biblije i izgovaranjem biblijskih rečenica: *“Pisano je...”* Ako u sebi molimo Isusa, to demoni ne čuju, ali ako Ga naglas molimo za oslobođenje od demona, oni to čuju, drhte od straha i moraju otići.

Jedini način da demoni ne budu u nama jest da u nama bude Isus. Ako Isus nije u nama, demoni mogu slobodno ulaziti i izlaziti. Protiv sila zla se ne možemo boriti bez Isusa. Najveća brana demonskom utjecaju je ljubav i vjera u Isusa Krista kao Boga. Bog je uvijek ljubav. Ako je naše srce puno ljubavi prema Bogu i svim ljudima na svijetu, to je silan bedem ljubavi koji sažije demone. Oni su mržnja. Bježe od nas na samotna mjesta, čekaju i vrebaju da se naše duhovno stanje

pogorša i da ostanemo bez ljubavi. Onda se vraćaju, opet nas opsjedaju i nastoje nas duhovno dokrajčiti. Uporni su i često napadaju. Zato se tijekom svakoga dana moramo bezbroj puta sjetiti gospodara Neba i Zemlje, Isusa Krista, i tražiti ljubav i pomoć. Trebamo se moliti:

Isuse Kriste, oslobodi me od nečistih sila.

Isuse, operi me svojom krvlju.

Isuse Kriste, uđi u mene i ostani u meni.

Gospodine Isuse, molim Te, pomози mi.

Bože, čuvaj me od demona i otjeraj ih iz mene i od mene.

Uime Isusa Krista, odlazi od mene, Sotono!

Isuse Kriste, uime Tvoje prolivene krvi, istjeraj demona iz mene.

Isuse, daj mi svoju zaštitu, mir i ljubav i budi sa mnom na svim mojim putovima.

Isuse, Ti si moj Gospodar!

Te molitve nikako ne smiju biti formalne i mehanički izgovorene. Sve što izgovorimo i učinimo treba izvirati iz srca i mora biti prožeto ljubavlju prema Isusu. Ljubav nikako ne odgovara demonima te ubrzano bježe od te sile, za njih nepobjedive, jer ih ona zasjenjuje i izgara mržnju koja je njihov oslonac. Mržnja je sila koja ih hrani pa oni još više rasplamsavaju vatru mržnje. Mržnja je njihova tvrđava u kojoj stanuju i koju brane kao svoje stanište. Pri spomenu imena Isusovog i zbog Njegove i naše ljubavi oni bježe. Odlaze jer ne mogu izdržati takvu silu i smišljaju kako će se vratiti. Ako opet naiđu na ljubav, odustaju jer je ne mogu podnijeti. Pokoravaju se samo ljubavi. Ljubav je sila koja ih spaljuje, a mržnja nadima i razjuruje da budu još gori i razorniji. Moliti Boga za ljubav u srcu najsilnija je molitva s najvećim duhovnim učinkom i pročišćenjem. Ljubav u srcu stvara oko nas pravi oklop koji nas štiti od djelovanja demona. Nikada se ne trebamo bojati demona jer je Isus neusporedivo jači od njih, a Božja ljubav je silnija od demonske mržnje.

U nekim slučajevima su se demoni uselili u ljude. Za takve ljude kažemo da su opsjednuti demonima. Ponašaju se vrlo

čudno. Važno je razlučiti je li riječ o psihičkoj bolesti ili je osoba zaista opsjednuta demonima. To se najlakše utvrđuje spominjanjem imena Isus u njihovoj nazočnosti, jer se na spomen Boga grče, mršte, naglo mijenjaju raspoloženje, hitro odlaze. Takve osobe imaju moć predviđanja, sanjaju što će se dogoditi i slično. Samo manji broj ljudi je opsjednut demonima. Većina ima samo psihičke probleme.

Demoni se mogu nastaniti u svakom čovjeku, čak i u vjerniku. Oslobođenje je moguće molitvama i postom nas samih i naših bližnjih za nas (Matej 17,21). Post, odnosno gladovanje, nije žrtva, ali je dobra priprema duše za poniznost i usmjerenje misli samo na Isusa, što rezultira boljim i silnijim molitvama. Najbolje je barem jedan dan biti na osami, ništa ne jesti ni piti, ništa ne raditi i stalno se moliti Isusu za očišćenje duše i tijela. Može se postiti tri dana, a jesti samo voće i salatu. Nekada treba postiti i moliti sve dok molitva ne bude uslišana.

Molitve moraju biti u Duhu, bez prestanka, nekoliko desetaka puta dnevno, jer ustrajnost u molitvi je jedan od uvjeta da bi nas Bog uslišao. Potrebne su duboke molitve i jaka vjera. Demonu mogu biti uporni, ali stalnim spominjanjem Isusovog imena sve više drhte čineći buku. Zbog neodoljive Isusove sile na kraju skršeni napuštaju tlačenu osobu, jer je Božja sila jača od svega toga. O tim slučajevima možemo čitati u Evandeljima. Svim oslobođenim osobama Isus je odgovarao: "*Vjera te tvoja spasila.*" Demonu ne mogu ništa vjerniku koji se potpuno uzda u Boga. Ta velika borba traje do kraja našega života, jer demonu nas nikada neće ostaviti na miru. Bez bitke nema pobjede. Treba izdržati, jer Bog je obećao da nas neće ostaviti.

Uz molitve je osobito važno svakodnevno iz Biblije pročitati barem nekoliko redaka i razmišljati o njihovu značenju. Tako slušamo što nam Bog govori za taj dan i svakodnevno duhovno napredujemo. Vjerujemo Isusu Kristu da će nas štititi na svim našim putovima. Stalnim druženjem s Isusom imamo najbolju bojnu opremu u borbi sa silama tame i tlačiteljima svih vrsta, ali samo ako i živimo po Njemu, onako kako On to

traži od nas. Isus nam nudi bojnu opremu: *“Zato uzmite i na se stavite bojnu opremu Božju da se mogete oduprijeti u zli dan, i kad sve nadvladate, održati se!... Opašite svoje bokove istinom, obucite oklop – pravednost, obujte noge spremnošću za Radosnu vijest – mir! U svemu uzmite veliki štiti – vjeru; njime ćete moći ugasiti sve goruće strijele Zloga! Prihvatite kacigu – ono čim se spašava – i mač Duha, to jest riječ Božju, sa svakovrsnom prošnjom i molitvom.”* (Efežanima 6,13-18) Te riječi su tako silne da o njima trebamo stalno razmišljati i moraju nam biti stalni kodeks duhovnog ponašanja. Kada smo po cijeli dan u mislima s Isusom, prakticirajući time najbolju duhovnost pod nebeskom kapom, možemo biti sigurni da nam je pobjeda osigurana.

Ako smo Mu vjerni, Bog će nas zaštititi od sila tame i ne trebamo se ničega bojati: *“Jer On će te osloboditi od zamke ptičarske, od kuge pogubne. Svojim će te krilima zaštititi i pod njegova krila ćeš se skloniti... Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putima tvojim.”* (Psalam 91,3-4.11)

3. Magija u Bibliji i u svakodnevnom životu

Riječ magija znači nešto čarobno, nešto što vrlo uspješno djeluje na ljude da na iluzijama, odnosno na nestvarnom stanju imaju pogrešnu predodžbu, nestvarnu sliku svijeta. Najljepše čarobne, magične riječi su: *volim te, draga* ili *dragi, draga braćo i sestre, radujem se što te vidim, oprosti* i tako dalje. Postižu obostrani učinak ljubavi, uvažavanja i ostvarivanja pozitivnih međuljudskih odnosa. Sve lijepe riječi koje su u skladu s Božjim načelima i služe unaprijeđenju pozitivnih životnih vrijednosti i odnosa, obične su magične, odnosno važne lijepe riječi i rečenice.

Biblija nam nudi pozitivne vrijednosti: ljubav, oprost, poslušnost Bogu i roditeljima, poniznost, mir, pravu vjeru, umjerenost i vezanost uz Spasitelja i Otkupitelja Isusa Krista. Nasuprot tomu, Sotona i svijetovni ljudi nude nam negativne, izokrenute vrijednosti: mržnju, oholost, neposlušnost Bogu i ro-

diteljima, oholost i aroganciju, srdžbu, rat, proždrljivost, samodovoljnost – život po svojoj volji, volji psihe i tijela i po samospasenju. Kušnje i primamljivosti tijela često su prisutne, a većina ljudi su robovi prijevare koja se bjesomučno nudi.

Magija je najprisutnija u televizijskim emisijama, posebice u reklamama i glazbenim spotovima u kojima je izražena erotika, perverzija, agresija i hipnoza. U obliku optičke iluzije gledamo stvarnost ili destruktivniju nego što jest, ili uljepšanu i erotiziranu. Osobe izgledaju prekrasno, a u stvarnosti uopće nisu takve pa stječemo iluziju o nestvarnoj slici svijeta i priželjkujemo je za sebe. Takve emisije i kriminalistički filmovi nas programiraju, odnosno okužuju grijehom i iskrivljenim društvenim vrijednostima. Poistovjećujemo se s njima i postajemo onakvi kakvima nas žele demoni na čelu sa Sotonom. Sve što vidimo ili čujemo ostavlja tragove u našem umu pa se udaljujemo od Boga. Vrlo uspješno se izokreću vrijednosti spolnosti. Promiče se istospolni brak kao normalan osobni izbor. Istospolni brakovi se sve više legaliziraju, a televizija prenosi obrede takvih (crkvenih!) vjenčanja poznatih medijskih ličnosti. Mnoštvo mladih smatra da je to normalno i sve su skloniji homoseksualnosti i lezbijstvu. Homoseksualni odnosi su jedna od Sotoninih zamki da uništi mnoštvo ljudi, posebice mladih, koji su usto upali u zamku materijalizma.

Crna magija je ponajprije izvrtanje Božjega zakona i njezikanje Božje stvarnosti. To je povjerenje u nadnaravne sile i u mogućnost ostvarenja ciljeva koji su suprotni Božjoj volji. Crna magija uvijek ima negativan predznak. To je vjera u nadnaravno i mistično, ali i prakticiranje raznih tehnika nanošenja zla određenim osobama, što se nerijetko susreće, osobito u primitivnijim sredinama. Provodi se za osobni probitak, za zdravlje, u poslu, protiv osobnih neprijatelja i za prenošenja svojih problema na druge osobe. Crna magija ima više aspekata: od čaranja do uvjeravanja ljudi da čine nešto što ne smiju. Provodi se s pomoću raznih bajalica, obreda, prizivanjem mrtvih, gatanjem i izgovaranjem rečenica pogubog značenja, koje nas odvede daleko od Boga. Crna magija je ilegalna, no što se tiče crne magije u obliku pisanja ili izgovaranja

rečenica, ona je vrlo prisutna u svakodnevnom životu. Njome nas bombardiraju i preko javnih glasila. Postoji i bijela magija kojom se eliminira djelovanje crne magije. Obje se izvode pod djelovanjem demonskih sila. Razlika je samo prividna jer obje otvaraju vrata demonima da zagospodare ljudskom dušom.

Objasnit ćemo samo crnu magiju koja se provodi izgovaranjem određenih rečenica. Definirajmo još jednom crnu magiju: svaka rečenica koja utječe na ljudski razum da protivno Božjoj volji činimo nešto za što znamo da ne smijemo i ne trebamo činiti, jest crna magija. Što se zapravo događa? Ako netko u našoj blizini izgovori riječ *limun*, nesvjesno reagiramo tako da osjetimo kiselost u ustima. Izgovori li riječ *čokolada*, osjetimo slatkoću i poželimo je jesti. Bakterije i virusi su materijalne naravi. Izazivaju bolesti i ruše nam zdravlje. Postoje i kompjutorski virusi koji "ruše" postojeće korisne programe. Duhovne pak bakterije i virusi mogu prouzročiti duhovne bolesti, srušiti nam pravu i spasiteljsku vjeru koja jedino vodi u spasenje od okova ovoga svijeta. Bakterije i virusi crne magije imaju zadatak pobuniti nas protiv živoga i jedinoga Boga, da Mu ne budemo poslušni i da Ga ne štujemo kao Boga ljubavi, nego kao Boga straha koji nas stalno kažnjava.

Svrha je rečenica crne magije izazvati sumnju, otpor i pobunu. To su moćne rečenice čiji sadržaj mijenja naše mišljenje, čak i javno mnijenje čitave skupine, pa i čitave nacije. Iz povijesti znamo da su se mnogi vladari služili takvim magičnim rečenicama, a cijela nacija je postala poslušna čineći najgore stvari kojih se morala stidjeti kada se opametila. Ima slučajeva kada se rečenicama crne magije izaziva euforija ljubavi ako je to potrebno za neki cilj. Može izazvati i osjećaj ponosa i nacionalne uzvišenosti, čak i multinacionalne uzvišenosti, ali i osjećaj osobne ili nacionalne bespomoćnosti, podčinjenosti i beznada. U različitim slučajevima se različito nadzire um pojedinca, skupine i šire.

Najtragičnije je kada se čitava nacija dovede do toga da mrzi drugu naciju ili rasu. To može dovesti do kolektivne duhovne propasti cijele nacije, jer Bog neće uzeti nikoga tko nema čisto srce. Mržnja je najveći duhovni otrov, a u Mateju

5,8 Isus jasno kaže: *“Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati!”* Zaključak je jasan: u Božje kraljevstvo ne može ući nitko tko u srcu gaji mržnju.

Rečenice crne magije imaju čudnu moć da nam promijene mišljenje i volju pa činimo ono što drugi hoće. Zato i jesu magične i zato imaju magičan učinak. Biblija na mnogim mjestima govori kako Sotona, demoni, ali i ljudi djeluju na ljude da žive u suprotnosti s Božjim zakonima i da na kraju potpuno odbace vjeru u Božje postojanje. Sotona i njegovi demoni imaju cilj: da svi postanemo neposlušni Bogu. Nastoje nas stalno varati, zbunjivati i opsjedati. Najvažnije im je da posumnjamo u bit istine kršćanstva, a to je da je Isus Krist Bog koji je prinio sebe kao žrtvu na križu za naše grijeha i da je zatim uskrsnuo. Svaka rečenica koja isključuje Isusa iz Božje Osobe jest crna magija jer Biblija jasno govori da se spašavamo samo kroz Isusa.

Na samom početku Biblije nalazimo silne sugestivne rečenice kada Sotona opsjeda zmiju i preko nje lukavo progovara Evi: *“Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?”* U toj rečenici još nema elemenata crne magije i načelno sadrži istinu. Međutim, ta rečenica je vješta priprema za crnu magiju: uspostavlja se verbalni kontakt između zmije i Eve. Sotonin glavni cilj je uvući Evu u običan razgovor na elementima istine i postupno je zavesti. Eva se otvara i želi razgovarati. Objašnjava zmiji zašto im je Bog zabranio jesti plod sa stabla nasred vrta. Voće joj je primamljivo, ali ne vidi da se iza toga krije veliko lukavstvo, jer ne sumnja.

Tek u drugoj rečenici nastupa crna magija na elementima laži, kada zmija kaže Evi: *“Nećete vi umrijeti!”* To je silna rečenica koja gađa u psihu: Eva, neiskusna zbog naravi stvari početka života, bila je zatečena i u njoj se u samo jednom trenutku rodila sumnja u Božje zahtjeve. Zmija se vješto koristi Evinom zbunjenosti i zadaje joj duhovni smrtonosni udarac kazavši: *“... otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo.”* (Postanak 3,5) U toj rečenici su dvije magije, odnosno dvije sudbonosne laži koje do današnjih dana vladaju svijetom. Privlačno je biti moćan kao Bog, biti

Mu jednak. Tu se javlja uznositost i ushit zbog mogućnosti nadnaravnih moći. I konačan smrtonosni udarac koji je Evu potpuno hipnotizirao: “... *koji razlučuju dobro i zlo.*” Privlačnost te posljednje magije je potpuna: spoznat ćemo i ono što Bog želi i ono što ne želi, spoznat ćemo i dobro i zlo, i pravdu i grijeh. Što je to grijeh, što se sve može doživjeti, koja su uzbuđenja, koji užitci, koje opasnosti, koje posljedice? Sve je to fatalno privlačno i sve treba doživjeti. Tu je Eva potpuno slomljena te se odlučuje na neposlušnost Bogu.

Nakon spoznaje zla, koje je barem naizgled privlačno i želimo ga kušati, više nismo duhovno čisti i Bog nas takve ne želi u raj, odnosno u nebeskom kraljevstvu. Kada je Eva dala zabranjeno voće Adamu, on je istoga trenutka kušao. Eva i Adam su progledali i osjetili stid što su goli te su načinili pregače da zaštite svoju golotinju, premda u raj, nije bilo nikoga osim njih. Isprva su imali slobodan pristup Bogu, ali kada su ga izgubili, skrili su se među stabla u edenskom vrtu, jer su izgubili silu da bez griznje savjesti otvoreno gledaju u lice Božje. Očito je da su se spoznajom dobra i zla transformirali u neke druge ličnosti nego što je to bila Božja zamisao. To je i bio Sotonin cilj! Dakle, kao da nam netko instalira viruse u računalo i tako ga upropasti. Ne možemo se koristiti njime dok ne uporabimo softver za čišćenje virusa. To možemo usporediti i s otrovom: ako nam u čašu bistre vode netko ulije kap otrova, otrovat ćemo se unatoč tome što je voda prije toga bila čista. Sada je sva voda postala otrovna. Tako Sotona neprestano izmišlja nove prijevare i planove da bi zaoкупio pozornost ljudi. Moramo priznati da postiže velike rezultate.

Sada dolazimo do ključnih pitanja: Zašto je Bog dopustio zlo? Zašto je u edenskom vrtu postavio stablo spoznaje dobra i zla? Zar ne bi bilo bolje da ga tamo nije niti bilo? Eva i Adam ne bi zgriješili, a mi bismo bili u raj, i ne bismo imali problema koje danas imamo: ponajprije ne bismo morali ostarjeti i umrijeti. Zbog čega i čemu to? Znamo da je Bog savršen, da ne čini pogreške i da je ljubav. Pa zašto je onda dopustio da tijekom ljudske povijesti tako silno stradamo? Je li to neki test

ili kviz? Moramo li ipak osvojiti glavnu nagradu i za to se silno potruditi, ili bi bilo bolje da smo odmah dobili glavni zgoditak, a da se ne moramo potruditi?

Odgovor na ta neugodna pitanja nalazimo na prvoj stranici Biblije u 26. retku: *"I reče Bog: Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična..."*

Znači, Bog je odlučio stvoriti visokosposobna bića koja će imati sjajan razum, sposobnosti i mogućnost stvaranja. Zamislimo kakvu čast nam je Bog namijenio, koliku slavu, kakvo blaženstvo! U tome i jest ključni problem i rizik za Boga i nas. Ako smo tako napredni i možemo odlučivati, možda ćemo željeti istraživati i kušati i ono što nam je zabranjeno, odnosno ono što nije dobro za nas. I Bog je odlučio: ako sam vam dao toliku slavu, a vi me ne želite slušati, onda ću vam je oduzeti. Eva i Adam su izabrali neposlušnost Bogu. I ljudi u povijesti su izabrali neposlušnost Bogu, i mi danas odlučujemo hoćemo li Mu biti neposlušni. Bog nas je stvorio, a mi Ga ne slušamo. Kao da Ga nema, zanemarujemo Stvoritelja koji je stvorio sav svemir. Htjeli bismo činiti sva zla i grijeha, uživati u njima i optužiti Boga što starimo i moramo umrijeti. Jasno je da ne možemo imati veliku slavu, a biti prljavi i izopačeni, i to bez truda. Bog je tražio, a i danas od nas traži da Mu budemo poslušni i da se trudimo ne spoznati zlo jer zlo nije dobro za nas i vodi nas u propast. Takav je Božji zakon. Kome se to ne sviđa, sudjeluje u pobuni protiv Boga, a kazna za to je smrt. Tko ne sudjeluje u pobuni protiv Božjeg zakona, slijedi mu vječni život. Na nama je da odlučimo dragovoljno i s ljubavlju slušati Boga, a ne zato što smo tako programirani ili dresirani. Odlučujemo hoćemo li dragovoljno biti Božja djeca i živjeti po Njegovu Zakonu, ili ćemo biti buntovnici i živjeti po svojim zakonima zanemarujući Onoga koji nam je sve dao i koji nas je stvorio. Izbor je naš!

U Bibliji nalazimo zoran primjer rizika ljudskog odlučivanja. To je iskustvo židovskog kralja Šaula sa zazivačicom duhova (1. Samuelova 28,7-25). Iz toga primjera vidimo što se događa čovjeku koji nedovoljno sluša Božje savjete pa ide svojim putovima i na kraju se pokloni pred pobunjenim anđelom.

U očaju su mnogi skloni potražiti pomoć od duhova tame. Time konačno prekidaju vezu s Bogom, jer Mu se gade svi oni koji traže pomoć od pobunjenih ljudi i pobunjenih anđela.

Možda do takvog pada ljudskog roda ne bi došlo da se nije umiješao treći čimbenik duhovnog trokuta: Lucifer, razarajući element, Božji protivnik. On želi proširiti pobunu po čitavom svemiru. Ne možemo naći odgovore na sva pitanja. Sve što govorimo, a ne piše u Bibliji, može biti špekulacija i neistina. Mnoga naša pitanja nemaju smisla jer su rezultat naše pale naravi i ograničenosti koja je nastala izbacivanjem iz raja, jer otada više nismo na Božju sliku, umanjene su nam sve sposobnosti i svijest nam je sužena. Mudri smo samo kada navodimo ono što piše u Bibliji; u suprotnom riskiramo da izražavamo nedovoljnu ili pogrešnu istinu. Mnogo toga vidimo kao kroz maglu. Kada budemo u kraljevstvu nebeskom, razjasnit će nam se mnoge Božje tajne. *“Sada vidimo u ogledalu, nejasno, a onda ćemo licem u lice. Sad nesavršeno poznajem, a onda ću savršeno spoznati kao što sam spoznat.”* (1. Korinćanima 13,12)

Kako se danas crna magija očituje u našem životu? Sve vrví od različitih aspekata lažnih nauka i crne magije. Lažan je svaki duhovni nauk koji ne govori o Isusu kao o Otkupitelju i Spasitelju, a crna magija je svaka rečenica koja ciljano skreće ljude od držanja Božjeg zakona, sve ono što nas navodi da se ne uzdamo u živog Boga i ne ispunjavamo Njegovu volju. Crna magija je i svaka izgovorena laž radi zavodenja duša da idu kroz život po svojim naumima.

Lakše je reći što nije crna magija. Sve što nam govori Bog preko svojih proroka i apostola nije crna magija. Svima nama su najvažnije poruke koje nam je uputio Isus kada je boravio na našem planetu, a zapisane su u četirima Evandeljima.

Najgora moguća crna magija je uvjeravanje ljudi da Isus nije božanstvo i da nije uskrsnuo. Prozirna i bizarna književna uspješnica “Da Vincijev kod”, koji je zbog silne reklame postigao fantastičnu pozornost mnoštva ljudi, posebice onih koji nisu temeljiti vjernici, već površni štovatelji Boga – i istoimeni film – povukli su za sobom mnoge kolebljivce koje više privla-

či tama nego svjetlo. Time su dobili izliku da i dalje mogu živjeti u grijehu, jer navodno Isus nije uskrsnuo, niti je bio Bog, niti je Biblija od Boga. Čitava medijska prašina koja se silovito uskovitlala oko romana i filma, svjedoči da crnomagijska laž lako nađe uporište kod svih onih koje privlači grijeh. To se najviše odnosi na mlade ljude koji su željni proživjeti i kušati sve, pa i ono što je zabranjeno. Postoji mogućnost da i izabrana Božja djeca budu zavedena, dakle čak i oni koji štuju Boga i drže Božje zapovijedi, jer i u njihovim se srcima može roditi sumnja koju demoni mogu uvećavati dok ih duhovno ne slome. Takve osobe ne samo da više ne otvaraju svoja duhovna vrata prema Bogu, već se može dogoditi da ih zaključaju tako da Sveti Duh više ne može djelovati. Bit će sve više takvih pokušaja zbog prijevare da, kad Isus ponovno dođe u slavi, ako je moguće ne zatekne nijednog vjernika koji Ga čeka. Sile crne magije bit će toliko uspješne da će Bog iznenada prekinuti ljudsku povijest kako ne bi propali vjerni štovatelji Boga. Očito je da će se to dogoditi uskoro.

Evo nekoliko suvremenih rečenica koje su u svojoj biti crna magija:

- Religija je opijum za narode.
- Osnova svega je materijalizam, a duhovnost izvire iz materijalizma.
- Grijeh je privlačan, sladak i uzbudljiv.
- Slušati Boga je dosadno jer "nema adrenalina".
- Samo uzbudljiv život u grijehu je *mrak*.
- Meni nitko ne treba.
- Treba biti kao svi ostali i prilagoditi se okolini.
- Boga treba ostaviti na miru.
- Ne budi vjerski fanatik.
- Ne budi konzervativan.
- Ne želim ništa čuti o Bogu.
- Prokuni Boga.
- Moj Bog je novac.
- Biblija je staromodna.
- Ne shvaćaj Bibliju doslovno.

- Isus je bio samo Božji prorok.
- Isus nije uskrsnuo, oženio se Marijom Magdalenom.
- Nema Boga – ja sam bog i gospodar svoje sudbine.
- Daj ti meni sada da uživam, a baš me briga što će biti poslije.
- Predbračni odnosi su vrlo važni.
- Sloboda u braku je nužna.
- Istospolni brakovi su odraz demokracije i prava na izbor.

Sve te rečenice imaju negativan i sugestivan učinak na osobu koja ih izgovara i na osobu koja ih sluša. One su crna magija zato što nas mogu spriječiti u duhovnom razvoju i svu našu pozornost skrenuti s Boga na područja vlastitog interesa. Duh ovoga svijeta silnim nas reklamama svakodnevno sve više zarobljuje i navodi da činimo ono što je suprotno Božjoj volji, a po volji je palih anđela i ljudi koji mrze i ljude i Boga. Jedino Duh Božji spašava i vodi pravim putovima, ali samo kada Mu se pokorimo.

4. Zaštita od crne magije

Ljudi danas obilaze vračare, bijele magičare, svećenike različitih religija koji im prave neke zapise, hamajlije i napitke ne bi li ih oslobodili utjecaja crne magije.

Vjera u Isusa i molitva Isusu da nas sačuva i očisti najsilnija su sredstva za zaštitu od svih oblika crne magije. Molitvu možemo sročiti po svojem nahođenju, možemo čitati psalme, pjevati crkvene pjesme, čitati Bibliju. Tko je slab u vjeri, mora potražiti posrednika koji će se moliti za njega, najbolje svećenika kršćanske Crkve. Onaj tko je jači u vjeri, tko ima prisan odnos sa Spasiteljem Isusom Kristom, može na osami kleknuti, pogledati prema nebu ili zatvorenih očiju više puta uputiti Bogu kratke molitve:

- Bože, sačuvaj me od zla u meni i daj mi ljubavi.
- Isuse Kriste, očisti me od duhovnog smeća u meni.
- Isuse, poništi magiju u meni.

- Isuse Kriste, operi mi psihu i tijelo svojom krvlju.

Moramo jasno definirati problem i znati što želimo da nam Bog učini i u čemu da nam pomogne. I, što je najvažnije: molimo se samo Bogu i nikome više! Rituali nisu potrebni. Nikakve predstave, samo jednostavan i prislan odnos s Isusom. Molitva nas čisti od svega negativnog. Važno je moliti u vjeri da će nas Isus osloboditi. Molitve moraju biti silne, iz dubine duše i dugotrajne. Oslobađanje može trajati i danima, ali ne treba klonuti i obeshrabriti se. Isus želi vidjeti da smo odlučni, uporni i iskreni. Ako i dalje živimo u grijehu, taj proces će teško ići. Moramo priznati Bogu sve grijeha, ostaviti ih i obećati da ih više nećemo činiti. Ako nam molitva ne ide lagano, sami možemo napisati prikladnu molitvu Isusu na papiriću i staviti ga u novčanik. Kada god ga otvorimo, pročitajmo tu svoju molitvu, a to je kao da smo se zaista molili.

Krunski zaključak ove teme bio bi: crna magija djeluje na čovjeka samo ako on vjeruje u nju. Ako ne vjerujemo u nju, ne može nam ništa. Ako smo čvrsto utemeljeni u vjeri u Isusa Krista, nikakve sile nam ne mogu ništa jer nas štiti vrhovna nebeska sila. Sve ostale sile su ništa prema ljubavi i stvarajućoj sili našega Boga Isusa Krista. Zar to nije divno?

Četvrti dio: USMJERENOST PREMA BOGU

1. Prakticiranje kršćanske duhovnosti ili bogoštovlje

Isus Krist je Kralj kraljeva i Gospodar gospodara. (Otkrivenje 19,16). Ponovno će doći na naš planet, ali ne skromno kao prvi put, već u nebeskoj slavi koju ne možemo zamisliti. To je velika nada onih koji su Isusa prihvatili za svojega Gospodara i žive po Njegovom zakonu i načelima. Oni koji to nisu prihvatili i ugradili u svoj svakodnevni život, neće biti spašeni. Da bismo dobili milost od našega Gospodina i toga dana bili spašeni, moramo prije toga svakodnevno, u zajednici s Njim, usmrćivati i pokopavati svojega starog i grješnog čovjeka. To znači da trebamo vježbati duhovnost, ali ne iz navike, već iz ljubavi i potrebe da se što više družimo s Isusom i zbog želje da naš karakter bude što sličniji Njegovu karakteru. Zato nas u Luki 21,36 Isus upozorava i savjetuje riječima: *“Bdijte i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu onomu što se ima dogoditi i održati se pred Sinom Čovječjim.”*

U nekom selu na kršu bile su 24 kuće. Kada bi netko umro, članovima obitelji je trebalo i po nekoliko dana da u stijeni isklešu grob za pokojnika. Dotle bi se pokojnikovo tijelo usmrdjelo. Da bi riješili taj problem, mještani su se dogovorili da svaka kuća pravodobno iskleše grob u kamenu pa da pokojnika mogu odmah pokopati. To su i učinili. Ti grobovi su imali izvanredno veliku važnost u njihovim životima. Kada god bi pogledali u prazni grob, sjetili su se da bi svatko od njih mogao biti sljedeći pokojnik kojega će tu pokopati. Stalno im je bila na umu spoznaja o prolaznosti života, da će sve ionako proći i da nije svejedno hoće li umrijeti u vjeri kao pravednici ili kao grješnici. Na svim mještanima se mogla uočiti znatna

promjena u karakteru. Svi su mnogo više štovali Boga i redovito odlazili u seosku crkvu. Ti prazni grobovi u stijeni poslužili su zapravo tome da u njih svakodnevno pokopavaju svoju staru ružnu narav, bezvjerje i nemoral.

Biblija kaže da smo svi rođeni sa sklonosti prema grijehu, da smo, dakle, pod prokletstvom čim smo rođeni. Duhovno smo bolesni jer je naše tijelo jače od duha, jer živimo po izokrenutim vrijednostima i u kraljevstvu nečistih sila. Biblija kaže da se možemo iskupiti u Isusu Kristu, ali na tome planu treba nešto i raditi, treba uložiti trud da bismo u duhovni grob pokopavali svoje slabosti i grješne navike. Moramo se duhovno hraniti, a to možemo jedino duhovnom praksom. Prakticiranjem kršćanskih vrednota i druženjem sa svojim Otkupiteljem i Prijateljem Isusom Kristom, našim Gospodinom, uzimamo duhovnu hranu koja nas postupno preobražava. U iskopani duhovni grob time pokopavamo staru grješnu narav i izokrenute vrijednosti.

Neki ljudi misle da su dobri vjernici i da su im djela dobra. To može biti velika zamka, jer pitanje je što je to pred Bogom dovoljno dobro i koliko smo daleko od toga da budemo dovoljno dobri za Boga. Ni izdaleka ne smijemo biti zadovoljni svojim duhovnim stanjem. Mnogo je mudrije misliti da smo duhovno slabi i maksimalno se truditi da budemo mnogo duhovniji, mnogo bolji pred Bogom. Važnije je raditi na sebi i na svojem duhovnom stanju, negoli graditi materijalno oko sebe.

Poznavanje Biblije jako je dobro, ali samo znanje duhovnih istina nije dovoljno za spasenje. Znanje je intelektualno bogatstvo, a ako nema iskrenog i poštenog srca, znanje ne vrijedi ništa. I materijalno bogatstvo je dobro, ali ako se njime ne pomaže bližnjima i ne izgrađuje Crkva, niti ono ne vrijedi ništa jer bogatstvo ne vodi u spasenje. Za spasenje je bitno samo bogatstvo na Nebu koje u svakodnevnom životu skupljamo i odašiljemo na Nebo.

Svakodnevno moramo odvajati vrijeme za komunikaciju s Bogom. Odvajanje vremena za posebnu komunikaciju s Bogom jest bogoštovlje. To je vrijeme kada barem na trenutak prestajemo s radom ili nekom drugom aktivnošću i predajemo

se slavljenju i obožavanju Boga. Takvo prakticiranje duhovnosti je proces kojim se usmrćuju grješne težnje tijela i djelovanje nečistih sila. U Efežanima 1,19 piše: “... *koliko je u nama koji vjerujemo izvanredno velika njegova snaga koja odgovara djelotvornosti silne moći njegove.*” Ako je ta snaga stvorila vrelo Sunce i sve druge zvijezde, kolika je naša prednost ako dragovoljno otvorimo vrata svojega uma i srca toliko velikoj sili! Oslanjajući se na Božju snagu, u nama se događaju čuda te postajemo velikani vjere i čistoće. To je proces i borba koja traje do konca našega ovozemaljskog života. Taj duhovni proces ne smije se prekidati, jer postoji opasnost da se vratimo na prijašnje stanje duhovnosti. Čitavoga života trebamo duhovno pobjeđivati.

Duhovnost možemo prakticirati na osami, ali duhovni život možemo prakticirati i usred svakodnevnih aktivnosti te svakodnevno popravljati svoje duhovno i psihotjelesno stanje. Naš osobni trokut – tijelo, psiha i duh – mora biti u skladu, moraju biti razvijene sve tri dimenzije. Bez duhovnog razvoja ostale dvije dimenzije nemaju smisla. Tijelo i psihi dobivamo po roditeljima. One nas ne vode u spasenje. Ako ga dovoljno razvijemo, u spasenje nas vodi samo duh koji je od Boga, jer znatno odstranjuje, čak i onemogućuje prevlast tijela i psihe. Kada Boga štujemo u mislima, pred drugima i svojim djelima milosrda, mi se mijenjamo, doživljavamo duhovnu preobrazbu i u sebi rušimo duhovne i psihičke zidove i utvrde umišljenosti da smo pred ljudima i Bogom dovoljno dobri. Rušimo i zidove ravnodušnosti prema svojem duhovnom stanju i duhovnom stanju ljudi koji nas okružuju. Rušimo i opake etničke, kulturnološke i vjerske zidove predrasuda prema drugim ljudima koji, kao i mi, tragaju za Božjom milošću. Tako priznajemo potpunu ovisnost o Isusu po kojemu se jedino možemo spasiti, postati aktivni i vatreni vjernici i biti zauvijek s Njim.

Duhovnosti možemo prakticirati na više načina, primjere:

1. Mislima na Boga i na sve ono što je zapisano u Bibliji (na uzore Abrahama, Mojsija, Davida, Josipa, Daniela, Pavla, Isusa), bilo gdje i u bilo kojoj prilici, bezbroj puta na dan. U

prirodi, možemo razmišljati o tome kako je Bog sve lijepo i svrsishodno stvorio. Na groblju i pogrebu možemo razmišljati o tome da je život prolazan, da ništa nećemo ponijeti sa sobom na Nebo, da se ne trebamo previše brinuti zbog ovozemaljskih problema i odlučiti da ćemo živjeti u još većoj vjeri.

2. Tijekom dana, kad imamo potrebu družiti se s Isusom, možemo bezbroj puta u sebi, onoliko koliko nam je milina, pomisliti na najsvetije biblijske riječi:

- Isuse;
- Isuse Kriste;
- Isuse Kriste, Gospodaru moj;
- Isus je ljubav;
- Božja ljubav ispunjava moju dušu;
- Moj Prijatelj je Isus;
- U Isusu je sigurnost;
- Gospodine, moj premili Spasitelju i Bože.

To je kao kada zaljubljen čovjek kaže: "Volim te", a da pritom ništa ne traži. Naprotiv, ima samo potrebu izraziti osjećaje riječima. Tako i mi: mislimo na Isusa ništa ne tražeći. To nije uzaludno spominjanje Božjeg imena, već potreba srca. Jednostavno imamo potrebu misliti na Isusa, biti u prisnoj zajednici s Njim. Čim pomislimo na Isusa, to je kao kada sunce iziđe iza tamnog oblaka, osvijetli nas i ugrije nam dušu. Time Isusu otvaramo duhovna vrata svojega srca. On ulazi kroz njih i prebiva u nama. Naša duhovna vrata imaju sklonost da se sama zatvore pa moramo često pomisliti na Isusa i iznova Mu ih otvarati. Isus je u nama samo kada su naša duhovna vrata otvorena. Uvijek, tijekom cijeloga dana trebamo misliti na Isusa. Vježbajući takvo stanje, ono nam s vremenom postaje normalno i onda se može reći da smo stalno zagledani u Isusa, sa stalno otvorenim duhovnim vratima svojega srca.

3. Duhovnost možemo prakticirati i molitvama koje mogu trajati kratko, u sebi ili naglas, više puta na dan, na svakom mjestu i u svim situacijama. Molitve mogu biti:

- Bože, oprosti mi;
- Isuse, pomози mi;
- Isuse Kriste, očisti mi srce;
- Isuse, budi sa mnom;
- Isuse, daj mi snage;
- Isuse Kriste, daj mi ljubavi;
- Isuse, daj mi da budem zdrav;
- Dragi Isuse, neka slava Tvoje milosti obasja moj život;
- Dragi Isuse, budi na svim mojim putovima.

4. Duhovnost možemo praktimirati dužim molitvama nasamo, za sve probleme koje imamo, barem jednom ujutro i navečer. Trebamo tražiti “kraljevstvo Božje”, a sve ostalo će nam se nadodati. (Matej 6,33) Pritom trebamo imati na umu da su najsilnije takozvane posredničke molitve, molitve za druge. Bog najviše voli kada se molimo za druge, a osobito voli kada se molimo za osobe koje nam nisu sklone. Trebamo moliti, čekati i dalje uporno moliti i biti sigurni da će nam Bog ispuniti molitvu kada On to odluči.

5. Duhovnost možemo praktimirati praštanjem. Praštanje je predvorje ljubavi, preduvjet ljubavi. Ako nekome ne oprostim, ne možemo ga niti voljeti i time gradimo zapreku prema Bogu. Ne smijemo nikoga ne osuđivati, jer svi imamo određenih problema i nedostataka, već samo praštati. Osveta je Božja, a ne naša. Svaki dan trebamo vježbati sposobnost praštanja. Najbolji način je tražiti od Boga da nam podari ljubav, jer ljubav najlakše sagorijeva mržnju. Vježbajući praštanje, postajemo ljubav kao što je i Bog ljubav.

6. Duhovnost možemo praktimirati čitanjem Biblije po redu ili po nekom sustavu ili bez ikakvog sustava, tako što slušamo što nam Bog ima reći o našem duhovnom životu. Čim vidimo da smo u lošem duhovnom stanju, s negativnim mislima i emocijama, trebamo se duhovnošću odozgo liječiti čitanjem Psalama i Evandelja. U Psalmima i Evandeljima nalazimo cijeli svoj život, sve radosti, razočaranja i utjehu. Razmišljamo o onome što smo pročitali.

7. Duhovnost možemo prakticirati čestim zahvaljivanjem Bogu za sve ono što nam je učinio ("Hvala Ti, Bože!"). Time priznajemo Božje vodstvo i duhovno mekšamo. To činimo u molitvi, ali i u svim radnim i drugim aktivnostima, a cilj nam je ostvariti tijekom dana što više duhovnih komunikacija s Bogom.

8. Dolaskom u crkvu na bogoslužja prakticiramo duhovnost, jer u crkvi je nazočan Isus Krist koji blagoslivlja svakoga tko dođe u Njegov hram i ispunjava srca ljubavlju i blagoslovima. Sokovi života po Svetom Duhu tada obilno teku i ispunjavaju našu dušu.

9. Duhovnost prakticiramo davanjem darova crkvi, desetinom, izgradnjom i uređivanjem crkvenih prostorija, jer time istjerujemo iz sebe grijeh škrtosti i samoživosti. To sve mora biti iz srca, iskreno i bez žaljenja, što je duhovna zrelost.

10. Aktivnošću i radom u crkvi u raznim službama i odborima, prema darovima koje nam je Bog dao, također prakticiramo duhovnost. To sve radimo za Boga da što bolje uspije Njegov plan spašavanja, čime zapravo i sami sebe spašavamo jer se takvim aktivnostima vrlo dugo i prisno družimo i sjedinjujemo s Bogom.

11. Duhovnost možemo prakticirati aktivnošću u molitvenoj skupini u crkvi ili u skupini prema mjestu stanovanja ili po dobi. Nakon aktivnosti u molitvenoj skupini osjećamo duhovno preobraženje. Svoj problem možemo izložiti molitvenoj skupini, što će biti osnova za molitve cijele skupine. Molimo se i za druge, što je osobit blagoslov. Iz osobnog iskustva smatram da je najbolje ići na molitveni sastanak sredinom tjedna, usred tjednih poslovnih aktivnosti, tako da osvježimo vjeru i svoje duhovno stanje. Nakon toga postajemo veseli jer se Sveti Duh obilno uselio u nas.

12. Duhovnost možemo prakticirati propovijedanjem Radosne vijesti ljudima u susretu na bilo kojemu mjestu, jer tada predstavljamo Isusa na ovoj Zemlji. Radimo kao Njegovi po-

magači u širenju Radosne vijesti, što rezultira našim velikim duhovnim napretkom. Prije propovijedanja uvijek se trebamo pomoliti Bogu da On kroz nas govori, i nikada ne smijemo tražiti svoju slavu, već samo slaviti Boga.

13. Duhovnost možemo prakticirati umjerenošću u radu, jelu i drugim materijalnim aktivnostima, pri čemu ulažemo trud da naše tijelo bude častan hram Duha Svetoga. Prejedanje i pomodarstvo okolnog svijeta moramo izbaciti iz svojega kršćanskog života. Isus je na ovoj Zemlji bio umjeren i skromna Osoba. Mi trebamo vježbati neugađanje tijelu u jelu, piću i ukrašavanju. Svakoga dana trebamo prakticirati i tjelesne aktivnosti, tjelovježbe, lagano trčanje ili rad u vrtu, čime se poboljšava fiziologija tijela i umiruje psiha. Ako to svakodnevno prakticiramo, u našem zdravom tijelu bit će i zdraviji duh.

14. Duhovnost možemo prakticirati poniznošću i skromnošću u svim prigodama, onako kako je živio Isus. Ne smijemo se bahatiti i biti oholi i umišljeni, nikada ne smijemo misliti da smo dobri i pametni. Ako mislimo da smo dobri i pametni, bolji od drugih, zatvorili smo Isusu svoja duhovna vrata i živimo u iluziji koja je pogubna za naše duhovno stanje. Čim uočimo da smo tašti ili oholi, hitro se molimo Bogu da nas oslobodi toga negativnog duhovnog i psihičkog stanja.

15. Duhovnost možemo prakticirati poštenim životom, plaćanjem računa i vraćanjem dugova, jer to je na slavu Božju. Moramo ispunjavati ono što smo drugim ljudima obećali i čvrsto držati svoju riječ. U suprotnom sramotimo Boga pred drugim ljudima koji znaju da smo vjernici. Ako svojim primjerom, svojim kršćanskim životom ne slavimo Boga, još više udaljujemo druge ljude od Boga. Zato će Isus, kada ponovno dođe, mnogima reći da ih ne poznaje.

16. Duhovnost možemo prakticirati djelima milosrđa, utjehom ožalošćenima, usamljenima, bolesnima i svima koji imaju neku potrebu. To je kao da sve to činimo Isusu. Budimo poput anđela koji stalno slave Boga i u Njegovoj su službi. Što više dajemo, i materijalno i duhovno, svima kojima je to

potrebno, to više duhovno dobivamo, jer time skupljamo blago na Nebu.

17. Duhovnost možemo prakticirati razvijanjem sklada u obiteljskom, radnom i susjedskom okruženju. To prakticiranje kršćanstva je najteže od svega, jer s najbližima provodimo najviše vremena, a to je najveći kamen spoticanja. Ako u domu i na radnom mjestu možemo biti dobri kršćani, možemo i na drugim mjestima. Bližnjima treba praštati, poklanjati im osmijehe i lijepe riječi. Praštanje je preduvjet za skladne obiteljske odnose i treba ga svjesno često primjenjivati. U svakoj obiteljskoj ili radnoj situaciji trebamo što žurnije pomisliti na Boga i kratko se pomoliti Isusu za nazočne da im podari mir, slogu i ljubav. Ljubav se očituje kroz davanje. Lijepo je pozdravljati se rukovanjem s bližnjima u obitelji, u susjedstvu, na poslu i u crkvi i izgovarati želje za Božjim blagoslovom, jer se time hitro uspostavlja kvalitetna komunikacija između ljudi, sve na Božju slavu.

18. Kada imamo zdravstvenih problema ili su bolesni naši bližnji, duhovnost možemo prakticirati molitvama Bogu da iscijeli sve naše bolesti. Kada Boga molimo za ozdravljenje, budimo uporni u molitvama sve dok nas Bog ne usliša. Pritom Bogu zahvaljujmo za svako dobro zdravlje. Trebamo vjerovati da nas Isus iscjeljuje, da nam zdravlje od Njega teče i da smo zbog Božje milosti zdravi. Trebamo izbjeći svaku pomisao da nešto činimo svojom snagom, jer samo nas vjera ozdravlja.

Practiciranjem duhovnosti, odnosno kršćanstva po uzoru na Isusa Krista kojega je vodio Sveti Duh, prepuštamo se vodstvu Svetog Duha koji nas duhovno hrani usmrćujući našu grješnu narav (oholost, umišljenost, ravnodušnost, psovke, srdžbu, bijes, zavist, svade, depresije i sve drugo). Isus je rekao da ćemo se poznati po plodovima. Ako se u obitelji, na poslu i u susjedstvu očituju plodovi Duha, to će biti i najbolje svjedočanstvo pred Bogom. Ljudi oko nas moraju zapaziti da smo poštteni i bez grijeha, da volimo Boga i ljude. To će biti i znak da smo dragovoljno otvorili duhovna vrata svojega srca Isusu

i dopustili Svetom Duhu da nas preobražava, čisti i priprema za veliko slavlje povratka u Božje kraljevstvo. Tako se družimo s Isusom kao s velikim Prijateljem, i to svakoga dana. Što više, to bolje. Prakticiranjem duhovnosti u Isusu Kristu naša duhovnost jača i osposobljujemo se po Duhu Svetome da shvatimo koja je *“širina, dužina, visina i dubina”* Kristove ljubavi. (Efežanima 3,18.19)

Da je Isus danas na našem mjestu, bio bi ljubazan, prašao bi, bio bi pun ljubavi prema svakome, pomagao bi, pošti-vao propise, propovijedao, molio bi se: ukratko, po cijeli dan bi prakticirao kršćansku duhovnost. Ugledajmo se i mi na Nje-ga i prihvatimo Njegove vrijednosti življenja. U Psalmu 105,4 piše: *“Tražite Jahvu i njegovu snagu, tražite svagda njegovo lice!”* Biti prijatelj s Isusom znači imati Suradnika koji preko Svetog Duha moćno djeluje na naš duhovni život i štiti nas kao svoju djecu. *“Svi su oni koje vodi Duh Božji sinovi Božji.”* (Rimljanima 8,14)

2. Prakticiranje kršćanske meditacije

Neki ljudi žele provesti određeno vrijeme meditirajući o Bogu jer imaju takvu duhovnu potrebu. Oko nas je velika žurba, svi su manje ili više nervozni, neki su bahati i agresivni. Mnogi ljudi su svjesni da su u stresovima i životnim problemima, a čuli su da je meditacija učinkovita. U sveopćem nemiru i metežu žele živjeti u miru. Ne usuđuju se otići na tečaj prakticiranja neke istočnjačke ili neke druge meditacije, jer se boje da je to u suprotnosti s njihovim vjerskim uvjerenjem, s kršćanstvom. A zašto bismo na nekom tečaju naučili neku stranu riječ koja nam ništa ne znači kada u Bibliji imamo toliko lijepih riječi koje imaju veliku duhovnu vrijednost i mnogo nam znače u međuljudskim odnosima? Trebamo naći vremena, najmanje dvaput dnevno, jednom ujutro i jednom popodne ili navečer, i biti na osami, sjesti, zatvoriti oči, opustiti se i u mislima uploviti u božansku stvarnost i iscjeliteljsku silu.

Zašto u mislima ne bismo jednostavno zazivali Spasitelja, Isusa Krista, kada Ga već poznajemo i imamo, ili u sebi ponav-

ljali svete riječi kojih u Bibliji ima u izobilju i to prakticirali kada god hoćemo i koliko god hoćemo? Kada nas obuzme depresija, očaj, strah, tuga, sumnja, umor, kada osjetimo nesigurnost ili nedostatak životne snage, trebamo se u sebi, u mislima, okrenuti i usmjeriti prema nebeskoj sili. Tada se naše misli i osjećaji okreću od negativnih zemaljskih aspekata prema pozitivnim duhovnim i Biblijskim aspektima života. Takvim posebnim načinom bogoštovlja ubrzo možemo znatno popraviti svoje psihičko i duhovno stanje i dobiti životnu snagu. Tko god zazove Božje ime, spasit će se – poručuje nam Bog. Pa zašto Ga onda ne bismo zazivali i ponavljali Njegovo ime kada god imamo potrebu? Kada nekoga volimo, želimo često ponavljati njegovo ime i na njega misliti dan i noć. Usmjerenost prema nebeskim vrijednostima može biti samo dobra, jer ovakvim specifičnim načinom prakticiranja duhovnosti svi problemi, stresovi i negativnosti što su se nakupile u nama mogu iščeznuti.

Naša duša prirodno teži Stvoritelju i čisti se u zajednici s Njim. To ne treba biti mehanički i površno, niti po tradiciji i obredu. Mora biti iz srca, dubinski, iz vjere i iskrenog odnosa s Bogom, iz potrebe za mentalnim druženjem s Njim i potpune vjere da nas Bog čisti od sveg duhovnog smeća u nama čim pomislimo na Njega. Stalnim ponavljanjem Božjeg imena duboko u duši zapravo se molimo oživljavajući svoj duh. To pozitivno utječe i na našu podsvijest da se očisti od svih potisnutih emocija. Stvaraju se nove navike i popravljaju se naše misli i ponašanje.

Bog želi da Mu se molimo u duhu. U Ivanu 4,23.24 piše: *“Ali dolazi čas – i već je tu – kad će se pravi klanjaoci klanjati Ocu u duhu i istini...”* To znači da ne moramo izgovarati riječi da nas drugi ljudi čuju, nego od srca i iskreno u mislima zazivati, izgovarati svete riječi i molitve. *“Misli na nj na svim svojim putovima, i on će ispraviti tvoje staze.”* (Izreke 3,6) Moramo se često sjetiti Boga da bi se pri svakoj neočekivanoj kušnji naše misli usmjeravale k Njemu, kao što se magnetna igla spontano usmjerava prema sjeveru ili cvijet prema suncu. Kada pomislimo na Boga, događaju se dvije dobre

stvari, dva duhovna procesa: pri pomisli na Boga ponizujemo se i otvaramo Mu duhovna vrata, a onda Isus ulazi kroz njih u nas i pomaže nam, daje svoju silu za iscjeljenje.

Najfinije i najsvetije riječi su *Isuse* ili *Isuse Kriste*. Počinjemo tihim šaputanjem, sve tiše te onda u mislima zazivamo Boga. U Mateju 6,7 piše: *“Kada se molite, ne izgovarajte isprazne riječi kao pogani, koji umišljaju da će biti uslišani zbog svoga nabranjanja.”* To treba biti najtiša molitva ili radošno zazivanje Boga da nam pomogne, da nas promijeni i prosvijetli, a ne formalno, mehaničko i puko ponavljanje svetoga imena ili rečenica. Zazivanje Isusa treba izvirati iz našega srca, mora biti prožeto našom ljubavi, vjerom i željom da se mijenjamo na slavu Bogu. Nije to ritual, to je tiho druženje s Isusom, pozivanje da On učini ono što mi ne možemo. U duhu Mu šapćemo kao bliskom Prijatelju koji je tu, s nama. Kada u mislima izgovorimo ime Isusovo, to je kao kada malo dijete pruža ruku roditelju da mu pomogne. Kada pomislimo na Isusa, to je kao da smo Ga dodirnuli. Čim uočimo da Isusovo ime ponavljamo bez radosti, potrebe i smisla, trebamo prestati. Kršćanska meditacija mora biti svojevrsna molitva. Te riječi su najkraća molitva i otvaranje našega srca Isusu. On očekuje naš iskren odnos, molitvu iz srca, šapat iz duše, a ne samo formalno, s usana. Tek kroz takav iskren odnos možemo primiti nebesku silu Svetog Duha koja nas umiruje, pročišćava i mijenja.

Isus čini ono što mi ne možemo. Ne očekivati ništa, ne očekivati poboljšanje psihičkog stanja, nego znati i vjerovati da Isus istoga trena popravlja naše stanje, da kosi korov u nama. Kada uspostavimo kontakt s Isusom, postupno stupamo u područje mira. *“U smirenu uzdanju snaga je vaša.”* (Izaija 30,15 Ako smo uznemireni, ne možemo ispravno odlučivati. Zato nas apostol Pavao poziva: *“Bez prestanka molite!”* (1. Solunjanima 5,17) da bismo imali mir. U svakodnevnim aktivnostima imat ćemo nemir, ali ako mislimo na Isusa, u Njemu ćemo imati mir. Ako ne odmah, onda ubrzo, jer ćemo osjetiti borbu između dobra i zla, a onda će nastupiti duhovno stanje mira, kao jezero bez daška vjetra. Isus je s nama kada god

pomislimo na Njega, a to možemo bezbroj puta na dan. “*Bez prestanka molite!*” (1. Solunjanima 5,17)

Kada u mislima ponavljamo: *Isuse* ili *Isuse Kriste*, ne trebamo gledati u sebe i obazirati se na tijelo. Neka tijelo čini što god hoće, neka traži, neka dosađuje, neka ima senzacije kakve god hoće. Trebamo ga ignorirati, ne pratiti nikakve procese u njemu, nego sve prepustiti Bogu i u mislima ponavljati: *Isuse, Isuse, Isuse!* Kada ignoriramo tijelo, grijeh i stresovi u njemu udaraju u prazno, pa kada više ne mogu gospodariti tijelom i umom, smalaksaju. Ako nam dolaze uznemiravajuće misli ili emocije, ne trebamo se baviti njima, nego samo strpljivo i uporno u mislima ponavljati: *Isuse Kriste, Isuse Kriste, Isuse Kriste!* Ne razmišljamo o sebi, ne analiziramo senzacije niti kome govorimo o tome. Odvrćamo pogled od sebe, ne gledamo svoju mračnu stvarnost, gledamo samo Isusa. Razmišljamo samo o Spasitelju, ne puštamo Ga i tako postajemo slobodni u Njemu. Ako u mislima ponavljamo: “*Isuse Kriste, daj mi ljubavi!*”, možemo osjetiti reakciju jer će ljubav istjerivati mržnju i nesnošljivost koja se nakupila u nama te su moguće i fizičke reakcije. Čestim druženjem s Isusom uvježbavamo se u nakani da Mu budemo što sličniji, jer se oslobađamo svega što nije na slavu Božju. Više se ne bavimo svojim nesavršenim mislima, već u nama govori Sveti Duh. U toj tišini duše možemo spoznati Njegovu volju i provoditi je u životu.

Ostale svete riječi i svete rečenice mogu biti:

- Božja ljubavi.
- Isuse, volim Te.
- Isuse Kriste, Gospodaru moj.
- Gospodin moj i Bog moj.
- Isuse, daj mi ljubavi.
- Isuse, oprosti mi.
- Isuse, daj mi istinu.
- Isuse, donesi nam slogu.
- Isuse, daj mi vjere.
- Isuse, očisti mi srce.
- Isuse, pomози mojoj nevjeri.

- Isuse, daj nam radosti.
- Bože, daj mi utjehu.
- Isuse Kriste, očisti me.
- Isuse, daj mi svoje snage.
- Isuse, ozdravi me.
- Gospodine Bože.
- Oče pravedni.
- Oče, gospodaru Neba i Zemlje.
- Isuse, daj mi svoj mir.
- Isuse Kriste, uđi u mene.
- Budi volja Tvoja.
- Božja dobrota.
- Bože, budi mi milosrdan.
- Sačuvaj me od zla u meni.
- Sačuvaj me od zlih ljudi.
- Sačuvaj me od zlih anđela.
- Bože, oprosti mi grijehе.
- Gospodine Isuse Kriste, smiluj se meni grješniku.
- Božji mir.
- Gospodin je Pastir moj.
- Moj Prijatelj je Isus.
- Moj Bog je ljubav; volim Isusa.
- Božja ljubav ispunjava moju dušu.
- Gospodine Bože, želim Ti biti poslušan.
- Isuse, Isuse, budi što više u meni.
- Odlučio sam slijediti Krista.

Svatko može izabrati svete riječi i molitve te ih mijenjati tijekom duhovnog opuštanja. Važno je misliti, podsjećati se i u mislima zazivati Boga sa željom da nam popravi psihotjelesno stanje. Nakon desetak minuta prakticiranja ujutro i popodne osjetit ćemo mir. Napetost će biti znatno smanjena jer smo bili s Isusom. Krvni tlak će se sniziti i poboljšat će se čitava fiziologija u organizmu. Postajemo srdačniji, ljubazniji, oslobođeni srdžbe, gnjeva, zavisti, ljubomore i nezadovoljstva. Sve to je čudo koje je učinio naš Gospodin i Gospodar Isus Krist koji je svojim Duhom oko nas i u nama samima i samo

čeka da Ga na bilo koji način zazovemo. Ako nemamo dovoljno vremena, meditirajmo barem nekoliko trenutaka. Bog će nam dati svoj mir pa ćemo reagirati drukčije nego što bismo reagovali da nismo pomislili na Isusa. Bogu je najvažnije da pomislimo na Njega. Nije mu važno vrijeme, jer On zna što nam treba i prije nego što pomislimo na svoje probleme i zazovemo Ga. Bog zapravo traži da puno i svakodnevno mislimo na Njega i molimo Ga, a to piše u Luki 18,1: *“Iznese im zatim usporedbu o tome kako uvijek treba moliti i nikada ne klonuti.”* U svakodnevnim situacijama, što god radili, možemo u mislima barem jednom radosno uskliknuti: “Isuse” ili “Isuse Kriste” ili “Isuse Kriste, pomози mi!” Čim to učinimo, kroz tu životnu situaciju prolazimo zajedno s Isusom i reagirat ćemo onako kako bi On reagirao. Čim pomislimo na Isusa, On nam daruje razum, mir, radost i zdravlje. *“Ostavljам vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje...”* (Ivan 14,27)

Ako izgubimo smisao zazivanja ili molitve, ako to činimo mehanički i bez smisla ne uspijevajući misliti na Boga, najbolje je odustati od kršćanske meditacije. U mislima možemo ponavljati jednostavne riječi: mir, sreća, ljubav, istina, razum, dobrota, praštanje, milosrđe, pravednost, suosjećanje, čisto srce, svemir, vječnost, blaženstvo.

Nakon ponavljanja tako lijepih riječi osjetit ćemo poboljšanje u duši. U nama može prevladati ljubav i mir jednostavno zato što imamo pozitivne i svete misli. Te lijepe svete riječi možemo u mislima ponavljati svakih desetak sekunda ili onako kako nam odgovara.

3. Praktični primjeri molitve

Mnogi ljudi danas posjećuju lječilišta – toplice, kupke s toplom ljekovitom vodom, a neki odlaze u planine, u takozvane zračne kupke ne bi li se okrijepili i popravili svoje psihičko i tjelesno zdravlje. Ali postoji i biblijsko lječilište kojim možemo okrijepiti dušu i naći ohrabrenje za buduće dane koje moramo provesti dok smo još u ovome duhovno izgubljenom

svijetu, u “dolini suza” u kojoj stalno imamo nekih problema. Znanost je dokazala moć molitve pri izlječenju mnogih bolesti. Kada se molimo Bogu, kada čitamo Njegove svete riječi napisane u Bibliji i činimo djela milosrđa, duhovno se liječimo i popravljamo svoje duhovno stanje. Najvažnije je to činiti ujutro i navečer, po desetak minuta, svakoga dana i u svakodnevnim situacijama.

Molitva je razgovor s Bogom. Kada molimo, govorimo Bogu. To je duhovnost prema gore. Kada čitamo tekstove iz Biblije, Bog govori nama. To je duhovnost odozgo ili duhovna hrana od Boga. Molitva je disanje duše. Kao što čovjek bez disanja umire, i duhovni čovjek bez molitve duhovno umire i postaje samo fizička osoba bez duhovnosti. Bez molitve smo duhovno mrtvi. I Isus je, dok je bio na našem planetu, živio životom molitve: *“Rano ujutro, dok je još bio mrak, ustade, iziđe te ode na samotno mjesto, i tu je molio.”* (Marko 1,35) Možemo moliti molitvu Očenaš, ali nam ona može poslužiti kao osnova za sve druge molitve, tako da naša molitva može trajati i vrlo dugo.

Bez molitve smo duhovni invalidi. Ako jedan dan provedemo bez molitve, taj dan ćemo biti ograničenih duhovnih sposobnosti. Molitva pročišćuje mozak, kao kada dimnjačar pročisti dimnjak pa onda bolje “vuče”. U mozgu se nakon molitve događaju drukčiji procesi nego prije molitve pa reagiramo pozitivno prema bližnjima. Možemo dobro poznavati Bibliju, ali kada se nađemo u teškoj situaciji ili problemu, sve možemo zaboraviti i reagirati kao čovjek koji nije vjernik. To se posebice događa kada smo nezadovoljni i frustrirani pa sami nastojimo riješiti probleme. Tada učinimo razne grijehe i ne riješimo probleme. Ali da smo se sjetili Boga i molili Ga da bude s nama i da nam pomogne, stvari bi se svakako drukčije razvijale.

U stresnim situacijama nastojimo sami riješiti konflikt, umjesto da zamolimo Isusa da On intervenira. On čeka da Ga pozovemo. Ako Ga ne pozovemo, On i dalje stoji, kuca na vrata našega srca i čeka. Kada nemamo novca, kada nemamo ljubavi, kada smo usamljeni i zaboravljeni, nezadovoljni, bole-

sni, kada imamo problema u braku ili s djecom, kada dijete plače – zovimo Isusa i molimo Ga da nam pomogne i oslobodi duše svih nazočnih osoba od tjeskobe.

Isus je u Evandelju po Marku 11,24 rekao: *“Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam.”* To je kratka, ali vrlo sadržajna izjava. Možemo nešto tražiti od Boga, ali moramo i vjerovati da smo to već primili, a ne moliti nešto i misliti da nam to Bog neće ispuniti jer nema vremena za nas i možda nas ne želi uslišati. Bog uvijek ima za svakoga vremena i strpljenja jer Njegove su moći beskonačne. Ne trebamo se oko toga brinuti.

“Molite i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se! Jer svaki koji moli, prima; tko traži, nalazi, i tko kuca, otvara mu se.” (Matej 7,7.8) Bog je naš nebeski Otac i ima tisuće načina da nam pomogne, čak i onda kada uopće ne vidimo rješenje. Bog ima melem za svaki naš psihički problem, za svako slomljeno srce. Bog neće ispuniti svaku molitvu ako zna da to za nas nije dobro. Katkad ne reagira odmah, jer kada bi uvijek odmah reagirao, svi bi iz interesa postajali vjernici. Često moramo vrlo dugo i ustrajno moliti da bi nas Bog uslišao.

Ali da bi nas Bog uslišao i ispunio molitve, moramo Mu priznati grijehe i moliti Ga da nam ih oprost. Još je važnije ostaviti ih, za što nam je potrebna Božja pomoć. To je ključ za pristup Bogu da bi nas uopće saslušao, oprostio nam grijehe i očistio nas od psihičkog smeća koje se ukorijenilo u nama. *“Kušajte i vidite kako dobar je Jahve: blago čovjeku koji se njemu utječe.”* (Psalam 34,9)

Isus traži da molimo Boga u Njegovo ime, jer je On dao svoj život, prolio svoju krv za nas i time nas otkupio. Kada god molimo u Isusovo ime, Njegova nas krv čisti od svake nečistoće te postajemo sve bolji. *“Ma što me zamolili u moje ime, ja ću to učiniti.”* (Ivan 14,14) Isus, Sin Božji, molio se katkad i cijelu noć. Bio je u svim kušnjama kroz koje i mi prolazimo. Zato nas razumije i spreman je stalno biti s nama i pomagati nam, ali samo kada Ga molimo za pomoć. Teško je biti u takvom duhovnom stanju da se možemo odmah potpuno po-

svetiti dubinskoj molitvi. Moramo se prethodno pripremiti čitanjem Biblije i razmišljanjem o onome što smo pročitali. Za molitvu se možemo pripremiti i pjevanjem duhovnih pjesama.

a) Kada smo umorni i nervozni

Kada smo umorni, nervozni, frustrirani, nezadovoljni, puni stresova, sjednimo, zatvorimo oči i u mislima se više puta kratko pomolimo: "Isuse, daj mi svoj mir i svoju ljubav." Ili: "Bože, nervozan sam. Učini me smirenim, učini me sebi na slavu." Ili: "Zaštiti me od stresora, a njemu daj svoj mir i svoju ljubav." Ubrzo ćemo osjetiti nešto lijepo i umirujuće, što nadilazi ljudski razum. Isus nas čisti od stresova, nadahnjuje, liječi i beskrajno ljubi jer priznajemo da je On naš Spasitelj. "*Ovo vam rekoh, da u meni imate mir.*" (Ivan 16,33). Ako nismo u stanju mira, ne možemo imati ljubavi niti spoznati istinu. Nervozu ne možemo otkloniti sami. Pokušamo li to, učinak će biti negativan. Samo molitvom usmjerenom prema Bogu, dolazimo do mira u duši. Taj mir onda možemo prenositi na druge osobe s kojima provodimo vrijeme.

b) Kada smo bolesni

Kada smo bolesni, uvijek imamo Boga koji je spreman smanjiti ili potpuno ukloni bolove, ali samo ako Ga molitvom tražimo. Molitva može glasiti ovako: "Dragi Bože, ukloni od mene ove bolove. Ozdravi me, molim Te."

Moliti treba u vjeri i uporno sve dok nas Bog ne usliša. Čim pomislimo na Isusa, On nas puni Duhom Svetim i osjećamo se bolje i zdravije. Ne smijemo odustati. Moramo biti sigurni da će Bog ući kroz naša mentalna vrata i ozdraviti nas. Što smo sigurniji u to, izražavat ćemo veću vjeru i Isus će nas prije izliječiti. Trebamo biti zadovoljni i djelomičnim izlječenjem ili kratkotrajnim poboljšanjem zdravlja. Bog će nam dati onoliko kolika je naša vjera i koliko je za nas najbolje. Treba vjerovati da smo već izliječeni, a ne sumnjati i gledati što će

biti. Bog ne želi da Ga kušamo. On traži da potpuno vjerujemo i bit će nam koliko vjerujemo.

c) Prije radnih zadataka

Stalno nešto planiramo, ali i griješimo, jer svoje planove nismo stavili pred Boga. A pred Njega ih možemo staviti samo molitvom. Prije nego što počnemo raditi, obično napravimo plan rada sa suradnicima. Zatim treba moliti Boga da sve blagoslovi. Pred Boga trebamo staviti sve planove, poslove i ljude koje ćemo susresti. To će nas rasteretiti psihičkog pritiska pred poteškoćama i problemima. Treba se moliti ovako: "Predajem Ti svoje planove, Bože, a Ti odluči onako kako je za mene najbolje. Učini nešto da me upozoriš, šapni mi u mislima što mi valja činiti."

Trebamo se moliti da i našim suradnicima Bog udijeli mir i ljubav prema poslu. Bog od nas traži da se trudimo, da budemo poštteni i da radimo iz ljubavi prema poslu, a ne iz ljubavi prema zaradi i radi priznanja za uspješnost. Takvim radom možemo biti učinkovitiji nego da nepošteno trčimo za priznanjima. Moramo vjerovati da će nam Bog dati onoliko koliko je najbolje za nas, a ne maštati o bogatstvu. Nakon rada razmišljamo o svim aktivnostima koje smo tijekom dana poduzeli, sučeljavamo se sa svojom savjesti, sa samima sobom. Boga molimo da nam oprost i ako nešto nismo učinili primjereno i zahvaljujemo se za sve što nam je bilo uspješno. Prihvatimo blagotvornu izmjenu molitve i rada kao put koji nam je Bog podario za stjecanje duhovne zrelosti.

Mnogi kažu da svoje malo "ja" treba predati Bogu, Božjem velikom "Ja". Lako je to reći, ali kako i što trebam učiniti da bi Bog zaista zagospodario mojim bićem? Odgovor je jednostavan – samo molitvom i čitanjem Biblije. Molitva bi trebala glasiti ovako: "Dragi Bože, predajem Ti svoje malo 'ja', predajem Ti svoju volju i neka bude volja Tvoja."

Takvom ili sličnom molitvom otvaramo svoja duhovna vrata kroz koja u nas ulazi Bog i oplemenjuje sve aspekte našega života, pa tako i poslovne.

d) Pri konzumiranju štetnih tvari

Mnogi ljudi rabe duhan, alkohol i drogu jer njima žele riješiti svoja nezadovoljstva, frustracije i ublažiti patnju duše. Štetne navike nisu naša prava narav. To je nametnuta narav. Štetnih navika moramo se bojati više nego neprijatelja. Mnogo je bolje zazivati Boga nego rabiti štetna sredstva, jer ona samo truju našu psihu i tijelo. Rezultati su sve gori i u obitelji i na poslu. Konzumirajući štetne tvari, u početku osjetimo zadovoljstvo, ali poslije to prelazi u potrebu zbog tjelesne nelagode ako se prestane s uzimanjem. Ulazi se u začarani krug u kojemu više nema zadovoljstva i užitka. Postoji samo ovisnost. Ovisnik gubi zanimanje za okolinu, obitelj i posao, posebice narkoman. Sva štetna sredstva razaraju cjelokupan živčani sustav, a preko njega i sve tjelesne organe. Umjesto da smiruju, povećavaju razdražljivost, neurotičnost i agresivnost. Kada postanemo svjesni štetnosti nametnutih nezdravih navika, teško ih se oslobađamo. Ako se pokušavamo sami osloboditi navika, događa se da nas te navike još jače napadaju.

U trenutku kada nas obuzme želja i potreba za konzumiranjem nikotina, alkohola, droge, lijekova i ostalog, valja odmah pokrenuti niz molitava za oslobađanje od ovisnosti. Trebamo se u potpunosti predati Bogu i jedino od Njega očekivati oslobađanje od lanaca štetnih navika. Bog je obećao da će nam pomoći, spasiti nas i osloboditi od grješnih navika i žudnji. Potpunim predavanjem Bogu iskrenim srcem ispunjenim molitvama, ugroženi čovjek vapi Bogu poput utopljenika tražeći oslobađanje od poroka koji ubrzano vodi u samouništenje.

Treba neprekidno ponavljati molitve: "Isuse, pomози, ne želim pušiti." Ili: "Isuse, pomози! Ne želim piti." Ili: "Isuse, pomози! Ne želim se drogirati." Ili: "Isuse, izliječi me." Ili: "Isuse, pomози mi da mogu vladati svojim požudama i strastima." Ili: "Isuse, oslobodi me od robovanja ovome poroku."

Naša je obveza započeti: barem jednom ne ispuniti težnju tijela za štetnom navikom, a onda, zajedno s Bogom, dotući toga podmklog neprijatelja. U svakoj kušnji kojoj smo izlo-

ženi – čim počnemo misliti na alkohol, cigarete ili drogu – misao o tome trebamo odmah zamijeniti mišlju na Isusa. Ne smijemo odustati, jer će se navika vratiti u još većoj snazi. Isus zajedno s nama pobjeđuje štetnu naviku koja nas je zarobila. Ta bitka može trajati dugo, ali moramo biti uporni sve do konačne pobjede. Treba uporno ponavljati poziv Isusu sve dok ne nestane potreba za ovisnošću. Treba moliti, a ne klonuti. Molitvu treba ponavljati u svim mogućim situacijama i u svako doba jer borba je žestoka. Isus vrlo rado pomaže u takvim slučajevima, jer nas beskrajno voli i želi da smo čisti od svih ovisnosti i grijeha. Bog nam na početku pomaže u onome što sami ne možemo, ali traži da sudjelujemo. Može nas prepustiti samo našem razumu jer nas je i stvorio na svoju sliku, što znači da mislimo, odlučujemo i radimo. Moramo shvatiti da su problemi u našoj glavi i da sami moramo odlučiti i zajedno s Bogom rješavati životne probleme.

U tome žestokom okršaju protiv štetnih navika mogući su usponi i padovi. Kada pomislimo da smo napredovali, shvatimo da smo opet na početku, kao da se ništa nije dogodilo. Ne treba se zbog toga brinuti. Valja biti uporan i u potpunosti se uzdati u Božju iscjeliteljsku snagu. Kada se najmanje nadamo, osjetit ćemo olakšanje i radost zbog čistoće naše mentalne i tjelesne kuće. Ne opuštajmo se, već i dalje prakticirajmo druženje s Bogom i ostanimo s Njim do kraja života i sve u zahvalnosti.

Sve to se odnosi i na razne druge grijeha: gordost, zavist, ogovaranje, oholost, preljub, lažljivost, kradljivost, hedonizam, gnjev. Bog će vrlo rado preuzeti sve naše grijeha oslobađajući nas tereta grješnog života. Čovjek je stvoren da bude gospodar prirode i besmrtn, ali je zgriješio. Zbog neposlušnosti Bogu proganjan je iz Božje blizine i prepušten djelovanju grijeha i demona. Svakome od nas potreban je preobražaj u osobu koja će živjeti po Božjim načelima i o tome učiti druge ljude. Duhovni život je maraton i treba ga istrčati dokraja. Bog čeka da nam u tome pomogne i oslobodi svoju nadnaravnu snagu kroz naš život.

e) U braku

Ako je u braku došlo do sukoba, moramo ga otkloniti. Konflikt je zlo, a protiv zla se ne možemo boriti bez Isusa. U mnogim brakovima povremeno ili trajno vladaju negativne emocije, nesnošljivost, nekada i mržnja. Koji je glavni duhovni mehanizam zatajio? Sotona je to vješto iskoristio i rasplamsao mržnju. Glavni problem je u tome što supružnici nisu jedno drugome oprostili. Problem je u oprost! Oprost je preduvjet ljubavi. U svakom odnosu barem jedna osoba mora opraštati i time povući drugu osobu za sobom u područje kompromisa i ljubavi. Ako supružnici ne mogu oprostiti, onda niti Bog ne može pomoći jer su Mu zatvorena vrata srca obaju supružnika. Bog poštuje svoj Zakon i ne čini ništa protiv volje svojih stvočenja. Praštanje je kraljica svih vrlina. Ako barem jedna osoba otvori svoja duhovna vrata te oprost ili želi oprostiti onome drugome zatraživši pomoć od Boga, otvorila je svoja duhovna vrata Bogu. On ulazi kroz njih i uslišava molitvu čisteći tu osobu od negativnih emocija. Bog uslišava i našu molitvu za drugoga pa mijenja i onu drugu osobu.

Molitva Bogu za popravak bračne situacije može biti ovakva: “Bože, pomози mi da mu (joj) oprostim i daj mi ljubavi u moje srce. Omekšaj mu (joj) srce i daj mu (joj) ljubavi prema meni.”

Tražiti ljubav od Boga je najvažnija molitva. Ako nas Bog napuni ljubavlju, postajemo drukčiji jer kroz ljubav Isus ulazi u nas i boravi u nama. Isusova ljubav zrcali se preko nas na druge ljude. Ljubav će sagorjeti svaku nesnošljivost i mržnju prema drugoj osobi, jer ljubav je najsilnija energija u Svemiru. Bog je ljubav. Nesnošljivost i mržnja su od Sotone, a on je mnogo slabiji od Boga. Ako u našem srcu nastane ljubav, više ne vidimo mane svojih bližnjih. Ljubav je najvažniji i najveći dar koji nam Bog može podariti. Od svih darova Bog nam najradije daruje ljubav, jer On je ljubav. Kada Bog ulazi u naše srce, želi da ono bude čisto, ali ako Mu priznamo da nije čisto i molimo Ga da ga očisti, On će ga i očistiti i napuniti praštanjem i ljubavlju. Osjetit ćemo blaženstvo u duši i sladak okus

u ustima, što je dokaz da nas Isus voli. To je najbolji način obnove naših brakova i svih drugih međuljudskih odnosa.

f) Ispovijedanje

Ispovijedati se možemo na mnogim mjestima, ali najbolje je to učiniti na osami, u svojoj sobi, samo s Bogom. Nazočni smo samo Bog i ja. Pred Bogom ću analizirati sve svoje propuste i pogreške. Zamolit ću Ga oprost i nadahnuće da te propuste više ne činim. U svakodnevnom situacijama i na svakom mjestu možemo pomisliti: "Bože, oprosti mi." Važno je priznati Bogu sve grijeha i moliti za oprost. Pogrešno je prebacivati svoju krivnju na drugoga. Ispovijedanjem jačamo vjeru, svoju volju podčinjavamo Božjoj volji i objavljujemo svoje slaganje s Bogom. Rezultat opraštanja bit će radost i mir u duši. Osjetit ćemo Božju silu i pročišćenje duše. Kada molimo Boga da nam oprosti, vrlo je važno ne činiti više taj grijeh, jer Isus je rekao: "*Ni ja te – reče Isus – ne osuđujem. Idi i od sada ne griješi više.*" (Ivan 8,12) U suprotnom će reći: "*Jao vama, licemjeri jedni, nećete vidjeti kraljevstvo nebesko.*"

g) Silna vika u molitvi

Svi smo bili u situaciji da vičemo na nekoga tko se ne ponaša po našoj volji i našim načelima. Obično smo to učinili energično i glasno unijevši u tu viku veliku količinu emocija i težnju za nečijim pravilnim ponašanjem i pravdom. Često iz pristojnosti ne vičemo na nekoga, nego smo u sebi bijesni i ogorčeni. To izražavamo negativnim emocijama. U sebi možemo osjećati silnu želju i potrebu za nečim i nikome to ne kazati. I na sebe se možemo energično izvikati kada uočimo da činimo neki grijeh. U nekim delikatnim situacijama, kada nas netko nagovara na grijeh, drugome ili sami sebi možemo viknuti: "Neću! Ne želim!" U potrebitim i pravednim situacijama viknut ćemo sebi ili Bogu: "Hoću! Želim to!"

I molitva može biti vrlo energična i prožeta glasnom vikom ili silnom željom i silnom vjerom ili sve zajedno. Ako

nešto molimo u silnoj želji i vjeri, to je kao da vičemo Bogu da nam što prije pomogne i oslobodi nas grijeha, životnih, psihičkih i zdravstvenih problema. Takav primjer je zorno prikazan u Luki 8,43-48: žena koja je dvanaest godina imala živu ranu iz koje je stalno tekla krv. Nitko joj nije mogao pomoći. U silnoj vjeri i želji samo je dodirnula skut Isusova ogrtača i bila odmah izliječena. Isusu nije ništa rekla, samo je u sebi gromoglasno, s velikom vikom u mislima i s vjerom zavapila: "Ozdravi me, Isuse!" I bila je ozdravljena isti čas jer je svojom velikom vikom u vjeri izvukla iz Isusa nebesku silu koja ju je odmah iscijelila. Isus je rekao: "*Netko me se dotače... jer sam osjetio da je iz mene izašla sila.*" Isus je toj ženi rekao: "*Kćeri, tvoja te vjera ozdravila, hajde u miru!*"

Kada imamo velikih životnih problema, Isus stoji pred vratima našega srca i čeka da Mu u velikoj želji i silnoj vjeri naglas ili u mislima viknemo:

- Pomozi mi, Isuse!
- Iscijeli me, Isuse!
- Oslobodi me tjrskobe i razočaranja!
- Oslobodi me teških sjećanja!
- Daj mi ljubavi, Isuse!

Kao po nekom mehanizmu, od Boga ćemo dobiti silu koja će nas napuniti i popraviti, sve na Božju slavu. Isus će nam reći: "Tvoja te vjera spasila!" U nama će zavladati mir zbog nebeske sile koju smo izazvali silnom vikom.

h) Rezultati molitve

Družeci se s Isusom, misleći na Njega kroz kratke ili duže molitve, ispovijedajući se Bogu, čitajući Bibliju i razmišljajući o značenju mudrih poruka, sve više se prosvjetljujemo i postajemo sličniji Isusu koji je na našem planetu živio bez grijeha. U Hebrejima 5,7-9 govori se kako je Isus svojim iskustvom života bez grijeha postigao savršenstvo. Isus, Bog, nije rabio svoje božanske moći za sebe, već samo za druge ljude. Na sebi i za sebe nije učinio nikakvo čudo, a grijeha nije činio

zahvaljujući mnogobrojnim molitvama što ih je upućivao Bogu Ocu i dobivajući za sebe samo silu s Neba. Znači, za druge se koristio svojom božanskom silom, a nikada za sebe, jer je po planu spasenja morao živjeti kao svaki drugi čovjek, sa slabim tijelom i emocijama. Stalno je gledao u Nebo i tražio pomoć od Oca. U Bibliji možemo pročitati da se Isus molio Ocu i po nekoliko sati dnevno. To je i nama primjer da se molitvama, razmišljanjem i čitanjem Biblije družimo s Bogom i da tako možemo živjeti svetim životom. S vremenom ćemo se toliko naučiti misliti na Isusa da više nećemo morati ulagati napor da bismo to činili. Jednostavno, u svojoj svijesti bit ćemo s Njim živeći neporočno kao i On.

Pri svakoj molitvi možemo podignuti ruke i tako ostvariti prisniji odnos s Bogom. Kada imamo velikih problema, vrlo je djelotvorno kleknuti i u tome poniznom položaju moliti Boga za pomoć ili Mu se ispovijedati. Ako nam ti problemi uništavaju dušu, možemo leći potrbuške, raširiti ruke i priznati Bogu svu svoju tugu i sav svoj očaj i moliti Ga da u svojoj velikoj sili ozdravi cijelu ojađenu dušu i udijeli nam jaku vjeru po kojoj se spašavamo. Takve molitve su vrlo potrebne, jer će nas u teškim situacijama životni problemi duhovno uništiti ako se u potpunosti ne prepustimo Bogu.

Što sve može učiniti naša iskrena molitva, razvidno je iz redaka: *“Onomu koji, prema snazi što silu svoju očituje u nama, može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti...”* (Efežanima 3,20.21) Osnovna načela molitve su: tražiti, vjerovati, primiti! Bog nam ne mora odgovoriti na sve molitve. Neki problemi se ne moraju riješiti molitvom, nego ih treba strpljivo izdržati. Ne treba za to kriviti Boga. Možda Bog i hoće da katkad ostanemo sami sa sobom i iz toga nešto naučimo da nam se vjera ne bi pokolebala. Što se češće molimo i mislimo na Boga, to će nam duša biti čišća, a mi ćemo biti stalno zagledani u Isusa Krista, svojega Prijatelja i Spasitelja.

Molitvom otvaramo duhovna vrata svojega srca da Bog može ući u nas te djelovati na nas i na druge za koje smo se molili, a nakon molitve svakako drukčije reagiramo jer je u nama Isusova ljubav. Čim pomislimo na Boga, čistimo se od

grješnih i nerazumnih nakana, a drugima darujemo ljubav. Mi smo kao vrt. Da bi plodovi dobro rodili, vrt treba obrađivati, zalijevati i plijeviti. Kada zazivamo Isusa, On s ljubavlju obrađuje vrt naše osobnosti da bismo Mu bili slični.

4. Izlječenja tijela i psihe u ime Isusa Krista

Najveću moguću vjeru izražavamo kada se Isusu molimo da nam popravi psihotjelesno stanje. To nije jednostavno, jer naša vjera gotovo uvijek naiđe na kušnju da to možda nije moguće jer Isus nije kraj nas. Mislimo: On je na Nebu, baš Njega briga za moje zdravlje, ima On važnijega posla... Uvijek krajičkom uma sumnjamo da je to moguće. Ako i pokušamo, brzo posumnjamo i odustanemo. Katkad i pokušamo moliti za izlječenje, ali odmah nakon toga kao nevjerni Toma pokušavamo vidjeti rezultate pa posumnjamo u srcu umjesto da smo potpuno uvjereni da je to što smo tražili već ispunjeno. Ako vidimo da se ništa nije dogodilo, odustajemo misleći da to nije moguće.

Isus nam je dao veliko obećanje, a i predmet za zbunjivanje: *“Zaista, kažem vam, ako tko rekne ovoj gori: ‘Digni se i baci u more’ i ne posumnja u srcu svome, nego uzvjeruje da će se dogoditi ono što veli, to će mu i biti. Zato vam kažem: Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam. Kad stojite i molite, oprostite ako što imate protiv koga, da i vama Otac vaš nebeski oprostí vaše grijehe.”* (Marko 11,23-25) U tim riječima ima nekoliko silnih značenja koja nadilaze naš razum. Prvo, kako mogu vjerovati da samo riječju mogu premjestiti neku goru? Zar je to uopće moguće? Zašto nemam toliko vjere? Otkuda sumnja u mojemu srcu? Zar sam podijeljena ličnost? Drugo, kako ću vjerovati da sam to već primio prije nego što se uvjerim svojim očima da se nešto dogodilo? Treće, Isus kaže da moram svima sve oprostiti. Znači, kada molim, moram imati čisto srce. Je li moje srce čisto? Ili, još bolje, je li potpuno čisto? U strahu se pitam jesam li možda slab vjernik koji dolazi u crkvu zbog lijepe navike i molim se Bogu samo zbog prakticiranja kršćanstva. U

Luki 4,18 Isus za sebe tvrdi: *“Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao.”* Da, znamo da je Isus pomazan, jer On je vidljivo očitovanje Boga kroz kojega je stvoreno sve što je u svemiru. No jesam li ja pomazan Duhom Svetim ili sam možda samo malo pomazan?

Isus daje šokantnu izjavu: *“Tko vjeruje u me, i on će činiti djela koja ja činim.”* Konkretno: *“Ova će čudesa pratiti one koji budu vjerovali: pomoću mog imena izgonit će zle duhove; ... na bolesnike stavljat će ruke, i oni će ozdravljati!”* (Marko 16,17.18) Dok mislimo na Isusa, dok Ga molimo da nam popravi zdravlje, znamo da On to može i vjerujemo da će to učiniti i da će u nas ući radost i zdravlje. Sumnjom sprječavamo Boga da preko nas pokaže svoju veličinu i moć. Najdramatičnija je Isusova izjava o našoj vjeri: *“Zaista, kažem vam, ako imadnete vjere koliko gorušičino zrno... ništa vam neće biti nemoguće.”* (Matej 17,20) Te riječi nas mogu zbuniti: zar ja nemam više vjere nego što je malo gorušičino zrno? Kako onda mogu nekoga izliječiti? Vjerojatno moram još mnogo duhovno napredovati da bi mi vjera bila veća od gorušičina zrna! Ali barem mi molitva može biti iskrena i jaka: *“Prema tome, ispovijedajte grijeha jedan drugomu i molite jedan za drugoga da ozdravite! Mnogo može molitva pravednika ako je žarka.”* (Jakov 5,16) Bog nam želi dati dar iscjeljenja, a mi ga trebamo prihvatiti, ali moramo to željeti: moramo željeti pomagati bližnjima, svima, da budu zdraviji.

Tko god sumnja u ono što je Bog u Bibliji obećao, huli na Njega. Tko smo mi da sumnjamo u Božja obećanja da će preko nas činiti čuda? Neki vjernici kao da se stide moliti Boga za ozdravljenje jer su zavedeni da se pouzdaju samo u ljudska ostvarenja. Treba biti hrabar i moliti Boga za zdravlje, ne sumnjati, već biti potpuno siguran u izlječenje, potpuno vjerovati Bogu da On to hoće i želi. Boga možemo moliti ovako: Isuse, budi u meni, u mojemu srcu i iscijeli me, molim Te!

Kada se molimo Isusu da ozdravi nas ili druge, demonske sile nepozvane jurišaju na nas i žele nas pokolebati i odvratiti od takvih molitava da bismo sumnjali u srcu i umorili se, da bi nam molitva dosadila i da od nje odustanemo.

Ako nas Isus usliša te preko Njegova imena ozdravimo nekoga, postoji opasnost da se uzoholimo i pomislimo da to mi osobno činimo. Kad nam gode pohvale drugih, ne smijemo se uzoholiti da smo nešto postigli svojom silom. Isus nam može dati da u Njegovo ime prebacimo goru na drugo mjesto, ali ako zna da bismo pomislili kako to činimo svojom snagom i hvalili se, neće se ništa dogoditi jer Bog nas voli. Ako bismo zbog takvih aktivnosti bili izloženi duhovnoj propasti, Isus preko nas neće učiniti ništa. On može preko nas činiti samo ono i onoliko što nas neće ugroziti da zbog svojega "ja" i zbog silnog djelovanja demona duhovno ili psihički propadnemo. Možemo biti jaki samo kada smo potpuno svjesni koliko smo slabi: *"Jer kada god sam slab, onda sam jak."* (2. Korinćanima 12,10) Tek kada smo pomireni s time da sami ne možemo nikoga iscijeliti, naša nemoć otvara Božju riznicu izlječenja.

Isus Krist je očitovana Osoba Božjega Trojstva, koju su ljudi vidjeli pri Njegovu privremenom boravku na našem planetu. Najvažnije je to što je Bog Isus Krist, uzevši obličje čovjeka, na križu dragovoljno dao svoj ljudski život umrijevši na najstrašnji način u čitavoj ljudskoj povijesti. Imao je bezbroj rana, a Biblija govori o tome da je preko svojih rana preuzeo sve naše bolesti: *"Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna – radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše."* (Izaija 53,5) Zato je najbolja molitva za ozdravljenje slična ovoj: "Gospodine Bože, uime Isusove muke i Njegovih rana, ozdravi me!" Ili: "Gospodine Bože, uime prolivene krvi Isusa Krista, ozdravi me!" Ili: "Isuse, ukloni moju bolest, iscijeli me." Kada molimo za ozdravljenje, radi lakše komunikacije s Bogom trebamo precizirati za koju bolest molimo i na kojemu mjestu u tijelu. Ako bolujemo od križobolje, trebamo zauzeti takav položaj da osjetimo križa, i moliti se ovako: "Isuse, iscijeli mi križa. Isuse, iscijeli mi križa..."

Molitvu možemo ponavljati naglas sve dok ne osjetimo olakšanje i nazočnost iscjeliteljske Božje sile u nama. Molitvu upućujemo iz više razloga:

1. Molivom iskazujemo poniznost i upornost jer Bog voli kada smo ponizni i uporni. U mnogim slučajevima bit ćemo

iscjeljeni tek nakon velike poniznosti i upornosti u vatrenim molitvama. Tek iz duboke poniznosti može odjeknuti silna molitva koja rezultira Božjim iscjeljenjem. Bog nam pomaže tek kada priznamo da smo nemoćni i kada Mu “dosadujemo”, poput udovice iz Isusove usporedbe (Luka 18,5).

2. Molivom nadjačavamo sumnju u srcu i povećavamo svoju vjeru. Bit ćemo iscjeljeni tek kada bez trunka sumnje povjerujemo da smo već iscjeljeni, jer tako je Isus obećao: *“I što god zamolite u moje ime, učinit ću...”* (Ivan 14,13) Duhovno posrtanje je normalno urođeno stanje naše duše. Najbolja terapija za taj problem je dugotrajna i uporna molitva sve dok nas Božja milost ne uvjeri da smo već iscjeljeni. Trebamo *“moliti i nikada ne klonuti”* (Luka 18,1).

3. Molitvom nadglasavamo uvjeravanja demona koji nam šapću da je nešto nemoguće i nastoje sačuvati svoje stanište u vrijeme bolesti. Da bismo se uzoholili i duhovno propali, mogu nas uvjeravati da svojom silom možemo liječiti ljude i da trebamo biti ponosni zbog te moći. Zbog naše vjere i vatrenih molitava nadolazeća Božja sila iscjeljenja odstranjuje demone iz nas.

Radi lakše percepcije bolnog mjesta i potrebe za molitvom, možemo staviti ruku na bolno mjesto, na oči, srce, trbuh, vrat. Kada molimo za drugoga, možemo staviti ruku na njegovo bolno mjesto tako da i mi koji molimo i osoba za koju molimo točno znamo za koje iscjeljenje molimo. Naše ruke Bogu ne znače ništa, one nisu sredstvo iscjeljenja. Ruke su molitelju i bolesnome poput didaktičkog pomagala koje nas usmjerava na problem, na određeniju molitvu i na dublju usredotočenost na molitvu. Bogu ne treba ništa osim naše poniznosti, praštanja i čvrste vjere da će to On učiniti. Takva čista vjera je ključ koji otključava Božju riznicu da izdašno poteče iscjeliteljska sila. Radi nas samih, radi izražavanja poniznosti, u takvim slučajevima ako možemo kleknimo. Bitno je potpuno vjerovati da Isus želi raditi i kroz nas i da kroz naše položene ruke polaže svoje ruke. To je kao da otvaramo svoja duhovna vrata da bi Bog pokazao svoju ljubav i slavu na nama. Samo se trebamo potpuno pouzdati u Boga: *“Uzdaj se u Jah-*

vu svim srcem i ne oslanjaj se na vlastiti razbor. ... To će biti lijek tvome tijelu i okrepa tvojim kostima.” (Izreke 3,5.8) Tijekom dana možemo misliti o izrečenim molitvama, a to će onda biti kao da se i dalje molimo.

Za molitve ozdravljenja potrebne su duhovne pripreme onoga tko se moli i onoga za koga se moli. Prije molitve treba čitati Bibliju, najbolje neki psalam, pjevati duhovne pjesme ili slušati propovijed i time povećati vjeru. Vjera mora biti praćena i dobrim djelima. Moramo biti sigurni da smo izliječeni da bi i nama Isus mogao reći: *“Tvoja te vjera ozdravila!”* (Matej 9,22) Ako ležimo bolesni u krevetu, nakon molitve za izlječenje trebamo odmah ustati potpuno uvjereni da smo zdravi. Bolje je moliti naglas, jer čujemo sami sebe te se lakše usredotočimo na molitvu, a i demoni nas jasno čuju te se razbježe kada čuju Isusovo ime. Ako nismo u situaciji da molimo glasno, možemo moliti u sebi.

I nama koji danas živimo Bog je obećao dar iscjeljenja isto kao prvim apostolima. Ali moramo vatreno moliti, iz dna duše, silno i glasno, a ne površno. Dobro je svako jutro i popodne ili navečer nakon duhovne pripreme nekoliko minuta provesti u molitvi za iscjeljenje. Prije toga uvijek molimo Boga da nam prvo daruje ljubav prema onima koji su bolesni. Bog je ljubav i učinit će ono što tražimo; ali kada, koliko i kako, ovisi o našem duhovnom stanju i utemeljenosti u vjeri. Potrebna nam je vjera djeteta, bez sumnje u srcu da će nas nebeski Otac uslišati, pa će i rezultati biti u skladu s tim.

Bog će učiniti ono što mi ne možemo. Izlit će u nas veliku silu iscjeljenja, ali od nas traži da učinimo nešto što sami možemo. Primjerice, On traži da se pravilno hranimo po načelu vage: koliko kalorija potrošimo, toliko kalorija unesimo. Ako unesemo višak kalorija, poremetit će nam se zdravlje, odnosno krvna slika, a onda dolaze različite bolesti. Najvažnije je da na spavanje idemo s relativno praznim želucem, inače će se probava znatno usporiti i stvarat će se otrovi koji se krvlju prenose u sve organe.

Bog nam je stvorio tijelo da bude aktivno, a ne da miruje. Zbog toga je važna tjelesna aktivnost jer se tada znatno poboljš-

šavaju biokemijski procesi u organizmu, što rezultira boljim zdravljem. Najvažnija je jutarnja tjelovježba radi pokretanja svih životnih procesa koji su tijekom noći usporeni. Lagano trčanje je kraljica svih tjelesnih aktivnosti, ali je korisniji rad u vrtu i slično.

Nikada ne smijemo zaboraviti zahvaliti Bogu za ono što je učinio za nas ili što će po našoj vjeri učiniti za nas. Trebamo Mu zahvaliti i za djelomično i za privremeno izlječenje, a nakon toga i dalje moliti, nikada ne klonuti i dalje zahvaljivati. Bog nam može darovati ozdravljenje ili popraviti zdravlje, ali ako se ne čuvamo i ne živimo zdravo, bolest se može vratiti zbog djelovanja zakona uzroka i posljedica. Bogu treba zahvaljivati i kada smo zdravi.

5. Što je to snažna vjera?

Kao i sve drugo, vjera može biti slabašna odnosno hladna, mlaka; pa sve do vruće, odnosno intenzivne, snažne vjere, kada neprestano osjećamo duhovnu glad za svojim Stvoriteljem i Spasiteljem. Vjera je slaba kod ljudi koji joj pristupaju iz tradicionalnih razloga, zato što su i njihovi roditelji i djedovi bili vjernici ili zato jer je vjera usko vezana uz nacionalne osjećaje. Reći će da su vjernici, a o Bogu ne žele čuti niti držati Božje zapovijedi i uzdati se u Boga.

Vjera je snažna kada nam srce gori od uzbuđenja pri svakoj pomisli na Boga, pri svakom susretu s Njim kroz čitanje Biblije, pri molitvi i pri dolasku u Božji dom – u crkvu. Snažna vjera je kada se u sebi nasmiješimo ujutro čim se probudimo i pomislimo na Isusa znajući da imamo Spasitelja koji će nas toga dana pratiti na svim našim putovima. Vjera je snažna kada jedva čekaš da počneš pjevati prvu pjesmu kojom ćeš slaviti Boga. Rezultat snažne vjere je kada iz crkve dođemo doma veseli, čistih misli, puni ljubavi prema svojim bližnjima, a to je sve znak da smo ispunjeni Duhom Božjim.

Snažna vjera je kada se osjećamo strancem na ovoj Zemlji i ne vežemo se uz vrijednosti koje nam nameće ovaj svijet. Ne vežemo se ni uz kakvu stranku, ni uz kakvu udrugu, ne

vežemo se uz politiku i svoju naciju, već se vežemo samo uz ono što je gore, uz nebesko kraljevstvo. Rezultat takvog osjećaja je stalna radost jer znamo da je ovdje sve prolazno, da je sve taština i da nas čeka vječni život jer imamo Isusa za Spasitelja. Isus nam je dar s Neba. O Njemu kao o svojemu Gospodaru rado govorimo pred drugima. Ako smo oduševljeni Njime, to je znak snažne vjere.

Intenzivna vjera je kada radimo u crkvi zato jer želimo raditi za Boga, a ne zbog položaja, ugleda i prestiža. Radimo kao Mojsije: bez obzira na slabosti naroda koji je načinio zlatno tele u zamjenu za pravoga Boga, on je uporno radio na spašavanju njihovih duša. Nije se pokolebao, nije odustao i napornim radom uz Božju pomoć postigao je da su Izraelci, potomci egipatskih robova, ušli u Obećanu zemlju. Tako i mi: nemojmo reći da je normalno da je situacija u crkvi i u društvu sve gora i da nema smisla propovijedati i boriti se za duše. U toj velikoj borbi za spašavanje duša budimo veliki borci bez obzira na to što nam se čini da nema rezultata.

Snažna vjera je kada smo svjesni da nas Bog stalno gleda i vidi sve naše misli i aktivnosti te stoga pazimo što mislimo, govorimo i radimo. Boga se bojimo kada činimo grijeh. Snažna vjera je kada se svaki dan na različite načine družimo s Bogom i u srcu osjećamo ljubav prema svim ljudima, kada nas bližnji uvrijede te nam rane srce, a mi im ne vraćamo istom mjerom, nego smo ljubazni, praštamo im i čak se molimo za njih.

Snažna vjera je kada dođemo u crkvu slaviti Boga i slušati što nam želi poručiti o našem duhovnom razvoju, a ne gledamo u druge ljude i ne razmišljamo negativno o njima. Ne smijemo nikoga osuđivati jer to je znak da nam srce nije čisto. Onda će i nas Bog osuditi.

Kada u svakodnevnim aktivnostima ne govorimo i ne mislimo samo o sebi, nego se hvalimo Bogom i o Njemu razmišljamo, kada svojim ponašanjem i djelima slavimo Boga, tada živimo po Duhu i duhovno mislimo jer se u nas obilno useljava Božji Duh: *"Svi su oni koje vodi Božji Duh sinovi Božji."* (Rimljanima 8,14) Svojim životom trebamo stalno svjedočiti drugima o svojoj snažnoj vjeri. U svijetu u kojemu vla-

daju sekularizam, djelomična vjera i spiritizam, od Boga smo pozvani svjedočiti o cilju i svrsi Isusove smrti na križu, o razlozima uskrsnuća, o potrebi uzašašća i stvarnosti posredovanja za nas na Nebu pred Bogom Ocem, i o razlogu skrog Isusovog dolaska.

Svima nam je drago kada nam netko blizak pošalje pismo, telefonira nam ili pošalje e-mail poruku. Snažnu vjeru izražavamo ne samo propovijedanjem, nego i pisanjem. Ne moramo nigdje objaviti niti članak niti knjigu, nego to treba shvatiti kao pisanje pisma Bogu. Pisanjem se intenzivno družimo s Bogom i znatno napredujemo u vjeri, jer to što pišemo, obično pišemo za svoje duhovne potrebe.

Možemo po cijeli dan čitati Bibliju i moliti se Bogu, ali ako uz to nemamo kršćanska djela, nismo postigli pravi učinak. Ako nismo obišli bolesne, starije osobe, usamljene, ako nismo nikome ništa darovali i nikoga razveselili, ako nikome nismo pomogli da dobije posao, ako nikoga nismo nahranili i nikome oprostili, kao da samom Isusu nismo ništa dobro učinili. U Bibliji jasno piše: *“Tako je i svjerom: ako nema djela, mrtva je u samoj sebi”*. (Jakov 1,17) Bez akcije vjera je nepotpuna, jer akcija izvire iz naše vjere. Bez djela pomoći i sućuti ne rastemo duhovno. Najvažnije akcije, odnosno djela, trebamo provoditi u svojoj obitelji, na poslu i u susjedstvu. Postupamo li u svojem najužem životnom krugu onako kako bi Isus postupao? Kakav televizijski program biramo, kakav tisak čitamo, kakve filmove posuđujemo u videoteci, s kime se družimo?

Kakve je snage vjera, najvidljivije je u međuljudskim odnosima u obitelji, na poslu i u susjedstvu. U crkvi se možemo doimati pobožno i sveto, ali kakvi smo ljudi i kršćani, najbolje se vidi u svakodnevnim prilikama. Kršćanskim životom trebamo živjeti pokraj onih koji su nam najbliži, s kojima provodimo najviše vremena, a to je ponajprije odnos prema supružniku i djeci. Ako tu zakažemo, ako tu ne oponašamo Krista, možemo zaključiti da nam vjera nije vruća, nije snažna. Naravno, ako nismo uspostavili prisnu vezu s Isusom, niti veza s ljudima neće biti kvalitetna. Isus je nama oprostio te i mi

trebamo drugima opraštati i ne osuđivati ih zbog njihovih slabosti.

Bog želi da se trudimo, da težimo za savršenstvom i da svakodnevno imamo rezultate. Da bismo u tome uspjeli, trebamo činiti ono što piše u Luki 18,1: “... *uvijek treba moliti i nikada ne klonuti*”, jer bez česte i silne molitve sami ne možemo to postići. U Mateju 26,41 Isus kaže: “*Bdijte i molite da ne padnete u napast! Duh je spreman, ali je tijelo slabo.*” U Otkrivenju 3,16 čitamo: “*Ali, jer si mlak – ni vruć ni studen – izbacit ću te iz svojih usta.*” Samo vrući u vjeri baštinit će nebesko kraljevstvo.

6. Potpuna predanost Bogu

Svaki čovjek u svojoj nutrini ima spontanu potrebu prepuštiti se nekome ili nečemu i u tome ostati. Kako ostvariti potpunu predanost Bogu, a istodobno umrijeti sebi? To je vrlo teško pitanje, a još teže je doći do toga. Neki ljudi lakonski odgovaraju da svoje “ja” treba zamijeniti Isusovim “Ja”, a drugi kažu da svoje brige treba prebaciti na Isusa. Lako je to reći, ali to treba praktično doživjeti i stvarno se osjećati tako kao da ja nisam bitan, nego je bitan samo Božji plan mojega spasenja i spasenja ljudi u mojoj okolini. Što sve činiti da nam najpreča u ovome životu bude priprema za budući život u vječnosti?

To ne možemo ostvariti bez revnog i svakodnevnog prakticiranja kršćanske duhovnosti, objašnjenog u osamnaest točaka u poglavlju *Practiciranje kršćanske duhovnosti ili bogostovlje* (stranice 91–99), jer su sile otpora rasta duhovnosti velike. Čitanje Biblije s razumijevanjem, ustrajne i iskrene molitve te vrlo česte misli o Isusu najvažnije su duhovne discipline za duhovni razvoj. Kršćanski Bog nije biće iz mašte, On je stvarnost i aktivno je uključen u naš život. Predanost Bogu ostvarujemo samo kada mislimo na Isusa. To je proces koji traje sve do kraja našega ovozemaljskog života. Ne treba se moliti nikakvim drugim posrednicima, nikakvim svecima. Svi su oni mrtvi i čekaju uskrsnuće. Treba se moliti samo središtu svega, samo Isusu. Kada smo obeshrabreni, u Njegove ruke

trebamo predati i zdravlje, odnose u obitelji, neprilike na poslu i sve probleme. Neka Isus misli o svemu tome i neka učini onako kako je za nas najbolje. Neka bude Njegova volja.

Predanost Bogu znači skrenuti svoj um od svih briga i problema u nama samima i oko nas i biti zagledan u Isusa. Isus će nas uslišati i dati nam puno, ali samo ako su naše molitve zaista iskrene i prožete dubokom vjerom, kada Mu potpuno vjerujemo.

Kada tražimo posao, prvo moramo odraditi pripravnički staž. Život koji sada živimo u duhovnom smislu je pripravnički staž. Ako nađemo milost kod nebeskog Oca, tek tada počinje pravi život, život u vječnosti, na neodređeno vrijeme. Ostanemo li Mu vjerni, Bog će nas odjenuti haljinom spasenja (Izaija 61,10) još u ovozemaljskom životu, i Božjom milošću dobit ćemo vječni život. Ovoga lošeg života nećemo se niti sjećati, jer će Bog *“... otrti svaku suzu”*. (Otkrivenje 21,4)

Praštanje i ljubav su temelj predanosti Bogu. Ako toga nema, onda nismo u Bogu, niti je Bog u nama. Apostol Pavao jasno govori kakvi trebamo biti prema bližnjima: *“... budite jedan prema drugom prijazni, puni milosrđa! Opraštajte jedan drugome, kao što je i Bog vama oprostio u Kristu.”* (Efežanima 4,32) *“Podnosite jedan drugoga i dobrotivo opraštajte međusobno ako tko protiv koga ima nešto što je za ukor. Kao što je Gospodin vama dobrotivo oprostio, tako činite i vi!”* (Kološanima 3,13) Oprost i ljubav koje nam Bog daje ako ih stalno tražimo temelj su našega spasenja u Isusu Kristu.

Za nebesko kraljevstvo moramo se žestoko boriti. Kako? Duhovno! Duhovna bitka je odlučujuća. Isusove riječi silne su kao i Njegov iscjeljujući dodir. S Bogom se moramo svakodnevno družiti i postati duhovno jaki. Kad slavimo Boga u svojim mislima, govorimo o Njemu i prakticiramo vjeru u svakodnevnim aktivnostima, to nas vodi sve bliže Bogu. To je potrebno činiti svakodnevno, jer ako prekinemo, opet se vraća naša stara narav i možemo duhovno pasti. Otklonimo sve predrasude i oponašajmo Isusov bezgrješni život kakav je očitovao dok je bio u ljudskom tijelu. Bog će u našem životu

učiniti ono što Mu mi dopustimo da učini. On stalno kuca na vrata našega srca. Trebamo Ga samo pozvati u molitvi i On je tu da nas spasi od svih problema i da nas duhovno pročisti.

Proučavajući Bibliju i moleći se Bogu za pomoć, doživljavamo duhovni rast: postajemo sve pravedniji i sve se više predajemo Bogu. Postajemo ponosni samo na Gospodina, a ne na sebe: *“A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista...”* (Galaćanima 6,14)

7. Duhovni pad

Duhovni pad moguć je kod svakog vjernika te možemo doživjeti preobrazbu od vatrenog vjernika u duhovnu olupinu, a da to uopće i ne primijetimo. Kada upoznamo istinu, dobijemo velik polet te stalno proučavamo Bibliju, molimo se, ljubazni smo, radimo u svojoj crkvi, propovijedamo i očekujemo Spasiteljjev dolazak u slavi. Dobro krenemo, upoznamo važne istine i onda zastanemo. Bibliju ne otvaramo misleći da sve znamo, ne molimo se jer nam dosadi, u crkvi zanemarimo svoj rad i doprinos u raznim službama, više ne propovijedamo misleći da nema smisla zamarati ljude oko sebe. Oni opazaju kako smo postali umišljeni da sve znamo. Što je najgore, ne prihvaćamo nikakve savjete i kritike. Pokušavajući opravdati svoja gledišta, mislimo da smo u pravu, a u drugima pokušavamo pronaći slabosti i nedostatke te kritiziramo sve što kažu ili učine. Svoje loše duhovno stanje prikrivamo plaštem pobožnosti. Zastrašujuće je to što ne samo da slabo duhovno stanje prikrivamo pred drugima, nego to činimo i pred sobom jer nam srce otvrdne, a u umu napravimo ograničenje. To se u psihologiji naziva platoizacija. Mislimo da smo dovoljno dobri, posebice u odnosu na druge, te više nemamo potrebu duhovno napredovati.

Problem je u tome što neki osjete Božju preobražavajuću silu te upadnu u opasnu zamku misleći da su dosegli visok stupanj duhovnosti i da su izvan domašaja grijeha. Duhovni razvoj nema granica: uvijek možemo postići veće savršenstvo u ovom našem grješnom životu. Znamo da se slivnik sudo-

pera može povremeno začepiti, pa voda ne može prolaziti. Tako se i mi možemo duhovno zakočiti da nas Sveti Duh ne može popravljati. Svoj duh začepimo brigama ovoga svijeta, pomodarstvom, brzim tempom življenja te u takvom stanju ne možemo i nemamo vremena primati silu s Neba. Moramo naći vremena i prakticirati duhovnost da bismo Bogu otvarali svoja duhovna vrata i da bi nas On pročistio.

Neki vjernici se zadovolje formom te postaju opsjednuti propisima u svezi s načelima zdravog življenja i obveze dolaška u crkvu. To čine iz navike i odgoja, postaju oholi i umišljeni da su pred Bogom jako dobri. Preziru druge ljude koji se ne drže svega toga, smatraju ih prljavima i izbjegavaju se družiti s takvima, a kamoli im propovijedati Radosnu vijest. To je suprotno Kristovom nauku, jer se Isus svakodnevno družio sa svim slojevima ljudi, uključujući opsjednute, bolesne, kriminalce, lopove, bludnice, gubavce. Zastrašujuće je to što se mnogi ljudi prekrivaju plaštem pobožnosti, a zapravo varaju i druge i sebe da su dobri vjernici, no srca su im hladna. Isus otvoreno osuđuje takve vjernike. Naziva ih farizejima i prijeti im da zbog svojega tvrdog srca i umišljenosti neće vidjeti kraljevstvo nebesko. I danas, kada bi stao pred nas, Isus bi opet progovorio: *“Jao vama, književnici i farizeji, licemjeri jedni, koji ste slični okrećenim grobovima što se izvana pričinjaju lijepi, a unutra su puni mrtvačkih kostiju i svakog truleža! Tako se i vi izvana činite ljudima pravedni, a unutra ste puni licemjerja i nepravедnosti.”* (Matej 23,28-29) Zato se čuvajmo i uvijek budimo oprezní.

Najopasnija je mogućnost zaraze mržnjom kao najopakijim osjećajem koja je od Sotone te nanositi patnju sebi i drugima i duhovno ih kvariti. Zbog mržnje istinu izvrnemo u laž, a zlo u dobro pa se nademo na putu u sigurnu propast. Pritom izgubimo viziju o Isusovom dolasku, kao da do toga ima još vremena. Takvom vjerskom posustalošću vješto se koristi Sotona namećući vjernicima težnju za materijalnim blagom, za uzvišenosti, oholosti, nesnošljivosti i mržnju prema drugima. *“Svakomu tko čuje riječ o Kraljevstvu a ne razumije, dolazi Zli te mu otima što mu je u srcu posijano. ... ali svjetska*

tjeskobna briga i varavo bogatstvo zaguše riječ, te ostane bez roda.” (Matej 13,19.22)

Mogućnost zaraze grijehom stalno je prisutna. Grijeh je mnogima privlačan, mami ih i odvlači od Boga. Svakog čovjeka privlači neki grijeh. Najuspješnije Sotonino lukavstvo jest navođenje ljudi na takozvane male grijehe, kao na nešto što nije baš važno. Kada se jednom krene nizbrdo, dno provalije vrlo je blizu. Bog od nas traži da svojom voljom pobjeđujemo grijeh. Ako se protiv grijeha borimo sami, imat ćemo mnogo problema. Moramo se boriti kroz molitvu Bogu da nas duhovno obnovi i izbavi od grijeha i tjelesne požude.

Svi se lako možemo inficirati smrtonosnom duhovnom bolešću, a to je oholost. Oholost zbog imetka je vrlo rasprostranjena pojava. Novac i materijalno bogatstvo mogu u našem životu dobiti prvorazrednu važnost. Novac nam može postati bog, a auto i mobitel idoli kojima ćemo se ponositi i rušiti norme kršćanskog življenja. Savjest nam bude svladana, vjera blijedi i posustaje. Samohvala i uzdizanje pred sobom i pred drugim ljudima zbog ostvarenog imetka strašna je duhovna bolest. To sve može prerasti u aroganciju, bahatost i omalovažavanje drugih ljudi koji nisu tako uspješni. Hvalimo se kako smo sposobni i superiorni u odnosu na druge ljude. Naše srce je prevareno kao srce Luciferovo te upadamo u istu zamku kao i on i udaljujemo se od Boga. Onda nas snalaze nevolje. Oholost se javlja i zbog znanja iz Biblije, zbog završenog fakulteta, zbog dužine crkvenog i vjerskog staža. Najgore je to što takve osobe ne prepoznaju svoju oholost jer imaju nečisto i prevareno srce te misle da su u pravu. Takvo srce nije spremno za dolazak Isusa Krista: *“Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati!”* (Matej 5,8) U svojem kraljevstvu Isus želi samo ponizno i krotko srce, bez predrasuda, bez imalo mržnje prema bilo kome.

Rezultat slabe vjere i duhovnog pada možemo vidjeti i u situacijama:

- kada mislimo da smo dobri u vjeri jer se držimo svih propisa;
- kada mislimo da smo bolji od drugih te postanemo oholi;
- kada smo uvjereni da dovoljno znamo o svemu što piše u Bibliji i ne težimo za proširenjem znanja;
- kada ogovaramo;
- kada se rastavimo od supružnika – što je Sotonin glavni cilj;
- kada državi ne plaćamo poreze, a Isus je rekao da Bogu treba dati Božje, a caru carevo;
- kada posudimo novac ili dignemo kredit, a ne vraćamo ga;
- kada zakidamo svoje radnike i kada smo nepravedni prema njima;
- kada smo srditi i bijesni, kada nam emocije pobjeđuju razum.

Duhovno se možemo zaraziti na svakom koraku i u svakoj situaciji. A kada iznenada dođe, Isus će uzeti samo dobre i pravedne vjernike. Druge neće poznati. *“Blago slugama koje gospodar, kada dođe, nađe gdje bdiju! ... Zato i vi budite pripravní, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate!”* (Luka 12,37.40) *“Zaista, kažem vam, tko ne primi kraljevstvo Božje kao malo dijete, taj sigurno neće ući u nj.”* (Luka 18,17) To je strašno, pa se zapitajmo jesmo li poslušni i čisti prema Božjim zapovijedima i načelima kao mala djeca prema svojim roditeljima. Jesmo li i mi možda farizeji ili mlaki Laodicejci? Hoće li Isus po svojem drugom dolasku u slavi naći u nama snažnu vjeru?

Jesmo li mi izabrani zbog kojih će Isus zaustaviti povijest svijeta da ne bismo propali zbog ričućeg lava – Sotone koji hoće duhovno proždrijeti sve vjernike?

Peti dio: SVRŠETAK DUHOVNOG TROKUTA

1. Spirala

Duhovni trokut se formirao nakon stvaranja života na Zemlji, počevši od Adama i Eve. Božja zamisao je bila da ljudi žive vječnim životom u savršenstvu i beskrajnoj sreći. Ali Eva i Adam su podlegli sotonskoj kušnji, postali su neposlušni Stvoritelju i izgubili su raj. Otada su ljudi poprimili pokvarenu i grješnu narav. Sotona se postavio kao knez i upravitelj ljudima koji u svemu nisu poslušni Bogu. Cijela ljudska povijest prožeta je užasom smrti i stradanja.

Taj duhovni trokut traje oko šest tisuća godina. Bog je imao plan da ljudi žive u raju i vječno. Ali grijeh se uvukao u njihova srca i postali su neposlušni Bogu. On ih je izbacio iz raja. Našli su se u novom okruženju gdje ima trnja, korova, kukaca, divljih životinja, bolesti, nesreća i smrti. Ljudima je uz Sotoninu pomoć zavladała grješna narav, puna nedostataka, strahova, okrutnosti i neposluha. Od grijeha Eve i Adama sva stvorenja zajedno uzdišu i sva skupa se nalaze u porođajnim mukama (Rimljanima 8,22).

Kada će se završiti duhovni trokut i kada će Isus postati jedini i zakoniti vladar nad ljudima? Uskoro! A što znači uskoro? To precizno nitko ne zna osim Boga Oca. Isus čeka i spreman je krenuti u akciju eliminiranja duhovnog trokuta. Čeka samo znak Boga Oca i onda će reći: *“Svrši se!”* Događaj će svakako biti iznenađan: *“Pazite! Dolazim kao lopov. Blago onomu koji bdije i čuva svoje haljine da ne bi išao go i da se ne bi vidjela njegova sramota!”* (Otkrivenje 16,15). Svi će biti iznenađeni, i oni koji Ga čekaju i oni koji Ga ne čekaju, jedni ugodno, a drugi vrlo neugodno. Zbog toga nas Isus upozorava: *“Pazite sami na se da vam srca ne otvrdnu od razuz-*

danosti, pijanstva i tjeskobnih briga za život, da vas ne uhvati iznenada onaj dan kao zamka, jer će doći na sve stanovnike cijele zemlje. Bdijte i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu onomu što se ima dogoditi i održati se pred Sinom Čovječjim.” (Luka 21,34-36)

Ljudska povijest, gledano matematički, kreće se po spirali. Ta spirala se od Adama i Eve nadalje kreće skoro pravocrtno sve do devetnaestog stoljeća. U devetnaestom, a posebice u dvadesetom stoljeću, znanje se sve brže umnaža (Daniel 12,4). Izumljen je parni stroj, a poslije električna struja i sve ostalo, sve do današnjih dana. Ta se linija razvoja sve više zakrivljuje i oblikuje spiralu koja se ubrzava žureći k središtu gdje se završava i uvire. Grijeih se umnožava, posebice posljednjih stotinjak godina. Spolne slobode su sve veće. Prvo su propagirana predbračna iskustva, zatim sloboda u braku te je sve rezultiralo odobravanjem istospolnih brakova.

To je kao da gledamo vodu u kadi kako oblikuje spiralu prema izlazu u slivnik. Zamjećujemo kako se čestice u vodi sve brže vrte oko otvora u slivnik i u posljednjoj vrtnji silovito brzo uviru u otvor. Tako se danas ljudska povijest već silovito brzo vrti oko otvora koji označuje kraj ljudske povijesti. Promjene su sve brže, a znanje se udvostručuje svakih pet godina. Najviše se čudimo svakodnevnim promjenama u području primjene računalstva u svim gospodarskim i društvenim aktivnostima. Nesreće i prirodne katastrofe sve su češće i veće, terorizam je sve okrutniji pa nam izgleda kao da sanjamo, teško percipiramo, ali se svemu tome i nekako prilagođujemo.

Borba u duhovnom trokutu se povećava to više što se spirala više zakrivljuje i na samom kraju poprima dramatične razmjere. Materijalizam poprima sve veću važnost. Sotona sve uspješnije vara i obmanjuje čovječanstvo i privlači ga k sebi, a štovatelje Boga Isusa Krista nemilosrdno proganja s težnjom da ih duhovno proždere poput podivljalog lava. O konačnim događajima Isus najviše govori u Mateju u 24. poglavlju. Moramo biti uporni i izdržati, jer po svršetku spirale povijesti ulazimo u novu stvarnost života u duhovnom krugu. Duhovnog trokuta više nikada neće biti.

U posljednjem krugu spirale, koji će strelovito prohujati, dolazi do velike globalne tjeskobe i sveopće krize, kako ekonomske, tako i moralne, ekološke, zdravstvene i svake druge.

Evo mogućeg scenarija: Bezakonje će se umnožiti, a vlasti će drastično smanjiti ljudske slobode radi zaštite sustava. Državne i crkvene vlasti potpuno će se povezati i zajednički nadzirati svaku osobu. Stranci će morati bježati u svoju zemlju jer će se uvesti novi identifikacijski dokumenti u obliku čipa u kojemu će biti pohranjeni svi mogući podatci. Svi koji ne budu poslušni vjerskom i državnom aparatu, bit će izopćeni i proganjeni. Čipomanija će biti prisutna u svim segmentima življenja. Svi osobni podatci bit će transparentni u centraliziranom i kompjutorski umreženom državnom sustavu.

Na poticaje iz crkvenih krugova državna će vlast odrediti da svi građani moraju poštivati nedjelju kao dan bogoslužja i odmora i nitko toga dana neće smjeti raditi. Oni koji ne budu poštivali nedjelju kao dan odmora, a to će biti zapisano u čipu u osobnim dokumentima, bit će proganjeni. To se najviše odnosi na vjernike vjerskih zajednica koje priznaju svih Deset zapovijedi prema biblijskom izvorniku (Izlazak 20,1-17). Nastat će prava zbrka na duhovnom planu, a ljudski život neće ništa vrijediti zbog vrlo uznapređovalog kriminala i nasilja. Svi izopćeni morat će bježati iz gradova na pusta mjesta, jer će im zbog tjeskobe, uz državne strukture, neprijatelji biti i jalni susjedi i rođaci.

Problem je u tome što ne znamo određeno gdje trenutačno živimo na toj spirali, pri samom svršetku spirale ili se spirala treba još zakriviti. Vrlo je mudro vjerovati da smo na samom kraju spirale i biti spremni za sveopću tjeskobu, a odmah zatim i za slavni dolazak našega Spasitelja Isusa Krista.

2. Svršetak povijesti

Zbog čega živimo i kamo idemo? Što će biti s nama kada umremo? To su najčešća pitanja koja ljudi postavljaju jedni drugima i sami sebi. Što se s nama događa nakon smrti, možemo vidjeti u mnogobrojnim tekstovima Starog i Novog za-

vjeta. U biblijskoj Knjizi o Jobu 19,26 nalazimo vrlo kratak i određen odgovor: *“A kad se probudim, k sebi će me dići: iz svoje ću puti tad vidjeti Boga.”* Što se s nama događa odmah po umiranju, piše u Propovjedniku 12,7: *“... i vrati se prah u zemlju kao što je iz nje i došao, a duh se vrati Bogu, koji ga je dao.”* Život koji sada živimo samo je etapa, mali dio koji vrlo brzo prođe. Iako je kratak, od velike je važnosti, jer služi da bismo vjerom prihvatili Stvoriteljevo postojanje i Isusovo uskrsnuće i time se krstili u Isusu Kristu, a to je preduvjet vječnoga života koji nikada ne završava, traje i nikada mu nema kraja. *“Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen.”* (Rimljanima 10,9)

Mi ljudi možemo živjeti najviše dvaput: samo jednom rođeni od majke i oca. Taj život može trajati osamdesetak godina. Ali ako nas oživi i preobrazi Božja sila, taj život traje vječno u Božjem kraljevstvu. U prvoj fazi živimo samo jednom, samo jednom imamo prigodu duhovno uzrasti i nikada više. Psalmist David opisuje kako se naš zemaljski život odigrava po Božjem planu i sili: *“... ako dah im oduzmeš, ugibaju, i opet se u prah vraćaju. Pošalješ li dah svoj, opet nastaju, i tako obnavljaš lice zemlje.”* (Psalam 104,29.30)

Kada umremo, nikamo ne idemo: tijelo trune, a duh koji nam je udahnuo pri našem začecu, Bog uzima natrag – kao kasetu iz kasetofona ili CD iz računala – i drži je pohranjenu sve do onoga dana kada će ponovno doći na naš planet u velikoj slavi. Do toga događaja za nas ne prolazi vrijeme, nego taj “CD” spava, miruje. U Hebrejima 9,27.28 nalazimo objašnjenje: *“I kao što je ljudima određeno samo jedanput umrijeti – potom dolazi sud – jednako će se i Krist, pošto je prinesen samo jedanput ‘da uzme grijeha svijetu’, drugi put pokazati, bez odnosa prema grijehu onima koji ga iščekuju da im dadne potpuno spasenje.”* *“... Vratit ću se da vas uzmem k sebi...”* rekao je Isus (Ivan 14,3), i to ne kao prvi put, u skromnosti, već u veličanstvu, u svoj svojoj Božjoj slavi. O tome veličanstvenom i najljepšem događaju u povijesti čovječanstva u 1. Solunjanima 4,16.17 piše: *“... jer će sam Gospo-*

din sa zapovjedničkim zovom, s glasom arkandela i sa zvukom trube Božje sići s neba, i najprije će uskrsnuti umrli u Kristu. Zatim ćemo mi živi, mi preostali, biti skupa s njima odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom.” Dakle, po svojem drugom dolasku na naš planet Isus će opet staviti naš duh (CD) u računalo – naše tijelo koje će u trenutku ponovno stvoriti od praha zemaljskog, ali preobraženo, bez ikakve mane, u mlado neraspaljivo tijelo. I uskrsli i živi preobraženi zajedno će ući u kraljevstvo nebesko i opet će zajedno biti roditelji i djeca, braća i sestre, prijatelji i svi oni koje je pogubna smrt rastavila.

Kako će to Bog učiniti? Što to nas briga, to su Njegovi posli koje ne razumiju niti anđeli na Nebu. Za nas je važno samo to da nam je to obećao i da to želimo.

Kada Isus s mnoštvom anđela dođe na Zemlju, uzet će vjerne i pravedne, ljude čista srca, a ostale će uništiti vatrom. Pri svojem dolasku na naš planet izazvat će velike prirodne kataklizme potresima, pomicanjem kontinenata i nestankom otoka. S anđelima će zaštititi vjerne pravednike: *“Svojim će te krilima zaštititi i pod njegova krila ćeš se skloniti.... Pa nek padaju tisuće kraj tebe, deseci tisuća s desne tvoje, tebi se neće primaći! Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putovima tvojim.”* (Psalam 91,4-11)

A kako će to otprilike izgledati kada nam ponovno dođe naš Gospodin Bog Isus Krist? Mogući scenarij: Duboko u svemiru ukazat će se malo svjetlo. Astronomi će uperiti teleskope ne bi li utvrdili što je to, ali neće moći ništa utvrditi. Svjetlo će biti sve veće, ali astronomi i dalje neće moći vidjeti što je to. Mnogi će umirati od straha od onoga što ide na Zemlju.

“Evo dolazi u pratnji oblaka! I ‘vidjet će’ ga svako oko...” (Otkrivenje 1,7) *“Jer će dolazak Sina Čovječjega biti sličan munji što sijevne na istoku i rasvijetli sve do zapada... i vidjet će Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom.”* (Matej 24,27-30) *“... Jer će sam Gospodin sa zapovjedničkim zovom, s glasom arkandela i sa zvukom trube Božje sići s neba...”* (1. Solunjanima 4,16)

Glazba će biti fantastična: sa svih strana čut ćemo fanfare, trube, ksilofone, violine, zvonca i druga glazbala, a glazbala uopće neće biti. Činit će nam se da su oko nas stotine zvučnika, a zvučnika neće biti. Glazba će dopirati čas s lijeve, čas s desne strane i vibrirati oko nas, tako lijepa, kakvu nijedno uho još nije čulo. Raznobojna svjetla će treperiti na nebu u svim duginim bojama koje ljudsko oko još nije vidjelo, a žarulja neće biti, jer sve će to urediti Bog.

Ugledat ćemo mnoštvo anđela koji lete prema nama. Svi će biti obučeni u sjajne odore koje će svjetlucati kao bezbroj svjetlećih zvjezdica presijavajući se u srebrnim bojama.

A tek Isus! Sjat će jače nego Sunce. Mi pravedni i izabrani lako ćemo i ozarenih lica zadivljeno gledati u svojega Spasitelja. Svjetlo nam neće smetati. Oni koji nisu u Božjoj Knjizi spašenih, skrivat će se po rupama i špiljama i zapomagati u strahu od slave nebeske.

Osjetit ćemo kako nas anđeli primaju i podižu prema oblacima. U trenu oka ćemo vidjeti kako se preobražavamo, kako više nismo stari, nemamo bora, mladi smo i zdravi, bez sijedih vlasi. *"... Ali ćemo se svi preobraziti, u jedan hip, u tren oka, na glas posljednje trube; zatrubit će truba i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se preobraziti, jer treba da se ovo raspadljivo tijelo obuče neraspadljivošću i da se ovo smrtno tijelo obuče besmrtnošću."* (1. Korinćanima 15,51-53)

U cijelom svemiru čut će se pljesak ruku svih anđela koji će taj prizor gledati kao na videozidu i svi će zaoriti: "Aleluja, slava našem Gospodinu!"

Ta priča ima mnogo biblijskih elemenata, ali ima i mašte. Pričekajmo pa ćemo vidjeti kako će to doista izgledati.

Jeremija opisuje zemlju nakon Isusova odlaska sa spašenim vjernicima kao mračnu, opustošenu, bez ljudi, pustih nji-va i gradova u ruševinama (Jeremija 4,23-26). Mnogo naroda, nažalost, zauvijek će propasti. *"Što se tiče kukavica, otpadnika, odurnih stvorenja, ubojica, bludnika, vračara, idolopoklonika i svih lažaca, njihova je sudbina u jezeru koje 'gori ognjem i sumporom'. To je druga smrt!"* (Otkrivenje 21,8) Paradoksalno je to što danas većina ljudi ne želi vječni život

zbog toga što tamo neće biti grijeha. Privlači ih grijeh ovoga svijeta i žele proživjeti sve u ovome kratkom zemaljskom životu.

Bog je ljubav, kaže Biblija. Njegova bit je ljubav i On ne može ništa drugo nego ljubiti. Ako prihvatimo tu ljubav, kako možemo shvatiti da će Bog uništiti većinu stanovnika našega planeta? Kažnjava li to Bog, ili mi ljudi sami sebe kažnjavamo? Bog ne odbacuje grješnika, već se grješnik sâm odvaja od Boga i čini grijeh. Grješnik ne želi slušati Boga, a Bog poštuje čovjekovu slobodnu volju. Zbog plana uništenja grijeha Bog mora uništiti grješnika za sva vremena. Prema tome, Božji sud nije ništa drugo nego grješnikova vlastita ostvarena odluka da ne želi vječni život u raju bez grijeha.

Uskrsnut će mnogi pravednici čista srca iz svih naraštaja i naroda. Mnoštvo naroda bit će spašeno. Otkrivenje 19,1 govori o velikom mnoštvu naroda svih naraštaja u povijesti: *“Poslije toga čuh nešto kao glasno pjevanje golemog mnoštva gdje u nebu viče: ‘Alleluja! Spasenje, slava i moć pripadaju našem Bogu...’”* Dok je boravio na Zemlji, Isus je obećao: *“Tko god živi i vjeruje u me, sigurno neće nigda umrijeti.”* (Ivan 11,26)

A kako će nam biti u Božjem kraljevstvu? *“Neće biti više ništa prokleta. Neće više biti noći; i neće trebati ni svjetla od svjetiljke, ni svjetla od sunca, jer će nad njima svijetliti Gospodin, Bog, i oni će kraljevati u vijeke vjekova.”* (Otkrivenje 22,2.5)

Nakon dolaska našega Gospodina, kada naša smrtna tijela pretvori u besmrtna, više neće biti smrti, neće biti ni tuge ni žalosti ni jauka ni boli ni suza ni bolesti ni preljuba ni krađe ni laži ni terorizma ni oholosti ni zavisti, jer stari svijet prođe (Otkrivenje 21,4). Živjet ćemo vječno i baviti ćemo se poslovima koje volimo i za koje imamo sklonosti. Maksimalno ćemo se koristiti svojim umom, pronalaziti ćemo nove stvari, ostvariti najuzvišenije težnje, ispunjavati nove ciljeve, pronalaziti nove teme. Čitav svemir će nam stajati na raspolaganju za istraživanje. Nikada nam neće biti dosadno, jer je život u raju kreativan, a ideje su neiscrpne. Gradit ćemo kuće po svojoj

želji i na mjestu koje nam se sviđa, stanovat ćemo u njima, sadit ćemo vinograde i uživati njihov rod (Izaija 65,21).

Na novoj Zemlji neće biti bolnica jer nećemo biti bolesni. Uvijek ćemo biti mladi, jer neće biti starenja. Duhovni trokut nestaje i stvara se duhovni krug. U središtu kruga bit će Isus, a oko središta ćemo biti svi mi spašeni ljudi i svi nebeski anđeli. Kada se napuni punina vremena, Isus će pod istu kapu staviti sve anđele na nebesima i pravedne i vjerne ljude sa Zemlje (Efežanima 1,9-10). Da ćemo mi spašeni biti slični anđelima, dokazuju Isusove riječi: *“Jer kad ljudi uskrsnu od mrtvih, niti će se ženiti niti udavati, nego će biti kao anđeli nebeski.”* (Marko 12,25) U Luki 20,36 piše: *“... jer će biti slični anđelima. Oni su sinovi Božji, jer su sinovi uskrsnuća.”* Svi skupa bit ćemo u Isusu i Isus će biti u nama, sve u savršenom skladu, bez ikakvog grijeha i posljedica grijeha.

Isuse, dođi nam što prije! Amen!

Svi ćemo biti jedinstveni i imat ćemo ista prava. Neće biti rasa ni nacija ni nadređenih ni podređenih. Svi ćemo biti prijatelji i svi kao jedan u Isusu Kristu (Galaćanima 3,28). Priroda će biti fantastična i neusporedivo ljepša nego sada, na grijehom okovanoj Zemlji: *“Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripremio onima koji ga ljube.”* (1. Korinćanima 2,9)

A svi grješnici bit će osuđeni i zauvijek će nestati u ništavilu, kao da ih nikada nije ni bilo, jer grijeha više neće biti i sve će biti savršeno i apsolutno. Teorija o relativnosti više neće postojati.

Najljepše od svega: Isus će biti s nama: *“Evo stana Božjeg među ljudima! On će stanovati s njima: oni će biti njegov narod, i on sam, Bog bit će s njima.”* (Otkrivenje 21,3) Očekuje nas velika slava: *“... i oni će kraljevati u vijekove vjekova.”* (Otkrivenje 22,5) Blago onima koje će Isus, kada dođe, naći gdje Ga čekaju (Hebrejima 10,37). Želite li i vi biti među onima koji će od Isusa primiti besmrtnost i s Njim biti u duhovnom krugu? Isus vas u ovome trenutku poziva da Mu se predate i da radite za Njega, a plaća će biti velika. On će vas u sadašnjem duhovnom trokutu čistiti od grijeha, obnovit će vaš

život i ugraditi u vaše srce svoj sveti Zakon. Potrebno je samo da Mu to dopustite najobičnijim riječima: "Isuse, Ti me vodi. Želim biti s Tobom, jer Ti si moj Bog." Radite za Njega i budite s Njim u mislima, riječima i djelima.

ZAKLJUČAK

Družeci se s Bogom svakoga dana, upoznavat ćemo sve više svojega Spasitelja, Njegovu veličinu i snagu. Dobit ćemo uvid u nebesku tajnu koja je skrivena od mnoštva ljudi. Čitajući Bibliju, shvatit ćemo što je očitovani Bog Isus Krist koji je sišao s Neba da bi u ljudskom tijelu umro i uskrsnuo za nas kako bismo i mi imali pravo na život, i to ne na bilo kakav, nego na vječni život, u kojemu neće biti nikakvog grijeha ni smrti. Shvatit ćemo da samo Isusu pripada sva slava.

Znamo li točnu mjeru ili optimalnu granicu koju trebamo ostvariti da bismo bili spašeni? Ta optimalna granica kao uvjet za spasenje različita je za sve ljude. Tko je određuje? Mi ljudi je svakako ne znamo. Bog je određuje po svojoj milosti. On nas je stvorio, On zna srce svakog pojedinca i odlučuje kome će dati vječni život. Treba samo biti odlučan u predanosti Bogu, prepustiti Mu se i ne gledati na ljude i na materijalna bogatstva. Bog kaže: *“Bit ću milostiv kome hoću da milostiv budem; smilovat ću se kome hoću da se smilujem.”* (Izlazak 33,19)

Što ipak trebamo činiti da bismo omiljeli Bogu kako bi nam se smilovao i uzeo nas u svoje kraljevstvo? Puno toga, ali ono osnovno i nije tako teško: Ne učini preljuba! Ne ubij! Ne ukradi! Ne poželi! ... Ali kako ćemo, ovako jadni, svladati ono: *“Ljubi bližnjeg svoga kao samoga sebe”* (Rimljanima 13,9) i *“Ne dopusti da te svlada zlo, već zlo svladaj dobrom”* (Rimljanima 12,21)? Ako je to uvjet za spasenje, kako ćemo ga postići kada smo krhki, slabi, promjenjivog raspoloženja, nekada srditi, nervozni, apatični, frustrirani, da ne nabrajamo dalje.

Jasno nam je da je nemoguće ako bismo to morali sami ostvariti. Ali ipak nešto moramo činiti jer želimo živjeti u nebeskom kraljevstvu. Bog nam je dao razum i moramo znati i

moći nešto poduzimati. Isus je u Getsemaniju rekao: *“Bdijte i molite da ne padnete u napast! Duh je spreman, ali je tijelo slabo.”* (Matej 26,41) Što znači: bdijte? To znači da se trebamo ponašati kao da smo na straži, stalno promatrati okolinu i sami sebe. Čim opazimo neku opasnost za svoje duhovno stanje, moramo postupiti razumski i pozvati zapovjednika straže, Isusa, da nam priskoči u pomoć, a to je ono: molite se. To znači svakodnevno prakticirati kršćanstvo.

Zaključimo: *“... tko ne primi kraljevstvo Božje kao malo dijete, taj sigurno neće ući u nj.”* (Luka 18,17) Vjera nam treba biti kao u djeteta, moramo činiti pravicu, ljubiti milosrđe (Mihej 6,8), razumom se uklanjati od sveg zla (Izreke 6,8), moliti Boga i nikada ne klonuti (Luka 18,1). Kada nekoga volimo, o njemu rado pričamo. Ako volimo Isusa, o Njemu ćemo pričati u svakoj prigodi kada razgovaramo s osobama koje žele duhovno napredovati. Više ne vidimo svoje “ja”, nego vidimo Božje “Ti” i sve po “Tebi”.

Bog oslobađa svoju nadnaravnu snagu i njome prožima naš život. To znači da smo se nanovo rodili, drukčiji nego što smo bili prije, jer smo rođeni odozgo, kršteni i pomazani istinom od našega Spasitelja Isusa Krista (Ivan 3,3-8). Tada vjeru aktivno izražavamo riječima i djelima i lakše prihvaćamo rješenje svih životnih problema. Bog nas tješi i obećava: *“Ne brinite se tjeskobno ni za što, već u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti! I mir će Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu.”* (Filipljanima 4,6.7) *“Radošću silnom u Jahvi se radujem, duša moja kliče Bogu mojemu, jer me odjenu haljinom spasenja...”* (Izaija 61,10)

“Ostanite u meni i ja ću ostati u vama! Kao što mladica ne može sama od sebe, ako ne oстане na trsu, roditi roda, tako ni vi, ako ne ostanete u meni.” (Ivan 15,4) Kanal komuniciranja s Isusom mora biti stalno otvoren da bismo neprestano crpili božansku snagu. Isus želi da svi postanemo Njegovi učenici, novi ljudi. Ništa osim božanske sile ne može popraviti ljudsku narav, naše psihičko i tjelesno zdravlje. Spremnik nebeske moći je otvoren i besplatan. On puni naša srca, ali samo

kada su ponizna. Bez poniznosti srca i bez pokajanja nema obraćenja, a time niti spasenja. Srce mora doživjeti preobrazbu.

Kada pomažemo bližnjima, radimo za Isusa. Isus nam je svojim životom i svojom službom zorno pokazao kako se trebamo ponašati i živjeti. Isus je bio žrtva, a mi Ga moramo slijediti, moramo sebe davati Bogu i svojim bližnjima. Neka nam Isusova stalna povezanost s nebeskim Ocem bude primjer da i mi neprestano budemo u tijesnoj zajednici s Bogom. Neka nam Isusova glad za povezanošću s Bogom Ocem bude primjer da i mi u mislima i djelima budemo stalno željni Boga, i to po čitav dan. Kada smo bliski s Bogom, On nam kao svojemu prijatelju stalno šapće kako se trebamo ponašati i živjeti. Šapat je moguć samo kada su dvije osobe vrlo bliske. Radimo s Isusovom silom, budimo duhovno stalno aktivni i bdijmo da ne bismo zaspali. *“Zato i vi budite pripravnici, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate.”* (Matej 24,44)

Kada imamo ljubav, imamo sve. Kada nemamo ljubavi, ako sve drugo imamo, kao da ništa nemamo! Sve dođe i prođe. Ono što je kratko, brzo prođe. I ono što je dugo, jednom prođe. I radni vijek prođe i ovaj život prođe, a samo nas ljubav vodi u vječnost koja nikada neće proći! Prava ljubav nije prolazna i potrošna. Zato budimo stalno u svemogućoj moći Božje nazočnosti i ugledat ćemo slavu!

SADRŽAJ

RIJEČ UNAPRIJED	5
UVOD U DUHOVNE TROKUTE	7
PRVI DIO: ČOVJEK	9
1. Materijalna stvarnost	9
2. Duhovna stvarnost	12
3. Duhovna kuća – znanje, vjera i duhovnost	17
4. Rodovi grijeha i duhovni rodovi	33
5. Potreba čišćenja psihe	39
6. Problem volje	44
7. Naš osobni duhovni trokut	47
8. Duhovna vrata	49
DRUGI DIO: BOG I ANĐELI	53
1. Božji trokut	53
2. Strahopoštovanje prema Bogu	59
3. Isus Krist kao naš Gospodar	61
4. Anđeli	65
TREĆI DIO: SOTONA I DEMONI	69
1. Sotona i demoni	69
2. Zaštita od demona	77

3. Magija u Bibliji i u svakodnevnom životu 81
4. Zaštita od crne magije 89

ČETVRTI DIO: USMJERENOST PREMA BOGU 91

1. Prakticiranje kršćanske duhovnosti ili bogoštovlje 91
2. Prakticiranje kršćanske meditacije 99
3. Praktični primjeri molitve 104
4. Izlječenja tijela i psihe u ime Isusa Krista 115
5. Što je to snažna vjera? 120
6. Potpuna predanost Bogu 123
7. Duhovni pad 125

PETI DIO: SVRŠETAK DUHOVNOG TROKUTA 129

1. Spirala 129
2. Svršetak povijesti 131

ZAKLJUČAK 139

Što je najvažnije u životu? Najvažnije je prihvatiti Isusa Krista kao svojega Spasitelja. Duhovan čovjek je u potpunosti prepušten utjecaju Svetoga Duha i ničega se ne boji, jer zna da je Bog tu, da će ga čuvati na svim putovima. Bog govori preko njegove savjesti. Takav čovjek propovjeda drugima, jer dopušta Bogu da govori kroz njega. Izravno i jednostavno komunicira s Bogom o Božjim tajnama. Njegove molitve imaju velik utjecaj jer su sjedinjene s Bogom. Takav čovjek stalno ima blag osmijeh na licu jer neprestano osjeća ljubav i sreću u Božjem okrilju. Svi ga čudno gledaju. Njegov mozak je bistar kao kristal, a u srcu stalno osjeća ljubav prema svima jer i njemu je Bog dao ljubav. Nema nikakvih predrasuda prema ljudima, ne izgovara ružne riječi, blag je, ne kritizira, već samo govori o pravdi i ispravnim putovima slaveći Isusovo ime.

Djela istog autora

- ◆ Put do srži istine
- ◆ Živjeti dugovječno i zdravo
- ◆ Kako biti spašen

možete potražiti na
www.spasenje.com.hr

KREATIVA